

NYHEDSORIENTERING september-oktober 2023: Våbenhvile nu! Stop voldsspiralen

Download (PDF, Unknown)

Ville du lede landet bedre end Joe Biden?

Den 2. nov. 2023 (EIRNS) – Præsident Biden blev konfronteret af en rabbiner i går aftes, som sagde til ham: “Hr. præsident, hvis du bekymrer dig om det jødiske folk, som en rabbiner, har jeg brug for, at du opfordrer til våbenhvile lige nu.” Biden kunne ikke udtale ordet “våbenhvile”. I stedet plaprede han løs om en “pause” for at få gidslerne ud, som om massedrabene på civile palæstinensere ikke var problemet, som om udøvelsen af “kollektiv skyld” mod uskyldige ikke ødelagde det jødiske folk, ødelagde deres sjæle, deres kultur, deres identitet.

Da Biden tidligere blev adspurgt om massedrabene på civile i Gaza, undgik han spørgsmålet og valgte at skændes om tallene fra Gazas sundhedsministerium. FN har efterfølgende konstateret, at tallene fra Gazas sundhedsministerium i tidligere situationer har været i overensstemmelse med FN's optællinger. Gazas tal giver nu et dødstal på omkring 9.000 i de første 25 dage; heraf var omkring 3.760 børn; heraf var 615 babyer. Konsekvenserne for Gaza, med sine 2,3 millioner indbyggere, ville omregnet til USA betyde over en halv million døde børn, herunder over 86.000 døde babyer. Det er over 340

døde babyer hver dag i 25 dage i træk. Ingen af dem skal bære den "kollektive skyld", som de rasende Hamas-krigere (dvs. krigere fra Det Muslimske Broderskab) bærer. Som AP rapporterede om tømmeren Ahmed Modawikh fra Gaza City, hvis 8-årige datter blev dræbt i de mere stille perioder af kampene i maj 2023: "Det er en forbandelse at være forælder i Gaza."

Rædslen den 7. oktober, hvor Israel mistede over 300 soldater og op til 1.100 andre, gentager sig i dødstal hver fjerde dag i Gaza. De har haft syv "7. oktober" og tæller stadig. Og med en befolkning på mindre end en fjerdedel af Israels, er den sammenlignelige effekt en "7. oktober" hver dag i 25 dage i træk. Er det tid til en "pause" for at få nogle gidsler ud, eller er det en syg joke? Hvordan er det muligt ikke at have våbenhvile øverst på dagsordenen?

Men der bliver fremsat et mere vanskeligt spørgsmål, som kommer i forskellige afskygninger. Senator Lindsey Graham siger, at Israel har ret til at jævne alt med jorden i Gaza, og han henviser til atombombningen af Hiroshima. Var det sandt, at USA havde alle rettigheder, fordi Japan havde angrebet Pearl Harbor? At USA kan myrde millioner i Irak og Afghanistan, fordi radikale islamister var en del af 9/11? ... At ofrene opnår retfærdighed og gør verden til et bedre og mere sikkert sted ved at hævne sig på deres overfaldsmænd, eller på hvem der nu er i nærheden?

Kina står i spidsen for FN's Sikkerhedsråd i november måned, og de har meddelt, at en våbenhvile og den længe forsinkede indførelse af FN-beslutningerne bag to-statsløsningen for Israel og Palæstina er i centrum. Pave Frans har netop meddelt, at selv om begivenhedernes mørke har gjort det svært at tænke, er der stadig intet andet alternativ end fred, og den skal baseres på Oslo-aftalerne fra 1993 mellem Yitzhak Rabin og Yasser Arafat.

Ja, Rabin blev myrdet den 4. november 1995 af jødiske fundamentalister, og Arafat blev skubbet til side af både Meir

Kahanes racistiske fundamentalister og islamiske reaktionære fundamentalister. Ja, Israels premierminister Netanyahu finansierede Hamas som en åh så smart måde at underminere Arafats Palæstinensiske Myndighed på. (Måske havde han beundret den åh så smarte måde, hvorpå USA havde bevæbnet Osama bin Laden og de islamiske fundamentalister til at bekæmpe Rusland...) Så hvad skal der nu til for ikke at være reaktionær, for ikke at se med rædsel på, hvordan disse onde, dødbringende cyklusser udspiller sig?

Mennesker kan bruge deres kærlighed til menneskeheden og deres mentale kræfter til at komme på forkant med spillet. Som opvarmning kan du læse, underskrive og cirkulere denne underskriftsindsamling: "Implementing a Global Approach to Ending the Cycle of Violence in Southwest Asia".

Og beslut derefter, at du har brug for at vide mere end den uheldige Joe Biden, i det mindste nok til at belære om det grundlæggende i, hvad det store flertal af jøder og muslimer i Israel og Palæstina, og deres naboer, har brug for til at blomstre, "Oase-planen."

Foto: Naaman Omar, Wikimedia Commons

Nyt hæfte: FRED GENNEM UDVIKLING for Palæstina og Israel

Her er link til den omfattende rapport:

https://laroucheorganization.com/sites/default/files/2023-11/20231026%20oasis%20plan_1.pdf

Webcast: Stop for rædslerne i Sydvestasien Schiller Instituttets dialog med Helga Zepp-LaRouche Onsdag den 1. november 2023

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og leder af Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 1. november 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til fru Zepp-LaRouche til questions@schillerinstitute.org.

Helga, i promoveringen, vi sendte ud for at annoncere webcastet i dag, henviste du til rædslerne i Sydvestasien som hidrørende fra "Bernard Lewis-planen" i moderne tid. Lewis var en britisk historiker og efterretningsfigur, der promoverede brugen af religiøse forskelle og konflikter som en britisk imperialistisk plan til at splitte og erobre, for at opretholde britisk imperialistisk kontrol. Men du henviste også til et meget anderledes filosofisk perspektiv, som kardinal Nicolaus af Cusa havde i midten af det 15. århundrede, og som præsenterede en vision om evig fred, der kunne skabes på grundlag af alle religioners overensstemmelse.

I betragtning af de katastrofer, der er blevet udløst i Gaza efter Hamas' angreb den 7. oktober og Israels efterfølgende reaktion, hvordan kan denne metode fra Cusa så være en løsning i dag?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det kan være svært at forestille sig, for jeg må sige, at enhver, der ser på, hvad der sker i Gaza lige nu, synes, det er helt utroligt, og jeg tror, det er meget vigtigt, at folk ikke fortrænger det. For de drab, der finder sted under påskud af at slippe af med Hamas, bombing af flygtningelejre og forsvarsløse civile, drab på tusindvis af børn! Verden er nødt til at vågne op! For jeg vil virkelig gerne sige, at det enorme omfang af det, der foregår, er meget, meget svært at håndtere, og jeg vil kraftigt opfordre folk, der lytter til denne udsendelse, til at engagere sig i det, der faktisk sker, og ikke feje det til side med tanken om, at uanset hvilke forudfattede meninger, man måtte have, så er det ikke det, der sker. For jeg tror, at dette virkelig er testen på menneskehedens moral, hvis vi kan stoppe dette. Jeg tror, at det faktum, at direktøren for New York-kontoret for højkommissæren for menneskerettigheder, Craig Mokhiber, netop har sendt sin opsigelse i en 28. oktober til højkommissær Volker Türk, fordi han sagde, at FN endnu en gang viste sig at være magtesløs i denne sag, og så sagde han, at han har været involveret i at observere og håndtere mange folkemord; han sagde, at han var involveret i folkemordet mod tutsierne, de bosniske muslimer, yazidierne, rohingyaerne, men at dette er langt det værste. Og jeg vil gerne læse et citat op af, hvad han sagde i sit brev:

“Dette er et skoleeksempel på folkedrab. Det europæiske, etnonationalistiske, koloniale bosætterprojekt i Palæstina er gået ind i sin sidste fase, mod den fremskyndede ødelæggelse af de sidste rester af oprindeligt palæstinensisk liv i Palæstina. Hvad mere er, regeringerne i USA, Storbritannien og store dele af Europa er fuldstændig medskyldige i det forfærdelige angreb. Ikke alene nægter disse regeringer at opfylde deres traktatmæssige forpligtelser til at “sikre respekt” for Genève-konventionerne, men de bevæbner faktisk aktivt angrebet, yder økonomisk og efterretningsmæssig støtte og giver politisk og diplomatisk dækning for Israels grusomheder.”

Jeg synes, det er meget vigtigt, for der er blevet skabt et klima, hvor man nogle steder, som for eksempel i Tyskland, ikke engang kan diskutere disse ting mere. Nu begynder det langsomt at ændre sig, men i de første dage af det, der skete, var der fuldstændig mundkurv på; man kunne ikke udtrykke nogen bekymring for palæstinenserne situation uden at blive beskyldt for at være antisemit eller anti-israelsk, og de to ting er ikke det samme! I Israel faldt støtten til Gaza-invasionen fra 69% efter den 7. oktober til nu et sted omkring 20%. Så den israelske befolkning står ikke bag det.

Det er virkelig vigtigt, at vi mobiliserer befolkningen, for det her skal stoppes: Der skal være en verdensomspændende mobilisering af mennesker, der træder til. For hvis vi ikke stopper det, har det potentiale til at føre til civilisationens undergang, fordi vi er på randen af Tredje Verdenskrig. Jeg mener, det er meget tydeligt, at hele den sydvestasiatiske region er en krudttønde: Der er allerede rapporter om, at nogle andre lande er involveret på den ene eller anden måde, det være sig, at Israel bombede mål i Syrien, det være sig, at der kom bomber eller missiler eller droner fra Yemen til Israel – jeg kan ikke bekræfte noget af dette – men det er meget tydeligt, at vi sidder på en komplet krudttønde. Der er mange politikere, der nu taler om en ny "ondskabens akse", der involverer Iran, og det er helt klart, at i det øjeblik Iran bliver involveret i denne konflikt, er alting kaos: Vi er på randen af en total optrapning.

En meget vigtig russer, hvis navn er Fjodor Lukjanov, som er formand for præsidiat for Rådet for Udenrigs- og Forsvarspolitik, og forskningsdirektør for Valdai International Discussion Club, og chefredaktør for Russia in Global Affairs; Han sagde grundlæggende, at dette allerede er en ny verdenskrig, og han bemærkede også, at dette er sammenbruddet af den internationale orden, at den tidligere orden, som var karakteriseret ved gensidigt sikret ødelæggelse – især i koldkrigsperioden, da Sovjetunionen stadig

eksisterede – konflikterne kunne styres, fordi det var klart, at gensidigt sikret ødelæggelse var en afskrækkelse for enhver til at deltage i optrapning, men det er brudt sammen, og han siger, at han ikke længere ser selv en midlertidig tilgang til løsning. Og jeg synes, det er en ret præcis beskrivelse: Det er meget tydeligt, at det, der virkelig ligger bag alt dette, er noget helt andet – det handler ikke om Ukraine, det handler ikke om Sydvestasien. Selvfølgelig er forudsætningerne for disse konflikter ekstremt vigtige, og de spiller en rolle, men jeg tror, at præsident Putin på et møde med sit sikkerhedsråd og sikkerhedsagenturer sagde, at det er geopolitiske manipulationer, der virkelig ligger bag alt dette.

Og jeg finder, at det er helt rigtigt, for det, der virkelig er på spil, er, at den gamle orden er ved at kollapse, ideen om en unipolær verden, hvor Vesten ville være den dominerende kraft, og det Globale Syd ikke ville spille nogen rolle – det er under forandring. Det er uigenkaldeligt forandret, fordi der er opstået et nyt system af økonomiske relationer med BRIKS, BRIKS-Plus, landene i det Globale Syd, der arbejder sammen med disse lande, og de vestlige kræfters absolut desperate forsøg på at forhindre en sådan ny orden i at tage kontrol over situationen.

Så jeg tror, vi befinder os i det farligste øjeblik i menneskehedens historie nogensinde. Den gamle orden er ved at bryde sammen. En ny orden er ved at opstå, men den er endnu ikke fastlagt, og så længe Vesten desperat forsøger at inddæmme fremkomsten af en sådan ny orden, tror jeg, vi er på randen af en fuldstændig katastrofe, og vi er virkelig nødt til at have en mobilisering, hvor alle bør deltage i fredsdemonstrationer. Det handler ikke om at vælge side: Vi er nødt til at katapultere hele situationen ind i en ny geometri, et nyt paradigme, og det, jeg har foreslået, er, at i det øjeblik den særlige militære operation i Ukraine startede, krigen i Ukraine, som nu er mere end halvandet år siden, opfordrede jeg til et nyt paradigme, en ny international

sikkerheds- og udviklingsarkitektur, fordi det var tydeligt, at man ikke kan løse tingene inden for den gamle orden, fordi det er den måde, denne ting bryder sammen på. Man er nødt til at gå over til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne hos hvert eneste land på planeten. Anvendt på Ukraine-krisen betyder det, at man skal tage sig af Ukraines sikkerhedsinteresser, og også Ruslands! I Sydvestasien betyder det, at man er nødt til at tage hensyn til Israels sikkerhedsinteresser, men også Palæstinas, Irans og de andre landes i regionen. Og det spring, det spring til at forstå læren af freden i Westfalen, at fred kun er mulig, hvis man tager sig af den andens interesser, det er for mange regioner i verden, som Europa, blevet fuldstændig fraværende: Ingen tænker på den måde længere! Tyskland siger, "vi er på Israels side, uanset hvad." Det tjener ikke Israel godt, for som du kan se, kan den vej, der nu er startet, eller som nu er sat i gang, føre til en komplet katastrofe for alle, så vi gør ikke nogen en tjeneste ved at skubbe til det. Det samme gælder i bund og grund for situationen i Ukraine.

Så jeg synes, det er på høje tid at diskutere den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og jeg udfordrer virkelig folk til at begynde at indgå i en diskussionsproces med os, for hvordan kan vi fremme det, hvordan kan vi samle nogle få lande, nogle få universiteter, nogle få tænketanke, til rent faktisk at diskutere: Hvordan kan vi give os selv en orden, der gør det muligt for menneskeheden at overleve, eller er vi så dumme, at vi forfølger vejen til vores egen udryddelse?

Jeg er optimist, og derfor tror jeg, at det kan lade sig gøre, men det kræver mobilisering af en masse mennesker over hele kloden.

SCHLANGER: Vi får en række spørgsmål ind, efter hvad der skete ved afstemningen i FN's Generalforsamling i sidste uge. Der er en professor fra Pakistan, som siger: "Læg pres på de vestlige lande for at få Israel og de arabiske lande til at sætte sig til bordet for at finde en varig fredsaftale. Der er ingen

anden mulighed. Mellemøsten har brug for bæredygtig fred." Det er meget i tråd med det, du siger.

Her er et spørgsmål, som kommer fra Storbritannien. Han skriver: "Opfordringerne til våbenhvile i FN's Generalforsamling, opfordringer til en fredskonference fra Kina, fra Lula, fra Erdogan, fra den amerikanske katolske biskopskonference, nu fra patriarken for den russisk-ortodokse kirke, kombineret med de voksende demonstrationer rundt om i verden," og han nævnte, jeg tror 300-500.000 i London – han sagde: "Intet af dette vil påvirke Netanyahu, heller ikke demonstrationerne mod ham i Israel. Men vil noget af det bevæge Biden-administrationen?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det afhænger af optrapningen af sådanne demonstrationer og fredskrav. Så længe den nuværende regering er overbevist om, at de kan slippe af sted med det, vil de fortsætte med at forfølge denne politik om ingen våbenhvile, på et tidspunkt, hvor det er så tydeligt, at hvis man ikke har en våbenhvile, vil det hele eksplodere! Jeg tror, vi har brug for endnu stærkere stemmer: For eksempel er det meget godt, at disse forskellige religiøse ledere kommer ind i situationen, fordi der er et historisk fortilfælde, og det var, da Mohammed II erobrede Istanbul i 1453, det var et ramaskrig overalt i Vesten, fordi dette blev betragtet som et stort sammenstød mellem civilisationer, som en tidlig form for det, Bernard Lewis forsøgte at fremme som en af disse geopolitiske snoretrækere, som Putin talte om. For på det tidspunkt var den kristne verden overbevist om, at det var et barbarisk angreb; fra den muslimske side så det naturligvis meget anderledes ud. Men der var blodsudgydelser, og det var et kæmpe chok. Under indtryk af de forfærdelige drab og den slags skrev Nicolaus af Cusa, som var det 15. århundredes store tænker, ikke blot mange af de skrifter, der udviklede den nye metode med modsætningernes sammenfald som en tilgang til at tænke over situationen, han skrev også en smuk dialog i form af en platonisk dialog, kaldet De Pace Fidei, [Om troens

fred], hvor han fik 17 repræsentanter for forskellige religioner og nationer til at henvende sig til Gud, Logos eller Verbum; og de sagde alle: "Se, Gud, vi slår alle hinanden ihjel i dit navn. Kan Du ikke hjælpe os med, hvordan vi kan finde en vej ud af det?" Og så frembragte Gud en meget smuk idé om, at folk skal begynde at tænke som filosoffer for at skelne mellem den ene sandhed, den ene Gud, og de forskellige profeter og forskellige traditioner. Og i slutningen af dialogen beder Gud repræsentanterne for disse forskellige religioner om at gå ud og lære deres folk, at der er en højere En, den højere sandhed.

Og jeg vil opfordre jer alle til at læse denne dialog af Nicolaus af Cusa, De Pace Fidei, Om troens fred. For jeg tror, at det er en metode, som, hvis verdens religiøse ledere alle ville være med til at tale om dette – præsident Biden er katolik! Han talte med paven; bagefter sagde han, at paven var helt enig med ham, men jeg kiggede på udskriften fra Vatikanet af den diskussion, og paven sagde noget helt andet. Paven ønskede en øjeblikkelig våbenhvile! Så alle katolikker bør virkelig påpege over for Biden, at paven ikke var enig med ham!

Så jeg tror, der er mange flere ting, men det kræver virkelig meget mere mobilisering og oprigtig handling fra alle for at stoppe dette!

SCHLANGER: Vi får spørgsmål om taktiske strategier, og hvordan vi kan vende situationen. Et af dem er fra Paul fra Storbritannien, som spørger: "Hvordan bekæmper vi den organiserede korrupsion i de europæiske regeringer?" Der er en anden spørger, der siger: "Der er ingen europæisk regering, der handler i befolkningens interesse. Hvad kan vi gøre ved det?"

Og så, fra USA, sagde en amerikansk observatør: "Han så Austin og Blinken, forsvarsministeren og udenrigsministeren, vidne i Kongressen i går i forbindelse med Bidens forslag om 105

milliarder dollars til øget oprustning,” sagde han, og så så han Republikanerne, som sagde, at de vil have en separat afstemning om Israel-delen af det, så de kan presse det igennem. Og han spørger: “Kan disse republikanere ikke se, at de bliver manipuleret af det samme militær-industrielle kompleks til at blive ved med at finansiere permanente krige?”

Du sagde, at det, der skal gøres, er at mobilisere, men har du andre ideer til, hvordan dette kan komme igennem, at regeringerne forpligter sig til politikker, der går imod deres egne nationers interesser?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at befolkningen allerede ved det, fordi al denne militarisering, i Europa, den er i gang. I Tyskland opfordrede forsvarsminister Boris Pistorius Tyskland til at være “krigsparat”: det tyske ord er kriegstüchtig. Han sagde ikke, at de skulle være klar til forsvar, han sagde “kriegstüchtig.” Nu bør folk virkelig være alarmerede: Det er et sprog, som ikke har noget at gøre med Socialdemokratiets tradition, som havde problemer i fortiden, f.eks. var Socialdemokratiet på den forkerte side, når det gjaldt mobiliseringen til krigskredit før Første Verdenskrig, så jeg siger ikke, at de har en hellig historie. Men det her spiller virkelig ind i den værste form for militarisering af Europa. Og når folk presser på for at få et særligt budget til Bundeswehr, er det det samme som de 105 milliarder dollars i USA – det går ud over de sociale udgifter. Det betyder ingen infrastruktur, ingen hospitaler, ingenting; naturligvis er migranterne det store mål nu, som om de skulle være årsagen til problemet, når de er en anden gruppe ofre.

Så jeg tror, at folk virkelig er nødt til at blive mobiliseret og forstå, at hvis de ikke handler lige nu i deres egen interesse, tror regeringerne, at de er straffri, og de er drevet af viden om, at det finansielle system, som de baserer deres magt på, er på randen af sammenbrud. Og det militærindustrielle kompleks er tydeligvis de eneste, der tjener penge lige nu, men det fungerer ikke! Se på USA's

opbakning til krigen i Ukraine, og også de europæiske regeringer – førte det til, at Ukraine vandt sin modoffensiv? Nej, det gjorde det ikke! Det er nu endda anerkendt i de vestlige medier, at Ukraine praktisk talt har tabt krigen. Og selv hvis man sender mange flere våben, har de ikke mandskabet længere, fordi befolkningen er begrænset. Tabstallene er meget høje.

Og Scott Ritter har en ny artikel, hvor han skriver, at USA eller Vesten, NATO allerede har tabt krigen, og det er nu bevist, at det russiske militær er det stærkeste militær i verden. Med hensyn til atomvåben er det helt sikkert sandt, og den russiske økonomi er nu bedre stillet end før krigen brød ud, i modsætning til situationen i Vesten. Tyskland er ved at kollapse. Det seneste er, at Rusland nu kan producere 100-120 missiler hver måned; de har en fuldgældig krigsøkonomi.

Men al militærproduktion er i sidste ende en ødelæggelse af fysisk velstand, som sker på bekostning af befolkningen.

Se på de forskellige krige siden 9/11: Der var Afghanistan, der var Irak, Libyen, Syrien – hvor er alle disse lande? Blev nogen af disse situationer vundet for Vesten? Nej, det blev de ikke! I 2021 trak USA og NATO sig ud af Afghanistan – ikke så ærefuldt, må jeg sige. De blev besejret! Ukraine: De blev besejret! Se på det her! De interventionistiske krige i alle disse lande i Sydvestasien har været fuldstændige fiaskoer. Har de forbedret Vestens omdømme blandt disse lande eller i resten af verden? Nej, det har de ikke! Det modsatte er sket: Landene i det Globale Syd har vendt sig væk fra det.

Og jeg tror, at hvis der er nogen fornuft i nogen af disse etablerede figurer, så undersøg, om denne politik har været en succes, for det har den tydeligvis ikke. Derefter skal de have modet og den intellektuelle integritet til at ændre politikken. Hvis USA og de europæiske lande bare stille og roligt skiftede gear og sagde, at vi vil samarbejde med landene i det Globale Syd om at opbygge et nyt økonomisk

system, tror jeg ikke, der ville blive stillet nogen spørgsmål; alle ville være glade. Og princippet fra Den Westfalske Fred om, at man for fredens skyld skal tilgive alle forbrydelser, der er begået af den ene eller den anden side; måske kan man ikke glemme det, men man kan tilgive det, og så gå videre med at opbygge et nyt system bagefter. Og jeg tror, at det er den eneste vej.

Og vi må på en eller anden måde se, om der ikke er folk blandt det såkaldte establishment, der kan tænke på denne måde og er villige til det – som FN's menneskerettighedskommissær Craig Mokhiber, der sagde: Jeg vil ikke længere stå inde for denne politik. Og jeg tror, at det er den slags handling, der er brug for.

Så arbejd sammen med os om at finde sådanne personer, der har modet til at ændre politikken, før det er for sent.

SCHLANGER: Og jeg vil foreslå, at folk kigger efter demonstrationer, der er i gang; der er mange i gang over hele verden. Hvis du ikke kan finde en, så start en! Og vi har fra en person i Storbritannien, der skrev sig ind som "Jughead", givet 10 pund til det, vi laver. Få vores brochurer ud, bidrag til vores bevægelse – der er mange ting, du kan gøre for at deltage i denne mobilisering. Men som Helga understreger, er tavshed ikke en mulighed.

Helga, vi har et par spørgsmål mere, jeg gerne vil stille dig. Det ene er fra Jack Gilroy, som har været involveret i International Peace Coalition, en katolsk socialaktivist i USA, og han kommer ind på det andet område med den mulige næste krig. Han siger: "Hvad skal der gøres for at forhindre den meget forudsagte amerikanske krig mod Kina? Hvordan lærer vi amerikanerne, at det kinesiske Bælte & Vej Initiativ er en god udfordring for USA til at finde nyttige, fredelige måder at skabe økonomisk udvikling på, uden trusler om og brug af vold til at dominere andre? Hvordan kan amerikanerne gøre det, som Bælte & Vej Initiativet gør, for at hjælpe, ikke skade,

vores søstre og brødre i verden?"

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest er der en enorm mangel på viden om Kina, og vi havde for nylig en delegation fra Schiller Instituttet, der rejste i næsten to uger til forskellige steder, og de kom og fik deres eget førstehåndsindtryk, og de var meget begejstrede. Så var der nogle tyske industrifolk, der rejste rundt i 40 byer i Kina i seks uger for at få et førstehåndsindtryk. Og jeg tror, det bedste ville være, hvis alle grupper, der er bekymrede for, at Kina kan blive det næste sted for konfrontation, sendte delegationer dertil. Jeg tror, vi meget nemt kunne bede kineserne om at hjælpe os med at etablere en sådan undersøgende, mellemfolkelig mission, og så kunne vi virkelig få en bedre idé om, hvad Kinas politik er.

Jeg vil meget gerne fortælle om mine erfaringer: Jeg var første gang i Kina i 1971 og mange gange siden, og hele min oplevelse er, at Kina, i modsætning til fortællingen i de vestlige medier, har ydet det største civilisatoriske bidrag af noget land, jeg kender til i nyere historie, af den simple grund, at de har løftet 850 millioner af deres egne borgere ud af fattigdom. Og nu, i de sidste 10 år, har de via Belt and Road Initiative leveret deres succesmodel til lande i det Globale Syd, og på denne måde har de for første gang givet dem chancen for at overvinde fattigdom og underudvikling. Og det er naturligvis mere attraktivt end blot militærtræning eller såkaldt "sikkerheds"-relateret samarbejde, som USA har tilbudt disse lande.

Jeg synes, at folk skal forstå, at det at hjælpe millioner og faktisk hundreder af millioner af mennesker ud af fattigdom er det bedste bidrag til menneskerettighederne! For når man er fattig i Haiti, Sudan eller Yemen – se videoen Hunger Ward, som blev rost af Verdensfødevareprogrammet om Yemen: Der er en meget vigtig video, der hedder Hunger Ward, som viser dig, hvad der sker med underernærede børn, når de kun har et par kilo tilbage, før de dør – at være sultne! Og jeg tror, at

Jean Ziegler, som er en meget fremtrædende schweizisk aktivist og FN's første særlige rapportør om retten til mad, i sine bøger beskrev, hvordan det at dø af sult er den værste smerte, fordi organerne begynder at fortære sig selv, og det er bare den værste død, man overhovedet kan forestille sig. Så hvis man hjælper folk med ikke bare at få et måltid, men at få nok mad til at leve et anstændigt liv, er det det størst mulige bidrag til menneskerettighederne! Det har Kina gjort, og alle rapporter om den såkaldte undertrykkelse og så videre, ingen, der rejser til Kina, kommer tilbage med den slags rapporter! Fordi folk er glade, og 80% af dem er enige med regeringen, mens vores vestlige regeringer måske har 20, 30 eller i bedste fald 40% støtte, hvilket burde fortælle dig noget.

Så mit forslag er: Lad os tage dertil, eller lad os organisere, at folk tager dertil, så de kan komme tilbage med en anden historie. Vi bør lave mere undervisning om det og kulturel dialog: Jeg tror fuldt og fast på civilisationernes dialog, for kun hvis man kender den anden kultur, kan man på nogen måde løse disse problemer.

SCHLANGER: Det næste spørgsmål er fra en anden del af verden, som de fleste vesterlændinge har meget lidt kendskab til, nemlig fra Afrika, fra Menashe. Og han stiller et par spørgsmål, men jeg vil indsnævre det til to. Han spørger, "hvordan de internationale fora, som vi har nævnt, det russisk-afrikanske økonomiske og humanitære forum, BRIKS-topmødet og så videre, bidrager til fremkomsten af en ny verdensorden fra det Globale Syd? Og hvordan kan afrikanske lande navigere i den globale magts skiftende dynamik for at sikre, at deres stemmer og interesser bliver repræsenteret i den nye multipolære verdensorden?"

ZEPP-LAROUICHE: Lige nu sker der ekstremt interessante forandringer i Afrika. For det første har der været mange forandringer i Vestafrika i den seneste tid; flere regeringer har skiftet, hvilket ikke var velset i Vesten, men der var en

fuldstændig forpligtelse til at slippe af med den europæiske kolonialisme. Det er en meget ny udvikling.

Og så er der mange lande, der søger om medlemskab af BRIKS-Plus. På topmødet i Johannesburg i august blev seks lande optaget i BRIKS – og de bliver fuldgældige medlemmer den 1. januar 2024 – to af dem fra Afrika, nemlig Egypten og Etiopien. Men der er mange flere, der har ansøgt om medlemskab.

Jeg tror, at ideen om først og fremmest at forsøge at skabe afrikansk enhed ved at arbejde sammen med BRIKS-Plus og andre af den slags organisationer, er det bedste, Afrika kan gøre lige nu. Og jeg tror, at der i hele det Globale Syd nu er en absolut forpligtelse til at afslutte 600 års kolonialisme. Og forudsat at vi kan løse denne nuværende verdenskrise, som har alt at gøre med det faktum, at der foregår en tektonisk forandring, så tror jeg, at jo mere landene i det Globale Syd gør deres stemme hørt, højt og tydeligt, og appellerer til det Globale Nord og siger, at de bør involvere sig i det nye system, snarere end at forsøge at modsætte sig det, så tror jeg, at det skal gøres på den mest kraftfulde måde.

For mellem USA, NATO, Europa og Rusland og Kina er situationen så fastlåst. Men hvis du tager det Globale Syd, sammen med Rusland, Kina og Indien, er det allerede mere end 3 milliarder mennesker; og hvis du så tilføjer de andre lande i det Globale Syd, er det langt størstedelen af den menneskelige art! Og du har al mulig ret til at få din stemme hørt. Og heldigvis er der mange fremragende ledere lige nu, som jeg mener virkelig har personligheden og formatet som individer til at lede verden ind i et bedre paradigme.

SCHLANGER: Jeg har en sidste bemærkning til dig, Helga, fra en, der skriver: "Tak Helga for hendes utrættelige indsats, de foldere, hun skriver. Kan hun sige et opmuntrende ord til dem af os, der uddeler løbesedler og nogle gange løber panden mod en mur?"

ZEPP-LAROUCHE: [griner] Ja, det ved jeg! Det er meget svært, for det miljø, vi arbejder i lige nu, er en krigslignende propaganda. Hvis nogle mennesker siger, at den tredje verdenskrig allerede er startet, er det i en vis forstand sandt, fordi de vestlige regeringer forsøger at indføre en fuldstændig kontrol over fortællingen, og de forsøger at lukke munden på enhver stemme, der siger: "Måske skulle du lytte til den anden side!" At lytte til den anden side betyder ikke, at man nødvendigvis skal være enig med den anden side, men hvis man ikke tager højde for den historiske baggrund, udviklingen af en konflikt, hvad er så den ene sides synspunkt? Hvad er den anden sides synspunkt? Hvordan kan man så finde på en løsning, der kan holde? Det er den ældste lektie i diplomati eller ethvert andet menneskeligt samarbejde og samarbejde.

Så det, Vesten gør lige nu, for eksempel i Tyskland, som om vi ikke allerede havde oplevet Goebbels en gang, skulle man tro, at vi havde fået nok af det – nej! Nu har de udsendt en vejledning til journalister om, hvad man må sige, og hvad man ikke må sige. Så journalister får at vide, at de altid skal skrive, ikke at der er sket noget i Gaza, men at det er "som svar på terrorangrebet fra terrororganisationen Hamas, nu sker der denne ting i Gaza..." Eller forleden lyttede jeg til en journalist i et nyhedsprogram, og for at fortælle om, hvad der sker i Gaza, sagde han: "Ja, og Hamas er ikke engang i stand til at skaffe mad og vand til deres egen befolkning!" Whaa?!

Jeg mener, dette sted har været fuldstændig afspærret i årevis! Folk kan ikke forlade det! Før konflikten eller krigen, hvad man nu kalder det, brød ud, var der flere hundrede lastbiler om dagen, der bragte mad og andre fornødenheder til befolkningen. Nu er det måske 10 eller 12: Det siver ind som en dråbe vand på en varm sten. Hvad er det så, folk lider under? De sulter ihjel, og denne journalist-idiot siger: "Hamas er ikke engang i stand til..." Hamas gør, hvad de gør, men det er en komplet indsats for ikke at skildre situationen, som den faktisk er.

Så når vi uddeler løbesedler, er folk selvfølgelig i en rus eller i en komplet fantasi, måske bekymrede for deres job eller for inflationen; så har du det fænomen, at mange mennesker er bange for at blive overhørt, at de måske siger noget, der ikke er den officielle linje.

I Tyskland var der for mere end 80 år siden noget, der senere blev kaldt "den tyske udsigt", "die deutsche Blick", hvor folk med paranoia kiggede sig over skulderen for at se, om der var nogen, der lyttede til, hvad de sagde. Så vi er tilbage i den situation, hvor det tyske blik igen er det, der går rundt, fordi folk frygter at blive overhørt sige noget, de tror på, men som de ikke ønsker at blive overhørt sige.

Så jeg tror, at den eneste måde er at være tålmodig, når du deler foldere ud, være venlig og lave sjov, for det er en atmosfære af paranoia og frygt, og jeg tror, at det er vigtigt for os at være på gaden og fortælle folk, at der er en løsning! Og jeg vil gerne gentage, at vi er nødt til at kæmpe for at nå frem til et nyt paradigme, hvor vi overvinder geopolitikken. For nogle år siden holdt jeg en nytårstale, hvor jeg sagde, at den vigtigste opgave var at overvinde geopolitikken: Og det har vist sig at være så sandt, at i det øjeblik man tænker i en gruppes geopolitiske interesser mod en anden gruppes geopolitiske interesser, er man med i spillet, Bernard Lewis-planen, Brzezinski-spillet, det store spil, ideen om manipulation. Og jeg tror, vi er nødt til at hæve os over det og definere den ene menneskeheds interesser først, og så kan man se på alle de særlige konfliktproblemer. Men det højere niveau skal opnås.

SCHLANGER: Jeg vil gerne sige tak til alle vores seere, der har været med i dag, og til dem, der er blevet aktive og bidrager; og til Helga, tak for det, du gør. Og vi ses igen i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, og bliv aktiv i mellemtiden sammen med os!

For at få fred: Gør en ende på det forbandede imperiale system

Den 31. oktober 2023 (EIRNS) – Israels premierminister, Benjamin Netanyahu, har forsvaret sit lands brutale angreb på civile palæstinensere med den begrundelse, at den uret, som Hamas begik den 7. oktober, tillod det. Dette er tydeligvis en uærlig manipulation af ord for at retfærdiggøre en forfærdelig handling, og mange har påpeget, at der har været en lang række overgreb fra Israels side, der går årtier tilbage, og som skal tages i betragtning for at afhjælpe den nuværende krise. Desuden har en tidligere israelsk udenrigsminister sagt, at denne forsoning faktisk skal gå tilbage til mindst 1948, hvor Israel blev grundlagt, og araberne i det tidligere britiske Palæstina blev fordrevet fra deres land. Men overvej det: Kan det løse den nuværende krise at gå tilbage til nogen af disse tidligere begåede uretfærdigheder?

Spørg først: Hvad er retfærdighed? Er det blot at rette op på fortidens fejl og kræve de ting tilbage, som uretmæssigt er blevet taget? Eller er der en anden forpligtelse? Kan man yde retfærdighed uden forskel? Eller skal der være en skelnen, så man kan erstatte en uretfærdighed med noget bedre?

Hvis man tænker på det på denne måde, er det let at se, hvordan dagens konflikt i Sydvestasien, ligesom konflikten i Ukraine, ikke bliver brugt til at rette op på en uret, men til at opnå et meget anderledes geopolitisk mål, uden hensyn til et varigt gode som resultat. Israels sikkerhed er uløseligt forbundet med palæstinenserne, og Ukraines sikkerhed er uløseligt forbundet med Ruslands. At tage hensyn til den

nødvendige forbedrede fremtid er det eneste rigtige perspektiv for at undslippe den onde cirkel, der udspiller sig i dag.

Der kommer rapporter om, at den offentlige støtte i Israel er faldende til den form for invasion i Gaza, som Netanyahu ønsker – et godt tegn. Derudover udtrykte den tidligere israelske udenrigsminister Shlomo Ben-Ami i et nyligt interview en stærk kritik af den nuværende israelske politik, fra hvad der bør ses som en ældre, mere afmålt fraktion af det israelske etablisement. Israel “har ikke et klart politisk strategisk formål,” sagde Ben-Ami og tilføjede, at dette “er en reaktiv krig.” “Israel fejler,” fortsatte han og advarede om, at denne krise kunne “udløse en større brand i og uden for regionen.” I stedet “er vi nødt til at se på de umiddelbare skridt ,og se på hvad der er muligt at forestille sig på længere sigt.” Diplomaten sagde, at man skulle starte med Oslo-aftalen, og sammen med modent lederskab kan disse langsigtede problemer begynde at blive løst.

Dette ville bekvemt blive ignoreret, hvis man lytter til nutidens førende medier eller regeringsembetsmænd på den anden side af Atlanten, som ønsker, at man skal holde op med at tænke og hoppe over på den “rigtige side”. Wall Street Journal tog kegler i denne uge og gentog opfordringerne fra mange på galeanstalten om at gå efter årsagen til problemet: Iran og den nye “ondskabens akse”, som Mitch McConnell kaldte det. ‘The Urinal’ opfordrede Biden til at holde op med at være svag og “genskabe det maksimale pres på Teheran.” Netanyahu selv sagde, at Israel ikke vil acceptere en våbenhvile, da det ville betyde “at overgive sig til terror, at overgive sig til barbari.”

Samtidig eksploderer en kraftfuld debat rundt om i verden i denne henseende, som det fremgår af afstemningen den 27. oktober i FN’s Generalforsamling, hvor 120 nationer stemte for en våbenhvile. Nu er det ved at komme til udtryk på Columbia University, hvor 165 fakultetsmedlemmer har udgivet et brev, der fordømmer angreb og chikane af studerende, som støtter

Palæstina. Nu hvor bombeangreb med mange ofre er en daglig begivenhed i Gaza, bliver det for meget at ignorere – denne konflikt må stoppes!

Lad være med at falde i fælden og vælge "side", men afvis det døende imperiale system, som denne konflikt er en del af. I stedet må en retfærdig fred være baseret på gensidig fremgang for alle. Lyndon og Helga LaRouches arbejde gennem årtier, som i tilfældet med den foreslåede "Oase-plan" for Israel-Palæstina-regionen, viser vejen ud. Få ørkenerne til at blomstre, afgrøderne til at bugne, kraftværkerne til at køre, og de unge hjerner til at slå gnister – det er forudsætningen for løsningen!

Foto: Naaman Omar \ apaimages, Wikimedia Commons

**Folketinget skal nu tage
stilling til borgerforslaget:
Danmark skal fordømme
israelske krigsforbrydelser i
Gaza,
øge dansk bistand til
Palæstina og arbejde for en**

politisk løsning på konflikten

Over 50.000 underskrifter i løbet af 2 dage.

Danmark skal fordømme israelske krigsforbrydelser i Gaza, øge dansk bistand til Palæstina og arbejde for en politisk løsning på konflikten

Her er forslaget på Folketingets hjemmeside:

<https://borgerforslag.dk/se-og-stoet-forslag/?Id=FT-16175>

Regeringen har gjort det klart, at brud på krigens love i Ukraine og i resten af verden ikke skal tolereres, og at krige skal kæmpes inden for rammerne af international lov, hvor der tages hensyn til proportioner i magtanvendelsen mod militære mål. Som følge af Israel-Hamas krigen, beskriver FN situationen i Gaza efter den 7. oktober som en hidtil uset humanitær tragedie.

Folketinget skal derfor pålægge regeringen at:

-Arbejde for øjeblikkelig våbenhvile og åbning af humanitære korridorer samt for at sikre, at 1.1 mio. fordrevne civile i Gaza får den fornødne humanitære støtte og mulighed for at vende hjem, når det er sikkert.

-Fordømme Israels brud på Folkeretten og arbejde aktivt for at støtte internationale undersøgelser, inklusiv ved Den Internationale Straffedomstol, af Israels krigsforbrydelser i Gaza, herunder:

- * Kollektiv afstraffelse af civilbefolkningen;
- * Blokering af humanitær adgang;
- * Tvungen fordrivelse af 1.1 mio. civile;
- * Bombning af civile faciliteter, inkl. skoler, hospitaler og sundhedsklinikker;
- * Brug af hvid fosfor i angreb den 11. oktober;
- * Bombning af civile på flugt den 14. oktober.

-Øge dansk bidrag med en akut humanitær hjælpepakke til Gaza på mindst 120 mio. kr. til nødhjælp og genopbygning af hospitaler, kritisk infrastruktur og skoler.

Re-aktivere og øge dansk udviklingsbistand til Palæstina, som skal styrke demokratiske stemmer i civilsamfundet, der har hårdt brug for støtte.

-Genetablere politisk horisont: tage initiativ i EU-regi til at formulere og vedtage en ny strategi, som adresserer de grundlæggende årsager, der driver konflikten og hvor hele EU's værktøjskasse tages i brug. Det indebærer politiske forhandlinger mellem parterne, afvikling af den israelske besættelse og fjernelse af folkeretsstridige bosættelser samt afholdelse af palæstinensiske valg.

Dette forslag berører ikke de åbenlyse krigsforbrydelser begået af Hamas, da den danske regering og samtlige partier i Folketinget allerede har taget kraftig afstand fra disse og krævet, at Hamas løslader de civile gidsler og at gerningsmændene stilles til ansvar.

Situationen i Gaza:

Dette forslag berører ikke de åbenlyse krigsforbrydelser begået af Hamas, da den danske regering og samtlige partier i Folketinget allerede har taget kraftig afstand fra disse og krævet, at Hamas løslader de civile gidsler og at gerningsmændene stilles til ansvar.

Situationen i Gaza:

Antallet af dræbte palæstinensiske og israelske civile siden den 7. oktober er det højeste i Israel-Palæstina konfliktens historie. Hamas' rædselsvækkende angreb på Israel og kidnapning af israelske civile den 7. oktober og Israels militære angreb på Gaza skal ses i konteksten af den årtier lange konflikt og ulovlige besættelse. FN advarer om, at mange civile kan dø som følge af mangel på drikkevand, mad, medicin og medicinsk udstyr. En israelsk landoffensiv ville betyde mange flere civile ofre.

Længe inden den seneste eskalation var situationen i Gaza en af de største menneskeskabte humanitære kriser i verden. I juni 2007, efter Hamas' militære overtagelse af Gaza, indførte Israel en blokade, der har afskåret ca 2,2 millioner palæstinensere i Gaza fra adgang til resten af de besatte områder. Det betyder bl.a. begrænset adgang til medicinsk behandling, uddannelse og beskæftigelse. Over 50% af befolkningen er under 18 år. Mindst 1,3 millioner i Gaza er afhængige af nødhjælp. 80% er arbejdsløse.

Befolkningens skrøbelighed gør det endnu vigtigere for Danmark at arbejde for, at konfliktens parter opererer inden for krigens love. Civile tab der følger af militære operationer, må ikke overstige den forventede og direkte militære fordel ved operationen. Angreb på civile, hospitaler og skoler bør derfor ikke gennemføres, hvis de må forventes at medføre en sådan uproportional civil skade. Syge og sårede skal kunne evakueres og tilbydes lægehjælp. Alt det står i Genèvekonventionerne, som angiver de regler, alle krigsførende lande skal følge. Israel ratificerede konventionerne i 1951 og er forpligtet til at sikre, at deres angreb skelner mellem Hamas-krigere/andre militante grupper og så civile, og at angreb er strengt begrænset til lovlige militære objekter.

Den danske regering skal aktivt arbejde for, at Israel ikke begår yderligere brud på folkeretten, og bliver holdt til ansvar for de brud, der allerede er begået. Siden eskaleringen startede den 7. oktober, har Israel udført følgende handlinger, der må betegnes som værende i strid med folkeretten og som mulige krigsforbrydelser (per 18. oktober):

Kollektiv afstraffelse: som følge af Hamas' angreb på Israel er 2.2 millioner palæstinensere i Gaza ramt af Israels bombardementer og blokade, hvilket er i strid med artikel 33 i Genèvekonventionen, der stipulerer at: "ingen beskyttet person kan straffes for en forseelse, denne ikke personligt har begået" og at: "kollektiv afstraffelse og alle tilsvarende generende tiltag eller terrorisme er forbudt". Intentionen om kollektiv afstraffelse ses bl.a. i Israels forsvarsminister Yoav Gallants udtalelse den 10. oktober: "Gaza vil ikke vende tilbage til, hvad det var før". Israels præsident Isaac Herzog udtalte også den 11. oktober: "Det er en hel nation, der er ansvarlig". Endelig har den israelske minister for energi og infrastruktur, Israel Katz den 13. oktober sagt: "De vil ikke modtage en dråbe vand eller et eneste batteri, førend de forlader verden". Den 9. oktober annoncerede forsvarsminister Yoav Gallant, at ingen basal nødhjælp ikke kommer ind i Gaza, så længe at Hamas ikke løslader de israelske gidsler.

Forhindring af humanitær adgang og nødhjælp: Den fjerde Genèvekonvention pålægger stater forpligtelse til at tillade adgang til humanitær nødhjælp for civile i nød. Både Hamas og Israel skal dermed sikre, at de akut nødvendige forsyninger

kan nå civile. I skrivende stund (18. oktober) har det endnu ikke været muligt grundet israelsk beslutning om at afskære Gaza fra forsyninger.

Tvungen fordrivelse af udsatte grupper: Den israelske hær ordre til mere end 1 million mennesker i det nordlige Gaza og Gaza by om at "evakuere" syd for Gaza-striben indenfor 24 timer kan ikke betragtes som en effektiv advarsel, og udgør potentielt en tvungen fordrivelse af civilbefolkningen. Ydermere har der ikke været garanti for fysisk sikkerhed på hverken migrationsruten eller i det sydlige Gaza.

Angreb på hospitaler, ambulancer, og faciliteter, hvor syge og sårede befinder sig: Der er dokumentation for, at Israel har bombet hospitaler og FN-støttede faciliteter. Det er forbudt under IHL, forudsat at de ikke er militære mål. Ethvert sådant angreb kan vurderes som en potentiel krigsforbrydelse. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) har indtil videre registreret 51 angreb på hospitals- og sundhedsfaciliteter i Gaza siden den 7. oktober.

Israelsk brug af hvid fosfor: Flere menneskerettighedsorganisationer, bl.a. Human Rights Watch, har verificeret, at Israel den 11. oktober brugte hvidt fosfor i Gaza, der er af de tættest befolkede områder i verden. Dette udsætter civile for unødvendig risiko, som under international lov har krav på beskyttelse.

Den større kontekst

Som følge af ovenstående stiger antallet af døde og sårede i Gaza. Samtidigt intensiveres involveringen af andre aktører udenfor Israel-Palæstina, og en krig i regionen kan ikke udelukkes. Herudover har volden spredt sig til Vestbredden, inklusiv Østjerusalem.

EU betragter den fortsatte udvidelse af ulovlige israelske bosættelser på Vestbredden, inkl. i Østjerusalem som en væsentlig hindring for tostatsløsningen og en fremtidig palæstinensisk stats territoriale sammenhæng. Herudover er Israels udvisninger af familier fra deres huse eller nedrivninger af huse samt tvangsforflyttelse af skrøbelige grupper med til at forværre situationen. Det samme gælder angreb begået af bosættere mod civile palæstinensere på Vestbredden. Ifølge FN resulterede 849 angreb fra bosættere i tab af palæstinensiske menneskeliv og/eller ejendomsskader i 2022 (højeste antal siden OCHA i 2006 begyndte at registrere

hændelser, der involverer bosættere). Desuden er antallet af palæstinensere dræbt i 2023 på Vestbredden af den israelske hær eller bosættere det højeste siden 2005. Israelske soldater eller bosættere stilles sjældent til ansvar, når de begår overgreb på civile. Endeligt har landsdækkende palæstinensiske valg ikke fundet sted siden 2007, og i 2021 blev valget aflyst, ifølge det Palæstinensiske Selvstyre fordi, Israel ikke ville tillade palæstinensere at stemme i det besatte Østjerusalem.

En kombination af manglende basale rettigheder, herunder fraværet af nogen form for politisk horisont, konstante israelske bosættelsesudvidelser og menneskerettighedskrænkelser udgør en giftig cocktail, som for mange unge palæstinensere ender i total desperation, håbløshed og – for nogle – radikaliserings.

Hvordan skal Danmark forholde sig?

Danmark er nødt til at investere i at forebygge en yderligere forværring af situationen. Det indebærer at gøre mere for at adressere de forhold, som palæstinensere lever under på tværs af de besatte områder, der lige nu vidner om en fejlslagen international strategi og en ikke-eksisterende fredsproces. Som anført i den Strategiske Ramme for Danmark-Palæstina 2021-2025, er "kernen i den israelsk-palæstinensiske konflikt politisk. Der er tale om en langvarig og tiltagende konflikt om territorium, som kræver en omfattende politisk løsning."

Danmark skal derfor aktivt skubbe på drøftelserne om overholdelse af krigens love i konflikten, herunder i FN's menneskerettighedsråd og i Sikkerhedsrådet – yderst relevant såfremt Danmark bliver valgt ind som medlem i 2025-2026. Danmark skal proaktivt støtte grundige internationale undersøgelser af krigsforbrydelser og brud på international humanitær lov. Det indebærer aktiv støtte og bidrag til den igangværende ICC-undersøgelse af Israels mulige krigsforbrydelser i Gaza og på Vestbredden.

Danmark skal også arbejde aktivt for en ny EU-strategi, der adresserer de underliggende årsager til Israel-Palæstina-konflikten og genskaber en politisk horisont. Det kan ikke gøres ved at se isoleret på krigen i Gaza, for palæstinensere er ikke repræsenteret af Hamas og kan ej heller drages til ansvar for den militante gruppes forbrydelser under international lov. Regeringen skal arbejde for, at borgere –

både israelere og palæstinensere – i det samme geografiske område har de samme rettigheder.

Der er en række konkrete værktøjer i EU's værktøjskasse, som Danmark nu skal arbejde aktivt for bliver taget i brug i samarbejde med andre EU medlemslande. Danmark skal aktivt opfordre til diskussioner i EU omkring, hvordan man skal reagere på den fortsatte udvidelse af ulovlige bosættelser og yderligere besættelse af palæstinensisk territorie. Man kan i Danmark håndhæve europæisk lovgivning, der beder medlemslandene om at klart markere israelske produkter, der er produceret i bosættelser på det besatte Vestbredden.

Danmark skal også arbejde for afholdelsen af palæstinensiske valg hurtigst muligt for at skabe en politisk horisont for unge palæstinensere. Kun gennem en politisk strategi, der forholder sig til de reelle forhold på jorden, kan konflikten og den farlige cyklus af vold adresseres.

Kilder og henvisninger

OCHA, diverse flash updates – Hostilities in the Gaza Strip and Israel (Oktober 2023)

WHO oPt Emergency Situation Reports (Oktober 2023)

UNRWA Situation Reports (Oktober 2023)

Times of Israel, Gallant: Israel moving to full offense, Gaza will never return to what it was, 10. Oktober 2023

Huffpost, dækning af Isaac Herzog's pressekonference, 13. Oktober 2023

Israel Katz, X (tidligere Twitter), 13. Oktober 2023

Saraf et al., den 17. Oktober 2023, Public Statement: Scholars Warn of Potential Genocide in Gaza, Third World Approaches to International Law Review.

Regeringen har gjort det klart, at brud på krigens love i Ukraine og i resten af verden ikke skal tolereres, og at krige skal kæmpes inden for rammerne af international lov, hvor der tages hensyn til proportioner i magtanvendelsen mod militære mål. Som følge af Israel-Hamas krigen, beskriver FN situationen i Gaza efter den 7. oktober som en hidtil uset humanitær tragedie.

Folketinget skal derfor pålægge regeringen at:

-Arbejde for øjeblikkelig våbenhvile og åbning af humanitære korridorer samt for at sikre, at 1.1 mio. fordrevne civile i

Gaza får den fornødne humanitære støtte og mulighed for at vende hjem, når det er sikkert.

-Fordømme Israels brud på Folkeretten og arbejde aktivt for at støtte internationale undersøgelser, inklusiv ved Den Internationale Straffedomstol, af Israels krigsforbrydelser i Gaza, herunder:

- * Kollektiv afstraffelse af civilbefolkningen;
- * Blokering af humanitær adgang;
- * Tvungen fordrivelse af 1.1 mio. civile;
- * Bombning af civile faciliteter, inkl. skoler, hospitaler og sundhedsklinikker;
- * Brug af hvid fosfor i angreb den 11. oktober;
- * Bombning af civile på flugt den 14. oktober.

-Øge dansk bidrag med en akut humanitær hjælpepakke til Gaza på mindst 120 mio. kr. til nødhjælp og genopbygning af hospitaler, kritisk infrastruktur og skoler.

Re-aktivere og øge dansk udviklingsbistand til Palæstina, som skal styrke demokratiske stemmer i civilsamfundet, der har hårdt brug for støtte.

-Genetablere politisk horisont: tage initiativ i EU-regi til at formulere og vedtage en ny strategi, som adresserer de grundlæggende årsager, der driver konflikten og hvor hele EU's værktøjskasse tages i brug. Det indebærer politiske forhandlinger mellem parterne, afvikling af den israelske besættelse og fjernelse af folkeretsstridige bosættelser samt afholdelse af palæstinensiske valg.

Forslag stillet af:

Kontaktoplysninger:

Jakob Silas LundFredensborg

E-mail: jakoblundborgerforslag@gmail.com

Medstillere:

Kontaktoplysninger:

Abdirazak Farah RageKøbenhavn

E-mail: Abdirazak1986@gmail.com

Tina Søndergård MadsenAdressebeskyttelse

E-mail: t.soendergaard.m@gmail.com

Laura Bo MandelAdressebeskyttelse

E-mail: mala9874321@gmail.com

Karen Graverholt WolfhagenKøbenhavn
E-mail: kgwvaekst@gmail.com

Vend vores styrtdyk mod helvede

Den 29. oktober 2023 (EIRNS) – Det følgende er introduktionen til den nødpamflet, som LaRouche-Organisationen udgiver om den civilisationstruende krise i Sydvestasien og de begrebsmæssige midler til at løse den, udtænkt og fremmet for fire årtier siden af den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche:

Mens du læser dette, kan den etniske udrensning og affolkningskampagne, der allerede er i gang i Gaza, være ved at, eller allerede have, udløst en krig i hele regionen i Sydvestasien, som hele verden hurtigt, "utilsigtet", kunne blive involveret i. Under påskud af at "støtte Israels ubetingede ret til selvforsvar" efter Hamas' terrorangreb den 7. oktober, er en NATO/USA-ledet styrke, der er lige så stor eller større end den, der blev samlet i 2003 lige før den anden Irak-krig, blevet placeret i det østlige Middelhav, inklusive 30.000 amerikanske militærfolk. Hangarskibsgrupperne USS Gerald R. Ford og USS Dwight D. Eisenhower, som begge er udstyret med atomvåben, er nu udstationeret der.

Den 18. oktober sagde Ruslands præsident, Vladimir Putin, til medier i Beijing: "Jeg vil gerne sige – hvad jeg vil meddele jer, er ikke en trussel – at jeg har instrueret de russiske luft om at begynde at patruljere den neutrale zone over Sortehavet på permanent basis. Vores MiG-31-fly bærer Kinzhal-systemer, der som bekendt har en rækkevidde på over 1.000 kilometer og kan nå hastigheder på op til Mach 9." Ved afslutningen af sin pressekonference gentog han: "Jeg

understregede, at dette ikke er en trussel. Men vi vil udføre visuel kontrol og våbenbaseret kontrol over, hvad der foregår i Middelhavet.”

Kinzhal-missilet med atomvåben er hypersonisk, hvilket gør det ekstremt manøvreedygtigt og praktisk talt umuligt at forsvare sig imod, når det først er affyret.

Noget meget større end “Israel vs. Hamas” er tydeligvis undervejs. Er det en krig med Iran? Er det en direkte konfrontation med Rusland? For 60 år siden, da præsident John F. Kennedy sad i Det Hvide Hus, kunne man forvente, at det amerikanske folk ville få sandheden at vide, eller i det mindste en del af den. Men dette er en tid med løgne og bedrag, med “unævnelig praksis og unaturlige handlinger” udført i dit navn af agenturer, som du har finansieret, men som du ikke ved eksisterer. Dette er en tid, hvor det amerikanske folk, på grund af korrupsionen i den amerikanske kongres, forhindres i at vide eller gøre andet end at “forpligte sig” til endeløse romersk-imperiale krige, finansieret med penge, vi ikke har, til formål, som aldrig afsløres. Det er formålet med denne pamflet at rette op på dette, at fortælle dig, hvad der faktisk sker, og hvad der kan gøres for at vende “Global NATO’s” march mod selvdestruktion.

Der er ingen “Mellemøsten-konflikt”, som man er blevet forledt til at tro. Betegnelsen Mellemøsten er en britisk kolonialistisk konstruktion, og kilden til den nuværende konflikt går tilbage til 1916-1917, da det britiske udenrigsministerium skabte det, de vidste, ville resultere i permanent krig i området. For at løse det, må man hæve sig over dets opdelinger. Sydvestasien – Jordan, Palæstina, Irak, Libanon, Syrien, Iran, Israel, Egypten, Saudi-Arabien osv. – kræver økonomisk stærke, suveræne nationalstater, der er organiseret i et principfællesskab på den måde, som alliancen Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika – BRIKS-Plus – nu tilstræber. City of London og Wall Streets finansielle interesser modsætter sig en sådan stabilitet. De bruger

efterretningstjenester som "økonomiske lejemordere" – og nogle gange som lejemordere i sig selv – til at håndhæve deres modstand.

Se for eksempel denne historie: "U.S. to Israel: No More Chinese Deals; Pompeo's Flying Visit" udgivet 13. maj 2020 i Breaking Defense:

"USA leverede et klart budskab til Jerusalem i dag – undgå yderligere involvering af Kina i den israelske økonomi. Budskabet var en af hovedårsagerne til den amerikanske udenrigsminister Mike Pompeos meget korte besøg i Jerusalem – en dag før det nye kabinet bliver taget i ed."

Mike Pompeos rolle i at skabe "Russiagate"-svindelnummeret under Trump-administrationen er velkendt. Det anglo-amerikanske etablisement har ført en hemmelig krig mod Bælte- og Vej-Initiativet og både Rusland og Kina. Den nuværende militære opbygning i det østlige Middelhav er blot endnu et udtryk for denne uerklærede krig. Denne krig er ikke på vegne af eller i interesse for det amerikanske folk, men kun for City of London og Wall Street.

Kontakten mellem Kina og Israel har været meget aktiv i det seneste årti; der er over 1.000 israelske start-ups i Kina. Rapporter, såsom det neokonservative JINSA's (Jewish Institute of National Security for America) "Curtailing Chinese Investment in Israel: A Comprehensive and Cooperative U.S.-Israeli Strategy", indikerer den dybere "geopolitiske" strategiske bekymring. Men grundlaget for at løse konflikten i Sydvestasien er blevet styrket betydeligt i de sidste to år. Kinas økonomiske perspektiv "Bæltet & vejen", også kaldet "win-win", anvendes på disse nationer, herunder Israel, og har også haft afsmittende effekt på det politiske område. Saudi-Arabien og Iran har genoptaget deres diplomatiske forbindelser i et forsøg på at afslutte deres uoverensstemmelser. Begge har også for nylig tilsluttet sig BRIKS-sammenslutningen sammen med De forenede arabiske Emirater. Og saudierne har været

involveret i meget følsomme forhandlinger med Israel – forhandlinger, som nu er blevet bragt i fare, hvis ikke dødeligt såret, af begivenhederne den 7. oktober.

Lyndon LaRouche formulerer i sit værk “Mad Brzezinski’s Chessboard” fra 1999 kortfattet det grundlag, hvorpå man kan besejre geopolitisk galskab: “Den uddannelsesmæssige og relaterede udvikling af hele befolkningen i disse regioner betyder en opløftelse af det menneskelige individs mentale tilstand og velbefindende. Det betyder udvikling af individet på måder, der er i overensstemmelse med forestillingen om, at hver eneste mand og kvinde er skabt ligeværdigt i Skaberens billede og er lige kvalificeret til at deltage i fornuftens frugter, der fører til menneskehedens fremadskridende herredømme i universet. Dette fantastiske resultat er præcis, hvad det britiske monarki ikke vil tolerere. Deres reaktion er: ‘Hellere apokalypsen!’”

Det transatlantiske finanssystems fallit, den fejlslagne finansielle krigsførelse mod Rusland, den spæde succes for BRIKS-initiativet “kolonialismen er forbi” og drivkraften for teknologisk fremskridt og forbedring af de produktive kræfter og livsbetingelserne for nationerne i Afrika og Asien – det er den sande slagmark for den konflikt, som vi ser i Gaza. Hundredtusindvis af palæstinenseres og titusindvis af israeleres død behandles af disse folkemordere som ubetydelige, som et belejligt påskud og en udløsende faktor for at iværksætte en militær destabilisering, der kan få ødelæggende konsekvenser for verden.

Det har altid været tankegangen hos dem, der har været fortalere for en politik for “civilisationernes sammenstød”, hvad enten det er Samuel P. Huntington, der opfandt begrebet; Zbigniew Brzezinski, Huntingtons mentor, der talte om det islamiske fundamentalistiske kort; eller deres forløber, den britiske efterretningsagent Bernard Lewis, der talte om “krisens bue”. Formålet har været at kaste verden ud i evig krig som et våben for det imperiale styre. I Gaza, et område

der er dobbelt så stort som Washington D.C., og hvor halvdelen af indbyggerne er under 18 år, er man derfor i gang med at tænde den tændstik, der skal sætte hele Sydvestasien i brand.

Lad os ændre kurs, før det er for sent. Lad os mindes modet hos den martyrdræbte israelske premierminister Yitzhak Rabin. Betingelserne for at løse den "arabisk-israelske konflikt" blev forhandlet på plads for 30 år siden i Oslo-aftalerne, som involverede Yasser Arafat fra Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation og Rabin, en hård israelsk patriot, militærofficer og tidligere svoren fjende af Arafat, som vendte kursen. Rabin, den tidligere israelske forsvarsminister, sagde i sin tale til parlamentet i juli 1992, da han tiltrådte som premierminister: "Hr. formand, medlemmer af Knesset, sikkerhed er ikke kun kampvogne, fly og missilbåde... Sikkerhed er en mands uddannelse; det er hans hjem, hans skole, hans gade og nabolag, det samfund, der har fostret ham. Sikkerhed er også en mands håb." Da han og Arafat sammen mødte op i Det Hvide Hus den 13. september 1993, gik han endnu længere: "Vi, som er kommet fra et land, hvor forældre begraver deres børn, vi, som har kæmpet mod jer, palæstinenserne – vi siger til jer i dag med høj og klar stemme: Nok af blod og tårer. Det er nok." Selv om Rabin og fredsprocessen blev myrdet den 4. november 1995 af en israelsk fundamentalistisk fanatiker, må vi erklære, at "sandhed stødt til jorden vil rejse sig igen." Vi må, som den myrdede israelske premierminister Yitzhak Rabin sagde, være blandt "dem, der har modet til at ændre aksiomer."

Foto: Leonid Altman, Pexes CC0

Lyndon LaRouches Oaseplan for Sydvestasien/Mellemøsten

Nu på dansk

Følgende 5 min. video om Oaseplanen er fra 2010:

2. Følgende uddrag med Harley Schlanger fra Schiller Instituttet, som begynder 12 min. inde i den øverste video:

Lyndon LaRouches Oaseplan for Sydvestasien/Mellemøsten

Et uddrag fra: At vinde krigen mod krigspartiet

Manhattan Project Dialogue, Saturday, October 21, 2023

HARLEY SCHLANGER: ... Jeg vil give jer en kort kronologi [af Lyndon LaRouches arbejde for fred gennem økonomisk udvikling i Sydvestasien/Mellemøsten]. Det er så stort et arbejde, at det ville kræve mange dage og konferencer, og det burde vi gøre. Men jeg vil bare give jer et kort indblik i, hvad han gjorde, og hvordan han formede denne kamp, og hvorfor det i dag er den politik, som han og vores organisation repræsenterer, der er alternativet. Lad os starte med et historisk øjeblik i april 1975. LaRouche blev inviteret til at deltage i en konference i Bagdad for Ba'ath-partiet. Og mens han var der, mødtes han med en række arabiske ledere og kom derfra med et forslag fra irakerne om at samle en udviklingsfond på 30 milliarder dollars til Israel og Palæstina. Da LaRouche præsenterede det for vores medlemmer, var det ganske forbløffende. Han fulgte op på turen til Bagdad med en pressekonference, hvor han annoncerede udgivelsen af sin Internationale Udviklingsbank, som var en opfordring til et nyt monetært system, der ville være sammenhængende med denne pakke af penge til udvikling af Israel og Palæstina.

Lad mig give jer en kort beretning om omfanget af dette. Lige

efter dette skete, bragte vi en overskrift i vores avis, hvor der stod: "Irak tilbyder Israel en fredsplan til 30 milliarder dollars." Jeg var sammen med en gruppe mennesker, der delte den ud ved en tale, som Moshe Dayan holdt på Wake Forest University i Winston-Salem, North Carolina. Der var hundredvis af mennesker, og vi var meget bange for, at hvis vi gik derhen og sagde, at Irak ønsker at afslutte konfrontationen og tilbyder penge, ville folk blive vrede. Men det vi fandt ud af var, at de var meget interesserede i det. Vi solgte hver eneste avis, vi havde, og efter Dayans tale rejste jeg mig op blandt publikum – José Vega-style – og sagde til Moshe Dayan: "Vi har et forslag, som Lyndon LaRouche har lagt på bordet fra Irak om en udviklingsplan til 30 milliarder dollars for Israel og Palæstina. Vil du støtte det?" Jeg forventede en tirade fra ham, for han havde ry for at være lidt af en hidsigprop, en hård militærleder. Det han sagde var fascinerende. Han sagde: "Det her er meget interessant. Det kan ændre alt. Jeg er meget åben for at høre mere om det." Det viste på det tidspunkt potentialet for LaRouches intervention – det var lige efter krigen i 1973, efter den arabiske olieembargo, efter det, der så ud til at være enden på enhver mulighed for at realisere ideen om en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Da LaRouche introducerede sin politik for Den internationale Udviklingsbank, sagde han følgende: "Med en IDB-politik i udsigt skulle den fredselskende fraktion i Mapai [som var et israelsk parti] snart blive herskende. Israelerne og de vigtigste arabiske stater kunne let blive enige om betingelserne for fortsatte forhandlinger om det palæstinensiske spørgsmål inden for rammerne af en øjeblikkelig fast aftale om samarbejde om udviklingspolitik." Med den tilgang holdt LaRouche møder i løbet af de næste par år, begyndende i 1975, hvor han havde et møde med den israelske leder Abba Eban for at fremme diskussionen om denne tilgang. I 1977 skrev LaRouche en artikel, som blev offentliggjort i et Paris-baseret israelsk nyhedsbrev med titlen: "Israel and Palestine; A Future for the Middle East".

Her er, hvad han sagde i den:

“Generelt, uden direkte forhandlinger mellem Israel og Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation(PLO), kan der ikke blive nogen løsning i Mellemøsten inden for en overskuelig, umiddelbar fremtid. Vi kender alle alt for godt de underliggende forhindringer for sådanne forhandlinger. Vi burde vide, at vi hurtigt må fjerne forhindringerne for sådanne direkte forhandlinger.” Han henviser udtrykkeligt til idéen om, at man først skal have en politisk aftale og derefter gå videre. Det han siger er, at “det objektive grundlag for en løsning i Mellemøsten er den økonomiske udviklingspakke, vi har peget på. Enhver anden tilgang vil mislykkes; vil hurtigt blive nedbrudt til en farce. Men det er ikke blot materielle fordele i sig selv, der skaber grundlaget for fred. Det er det faktum, at regeringernes forpligtelse til at realisere betydelige videnskabelige og teknologiske fremskridt fremmer humanistiske holdninger i befolkningerne.”

Det var den idé, LaRouche havde om sit westfalske princip; om vigtigheden af økonomiske politikker, der viser, at hver side anerkender fordelene ved den anden, som grundlag for fred. Det var hans tema i mange andre artikler i den periode. Han gik imod strømmen, da folk sagde, at man ikke kan forhandle med Arafat, han er ikke villig til at forhandle. Hvad LaRouche skrev i december 1983: “Arafat er den etablerede leder af det, der faktisk er en eksilregering for de palæstinensiske arabere. Hvis vi skal have succes med at forhandle med det palæstinensiske arabiske folk, er det Arafats lederskab, vi skal forhandle med.” Derefter skrev han et politisk dokument, “Forslag om at begynde udviklingen af en langsigtet økonomisk udviklingspolitik for staten Israel.”

Kort tid efter, i april 1986, opfordrede Shimon Peres, som på det tidspunkt var Israels premierminister, til at afsætte en pulje på 25-30 milliarder dollars til at skabe en udviklingsfond for Mellemøsten for de næste ti år. Peres kaldte det en Marshallplan for Mellemøstens udvikling. Lyndon

LaRouche bakkede op om den og skrev flere artikler, hvor han forsvarede den. Men han påpegede det utilstrækkelige i tilgangen. Hvad han sagde på det tidspunkt var, at det, der er nødvendigt, er at tage fat på det mest alvorlige problem, der findes med hensyn til økonomien. Og hvad er det? Det er manglen på vand, og forholdet mellem det og manglen på strøm eller energi. Så mens LaRouche støttede Peres' Marshallplan, og i 1986 havde Peres øget det samlede beløb til 50 milliarder dollars, begyndte han at beskrive, hvordan man kan skabe mere vand til Mellemøsten. Dette er grundlaget for det, der senere, i 1990, blev kendt som hans Oase-Plan. Han sagde, at man var nødt til at have en menneskeskabt Jordan-flod, som kunne flyde og give mere vand til alle de områder, der grænser op til den; herunder Jordan, Israel, Egypten og Den Arabiske Halvø. For at gøre det, sagde han, har man brug for afsaltning. Man har brug for en række atomkraftværker på 300 MW, som giver strøm til afsaltningen. Det vil også give den elektricitet, der er nødvendig for industrialisering og avanceret landbrug. I 1990 skrev han et stykke med titlen: "En fredsplan i arabernes og israelernes sande interesse". Her skrev LaRouche, at vi har brug for "geografisk ingeniørkunst" til at føre kanalerne mellem Middelhavet og Det Røde Hav, og derefter Det Røde Hav til Det Døde Hav, for at skabe vandløb, som med atomdrevet afsaltning til at levere vandkraft og transport, ville give mulighed for industriel og landbrugsmæssig udvikling.

Her er det, han sagde, som virkelig er interessant:

"Man kunne definere den rette tilgang til udviklingen af Mellemøsten, hvis der ikke boede nogen mennesker der i øjeblikket, som hvis vi for eksempel planlagde bosættelsen af Mars: en ubeboet planet, ved hjælp af kunstigt miljø, og så videre." Han fortsatte med at skrive, at opdelingen og fordelingen af vand og strøm skal organiseres, så den gennemsnitlige kvadratkilometer jord kan udvikles til at være produktiv på de nødvendige niveauer for forskellige typer af jordbrug – græsning, afgrøder, beboelse, industri og handel.

Ideen med de to kanaler og den overordnede tilgang til industriel udvikling blev betragtet som revolutionerende. Hvordan kunne man opnå en aftale på dette grundlag? Hvad der skete på det tidspunkt var, at Bush-regeringen forsøgte at gøre præcis det, som LaRouche havde advaret dem imod at gøre. For at forsøge at få en politisk løsning holdt de en konference i Madrid med repræsentanter for palæstinenserne og israelerne, men den førte ingen steder hen. De samme gamle argumenter, de samme gamle kampe, de samme gamle modsætninger; det faktum, at der havde været en række krige siden 1948, i '48 og '56 og '67 og '73, og fortsatte træfninger og terrorisme. Hvordan kunne man få de to sider til at mødes? Mens Madrid-konferencen stod på – og på det tidspunkt var det Yitzhak Shamir, der var premierminister – var der noget andet, der blev sat i gang, da Yitzhak Rabin blev premierminister året efter i 1992. Det var en diskussion bag kulisserne i Oslo, Norge, mellem repræsentanter, der var tæt på Shimon Peres, som var kommet med ideen om en Marshallplan for Mellempøsten, og repræsentanter for Arafat.

Det førte til en aftale i september 1993, kaldet Oslo-aftalen. Det vigtigste ved Oslo-aftalen, og de fleste fokuserer på det faktum, at Arafat og Rabin gav hinanden hånden, er, at de talte om at gøre en ende på fjendskabet. Det var her, Rabin kom med sin berømte udtalelse om, at for at gøre dette, må man have modet til at ændre aksiomer. Og det afspejlede de blot ved at mødes og give hinanden hånden. Det var et meget anspændt øjeblik, indtil de to greb hinandens hænder, kiggede hinanden i øjnene og derefter gik væk og udbragte en skål for hinanden. En skål for dem, der har modet til at ændre aksiomer. Men det, der lå til grund for dette potentiale, var netop LaRouches idé om økonomisk samarbejde og udvikling i de to økonomiske bilag, der var knyttet til Oslo-aftalen.

Jeg vil lige læse et par aspekter af dette. Det økonomiske bilag nr. 3: "Protokol om israelsk-palæstinensisk samarbejde om økonomiske og udviklingsmæssige programmer."

“De to parter er enige om at etablere en israelsk-palæstinensisk komité for økonomisk samarbejde, der blandt andet skal fokusere på følgende.

“1. Samarbejde om vandområdet, herunder et vandudviklingsprogram ...

“2. Samarbejde inden for elektricitet ...

“3. Samarbejde om energiområdet ...

“4. Samarbejde om det finansielle område, herunder et finansielt udviklings- og handlingsprogram til fremme af internationale investeringer på Vestbredden og i Gazastriben ...

“5. Samarbejde inden for transport og kommunikation ...

“6. Samarbejde inden for handel ...” og endelig,

“7. Samarbejde inden for industri, herunder industrielle udviklingsprogrammer, som vil sikre oprettelsen af fælles israelsk-palæstinensiske industrielle forsknings- og udviklingscentre...”

Så det var bilag 3. Bilag 4 befæster dette med ideen om: “Protokol om israelsk-palæstinensisk samarbejde vedrørende regionale Udviklingsprogrammer.” Den taler om et økonomisk udviklingsprogram for Vestbredden og Gaza, en mellemøstlig udviklingsfond og endelig en mellemøstlig udviklingsbank. Alt dette var muligt på det tidspunkt, og det ville have gjort præcis det, som LaRouche foreslog, nemlig at skabe et grundlag hvor folk i de palæstinensiske områder ville se en fordel i at samarbejde med Israel, og israelerne ville se en fordel i at samarbejde med palæstinenserne. Ikke bare for at stoppe drabene, men for at skabe et miljø med gensidigt fordelagtige produktive aktiviteter, som ville hæve levestandarden for folk på begge sider af konflikten. Og på det grundlag ville en to-statsløsning være mulig. Det er kernen i LaRouches ideer.

Hvad skete der med den plan? Tja, den blev først dræbt af

Verdensbanken, for i november 1993 sagde Verdensbanken, at de ikke ville kanalisere penge eller give midler, der kom fra donorer. Præsident Clinton forsøgte blandt andet at rejse midler til dette. Der var donorer, som var parate til at give penge, men Verdensbanken sagde, at de ikke ville give pengene til palæstinenserne, fordi de ikke stolede på dem på grund af "korrupsion". Især var der modstand mod, at Arafat skulle have nogen mulighed for at modtage midlerne. Som et resultat var pengene der bare ikke. Det var et stort problem for opfølgningen. To år senere, den 4. november 1995, blev Yitzhak Rabin myrdet af en mand ved navn Yigal Amir, som var en del af bosætterbevægelsen og især havde været meget aktiv i Hebron, som var et af de største konfrontationsområder mellem de palæstinensere, der boede der, og de jødiske bosættere, som brugte den israelske stats magt til at rykke ind. Mordet på Rabin, oven i lukningen af potentialet for midler, afsluttede muligheden for succes for Oslo. LaRouche har specifikt udtalt i september 1993, efter håndtrykket i Washington, at det er presserende, at de første skridt til disse nye projekter bliver taget med det samme. Ellers var der fare for, at dette forslag ville drukne i begge parters blod. Han identificerede specifikt Sharon-netværkene i bosætterbevægelsen som truslen mod det. Og det var hvad der skete; en mulighed gik tabt.

Som vi ser, er det tilstrækkeligt at se på udviklingen fra 1995 til i dag. Palæstinenserne har stadig ingen stat; faktisk er de nu delt mellem to grupper, hvoraf den ene – Hamas, som Netanyahu nu sværger at udrydde – siden 2009 har Netanyahu og Israel givet midler til Hamas for at opbygge dem som en modvægt til Det Palæstinensiske Selvstyre. Hvorfor det? Fordi Det Palæstinensiske Selvstyre er en nationalistisk bevægelse, der repræsenterer palæstinenserens interesser som nation, i modsætning til Hamas, som er en religiøs bevægelse. Så længe man har Hamas, der kæmper mod Det Palæstinensiske Selvstyre, har man ingen samlet regering at forhandle med. Det er, hvad Netanyahu sagde; han pralede af at gøre det. Det anslås, at mere end 1 milliard dollars blev kanaliseret fra Israel gennem

Qatar til Hamas, som Netanyahu nu siger, at han vil udrydde og udslette.

Så løsningen her er, at man bliver nødt til at identificere, hvad problemet er. Problemet er ikke israelere og palæstinensere, selvom det måske er dem, der udfører de desperate handlinger. Men de handler ikke i egen interesse; de handler i de højere magters interesse, som ønsker at forhindre enhver form for brud med de gamle aksiomer.

På engelsk:

... HARLEY SCHLANGER: Thank you. As I'm sure almost everyone realizes now, we're facing a growing threat of an expanding war in Southwest Asia; at the same time, we have a continuing proxy war against Russia in Ukraine, and some of the neo-cons are pushing as hard as they can to get a war against China over Taiwan. This was made absolutely clear by Biden's nationwide address on Oct. 19th. He had just come back from meeting with Netanyahu and his war cabinet. He pledged eternal support of the United States for Netanyahu and the policy of exterminating Hamas. And then he came back and presented a speech to the American people where he made the link of Ukraine and support for Israel. Why did he do that? Because there's growing opposition to funding the war in Ukraine. This was part of the reason for the ouster of House Speaker Kevin McCarthy, and part of the reason they can't put together a new speakership now for the House. What Biden tried to do was a clever trick; link the two things together as one package. Here's what he said:

"Hamas and Putin represent different threats, but they share this in common: They both want to completely annihilate a neighboring democracy. American leadership is what holds the world together. American values are what makes us a partner that other nations want to work with. To put all of that at risk if we walk away from Ukraine, if we turn our backs on Israel, is not worth it." Then he went on to say, "[H]istory has taught us that when terrorists don't pay a price for their

terror, when dictators don't pay a price for their aggression, they cause more chaos and death and more destruction. They keep going, and the cost and the threats to America and to the world keep rising."

Now if you take that second part of the statement, you could apply it to the United States. Where has been the correct blame on the United States for the wars of aggression by America and NATO? The destruction of Libya, of Iraq, of Afghanistan, of Syria, of Ukraine. They have not been held accountable. People like George W. Bush, Cheney, Rumsfeld, Barack Obama, Hillary Clinton, or Joe Biden. So, to attempt to make this a question of standing up for democracy, this is precisely the line of the leading oligarchs through their Atlantic Council, which sponsored a Summit for Democracy to try and say the divide in the world is between democracies led by America, and authoritarian governments led by Russia, China, and now they throw in Iran, North Korea, and some others.

The attempt to connect these two funding situations—the war in Ukraine and the war in Israel—is an attempt to outflank those conservative Republicans who are opposing the new package Biden presented for Ukraine funding, initially a \$24 billion request. In the budget deal that was reached, they threw that out completely. But listen to what leading Democrats are saying about the importance of Biden's speech. Senate Majority Leader Chuck Schumer applauded his plan and said, "We're going to do everything in our power to ensure the Senate delivers the support of Israel and the rest of the package," that is, Ukraine. Senator Ben Cardin, a Democrat who is head of the Senate Foreign Relations Committee, concurred with Schumer and said, "The linkage has bipartisan support, and is our best shot to get it done now." That's the intent to outflank the opponents of Ukraine funding; but more importantly, what's the real intent here? Permanent warfare to disrupt the potential of nations to break out from the unipolar order or the rules-

based order.

What we've been emphasizing, as you heard from Lyndon LaRouche just before, is that the drive for war comes from higher up; above the elected officials who parrot the demands coming from the think tanks and the corporate cartels. But it's the higher-ups you have to look at. Last week, in the Manhattan Project, I went through LaRouche's assessment, which is that both sides in the Middle East have been played; both sides. The Arabs and Palestinians, and the Israelis. This is something that didn't start just recently; it's an orchestration by the British Empire going back, as LaRouche talked about, for thousands of years, but in the more recent period, going back to the pre-World War I period, when the question was, "How do you replace the Ottoman Empire to make sure that it remains under the control of the British Empire?" That is, the geographical area which we now call the Middle East, but which is essentially Southwest Asia. How do you keep it under the control of the British Empire? This was part of the fight in World War I. The intention to keep Germany and Russia away from each other so that the Trans-Siberian Railroad and the Berlin-Baghdad Railroad did not cut out the power of the British Navy to control international trade and commerce.

In 1916, there was the Sykes-Picot Agreement, where the British and the French carved up the Middle East to make sure that there would not be a coherent plan for nations to develop, but that they could easily be pitted against each other based on national views, tribal interests, religious differences such as Shi'ite and Sunni, and so on. And in 1917, they added to that with the Balfour Declaration, promising a Jewish state in Palestine.

When you look at the developments in recent days and the war expanding in Southwest Asia, this is what LaRouche said is a result of geopolitics. You look at that area, and what's there? It's an automatic natural land connection between Asia

and Europe, and between Asia and Africa. It's a sea connection with the Black Sea and the Mediterranean, the Red Sea, the Persian Gulf, and the Indian Ocean. These were areas central to British control, and that's what geopolitics is about. How do you manipulate governments so that there will be no opposition to a looting policy directed from above by the British Empire? That's the reason, LaRouche says, people are played there.

Let me just give you a brief sense of what I mean when I say the higher-ups involved in manipulation. There's a fellow called Frederick Kempe, who is the CEO of the Atlantic Council, which is one of the leading think tanks for the geopoliticians and the corporate oligarchs. The Atlantic Council is funded by the British government; it's highly integrated into British intelligence; and then it's funded also by corporate cartels from the City of London and Wall Street. Here's what Kempe had to say about Biden's speech Thursday night. He said:

"Historians may come to know U.S. President Joe Biden's speech to the nation as his 'inflection point address'," because Biden said this is an inflection point. Kempe goes on to say, "It was as eloquent and compelling as any he has delivered in his lifetime," which, by the way is not saying much. But then he goes on to say, "It has the potential to be the most significant of his Presidency, and it was choreographed to be seen as such. It was only the second time he has chosen to speak from behind the resolute desk in the Oval Office, and he did it with the backdrop of wars in Ukraine and Israel, and simmering tensions around Taiwan."

Now, to show you that Kempe actually understands what's going on, he does make the counterpoint that, as this was going on, "as if scripted by a grand dramatist, Chinese leader Xi Jinping and Russian President Vladimir Putin were meeting in China as Biden travelled to Israel; doubling down on their common cause to rewrite the rules of the global order." On

that, Kempe is absolutely right. They are rewriting the rules, because they don't accept the rules of the unipolar order dictated by the corporate cartels centered in London and Wall Street. They are, in fact, leading a rebellion against it, which includes most of the Global South. There are 150 nations at the Beijing conference of the Belt and Road Initiative. So, Kempe has a sense that he's speaking going uphill. But what he's identifying, and what Ursula von der Leyen, who is also very close to the Atlantic Council, said in her trip to Washington, what would happen if the U.S. role as the sole superpower is rejected? That's what Biden said also. The pivotal role of America as the indispensable nation as the murderous Madeleine Albright called it. Well, Lyndon LaRouche has been a primary intellectual force in the opposition to this globalist policy for his whole life. In the time I knew him, from 1972 until his passing in 2019, he gave many speeches, conferences, voluminous writings presenting an alternative to submitting to this order.

I'm going to give you a brief chronology. It's such a massive opus of work, it would require many days and conferences and we should do that. But I just want to give you a brief glimpse into what he did, and how he shaped this fight, and why today it's the policies that he and our organization represent that are the alternative. Let's start in one historic moment, April 1975. LaRouche was invited to attend a conference in Baghdad of the Ba'ath Party. And while he was there, he met with a number of Arab leaders, and came out of there with a proposal from the Iraqis to pull together a \$30 billion development fund for Israel and Palestine. This, when LaRouche presented it to our membership, was quite staggering. He followed the trip to Baghdad with a press conference announcing the release of his International Development Bank, which was a call for a new monetary system which would be coherent with this package of money for developing Israel and Palestine.

Let me give you a brief anecdotal report on the magnitude of

this. Right after this happened, we put out in our newspaper, a headline stating, "Iraq Offers \$30 Billion Peace Plan to Israel." I was with a group of people who distributed this at a speech given by Moshe Dayan at Wake Forest University in Winston-Salem, North Carolina. There were hundreds of people there, and we were very much afraid that if we went there and said Iraq wants to end the confrontation and offers money, people would be angry. But what we found out is that they were highly interested in it. We sold every single newspaper we had, and then after the speech by Dayan, I stood up in the audience—José Vega-style—and said to Moshe Dayan, "We have a proposal that Lyndon LaRouche has put on the table from Iraq for a \$30 billion development plan for Israel and Palestine. Would you support that?" I was expecting a harangue from him, because he had a reputation of being a bit of a hothead, a tough military leader. What he said was fascinating. He said, "This is very interesting. This could change everything. I'm very open to hear more about it." It showed at that time the potential for LaRouche's intervention—this is just after the 1973 War, after the Arab oil embargo, after what appeared to be an end to any possibility of realizing the idea of a two-state solution to Israel and Palestine.

When LaRouche introduced his International Development Bank policy, he said the following: "With an IDB policy in the wind, the pro-peace faction of the Mapai [which was an Israeli party] should soon become hegemonic. The Israelis and key Arab states could readily agree on durable terms of continued negotiation concerning the Palestinian question within the context of immediate firm agreement for cooperation in development policies." With that approach, LaRouche conducted meeting over the next few years, beginning in 1975 when he had a meeting with Israeli leader Abba Eban to further the discussion of this approach. In 1977, LaRouche wrote an article which was published in a Paris-based Israeli newsletter called "Israel and Palestine; A Future for the Middle East." Here's what he said in that:

“In general, without direct negotiations between Israel and the Palestine Liberation Organization, there can be no Middle East settlement for the foreseeable, immediate future. We all know all too well subjective obstacles to such negotiations. We ought to know that we must rapidly eliminate the obstacles to such direct negotiations.” He’s referring specifically to the idea that you should have a political agreement first, and then move on. What he says is that “The objective basis for a Middle East settlement is the economic development package we have indicated. Any other approach will fail; will be quickly degraded into farce. However, it is not mere material advantage in itself which provides the basis for peace. It is the fact that the commitment of the governments to realize high rates of scientific and technological progress fosters humanist outlooks in the populations.”

That was the idea LaRouche had of his Westphalian principle; of the importance of economic policies that show each side recognizing the benefit of the other as the basis of peace. This was his theme in many other papers during that period. He went against the tide when people were saying you can’t deal with Arafat, he’s unwilling to make a negotiation. What LaRouche wrote in December 1983: “Mr. Arafat is the established leader of what is, in fact, a government in exile of the Palestinian Arabs. If we are going to deal successfully with the Palestinian Arab people, it is with Mr. Arafat’s leadership that we must deal.” He then wrote a policy paper, “Proposal To Begin Development of a Long-Range Economic Development Policy for the State of Israel.”

Shortly after this, in April 1986, Shimon Peres, who was at that time Israeli Prime Minister, called for a \$25-\$30 billion pool of money to create a Mideast Development Fund for the next ten years. Peres called it a Marshall Plan for Middle East Development. As far as it went, Lyndon LaRouche backed it, and wrote several articles defending it. But he did point out the inadequacy of the approach. What he said at that time

was that what's necessary is to address the most serious problem that exists in terms of the economy. What is that? It's the lack of water, and the relationship of that to the lack of power or energy. So, while endorsing Peres' Marshall Plan, and by 1986, Peres had upped the total to \$50 billion, what LaRouche did is, he started writing about how you can create more water for the Middle East. This is the basis of what became known later, by 1990, as his Oasis Plan. What he said is that you need to have a manmade Jordan River, which could flow to provide more water for all the areas that bordered it; including Jordan, Israel, Egypt, and the Arabian Peninsula. He said to do this, you need desalination. You need a string of 300MW nuclear plants that give you the power to do the desalination. It will also provide the electricity needed for industrialization and advanced agriculture. In 1990, he wrote a piece called "A Peace Plan in the True Interests of Arab and Israeli." What LaRouche wrote in this is that we need "geographic engineering" to run the canals between the Mediterranean Sea and the Red Sea, and then the Red Sea to the Dead Sea, to create water courses which, with nuclear-powered desalination to provide water power and transport, would allow for industrial and agricultural development.

Here's what he said that's really most interesting:

"One could define the proper approach to development of the Middle East, if no persons lived there presently, as if, for example, we were planning the settling of Mars: an uninhabited planet, by aid of artificial environment, and so forth." He went on to write, the division and distribution of water and power must be organized to develop the average square kilometer of land to be productive at needed levels for different types of land-use—pastoral, crop, residential, industrial, and commercial.

This was idea of the two canals and the overall approach to industrial development was seen as revolutionary. How could you get an agreement on this basis? What happened at that

point was that the Bush administration tried to do exactly what LaRouche had warned them not to do. To try and get a political settlement, they had a conference in Madrid, which included representatives of the Palestinians and Israelis, but it was going nowhere. The same old arguments, the same old fights, the same old antagonisms; the fact that there had been a number of wars since 1948 in '48 and '56 and '67 and '73, and continued skirmishing and terrorism. How could you get the two sides together? While the Madrid conference was going on—and at the time it was Yitzhak Shamir who was the Prime Minister, there was something else that was launched when Yitzhak Rabin became Prime Minister the next year in 1992. It was a back channel discussion in Oslo, Norway, between representatives who were close to Shimon Peres, who had come up with this idea of the Mideast Marshall Plan, and representatives of Arafat.

This came to fruition in the September 1993 agreement called the Oslo Accord. Now, what's most important about the Oslo Accord, and most people focus on the fact that Arafat and Rabin shook hands, they spoke about putting an end to the enmity. This is where Rabin made his famous statement that in order to do this, you must have the courage to change axioms. And they reflected that merely by meeting together and shaking hands. It was a very tense moment until the two of them grabbed each other's hands, looked in each other's eyes, and then moved away and did a toast to each other. A toast to those who have the courage to change axioms. But what was underlying this potential was precisely LaRouche's idea of economic cooperation and development in the two economic annexes that were attached to the Oslo Accord.

I'm just going to read a couple of aspects of this. The economic annex #3: "Protocol on Israeli-Palestinian Cooperation in Economic and Development Programs."

"The two sides agree to establish an Israeli-Palestinian Continuing Committee for Economic Cooperation, focusing, among

other things, on the following:

"1. Cooperation in the field of water, including a Water Development Programme ...

"2. Cooperation in the field of electricity ...

"3. Cooperation in the field of energy ...

"4. Cooperation in the field of finance, including a Financial Development and Action Programme for the encouragement of international investment in the West Bank and the Gaza Strip ...

"5. Cooperation in the field of transport and communications ...

"6. Cooperation in the field of trade ..." and finally,

"7. Cooperation in the field of industry, including Industrial Development Programmes, which will provide for the establishment of joint Israeli-Palestinian Industrial Research and Development Centres...."

So, that was Annex #3. Annex #4 consolidates that with the idea of the "Protocol on Israeli-Palestinian Cooperation Concerning Regional Development Programs." It talks about an economic development program for the West Bank and Gaza, a Middle East development fund, and finally, a Middle East Development Bank. All of this was possible at that time, and this would have done precisely what LaRouche was proposing, which was to create a basis where people in the Palestinian territories would see a benefit in cooperating with Israel, and the Israelis would see a benefit in cooperating with the Palestinians. Not just to end the killing, but to create an environment of mutually beneficial productive activity which would lift the standard of living of people on both sides of the conflict. And on that basis, a two-state solution would be possible. That's at the center of LaRouche's ideas.

Now, what happened to that plan? Well, it was first killed by the World Bank, because by November 1993, the World Bank said

they would not funnel money or provide funds that came from donors. President Clinton among others was trying to raise funds for this. There were donors who were prepared to give money, but the World Bank said they would not extend that money to the Palestinians because they didn't trust them because of "corruption." In particular, opposition to having Arafat having any possibility of receiving the funds. As a result, the money was just not there. This was a major problem for the follow through. Then, two years later, Nov. 4, 1995, Yitzhak Rabin was murdered by a man named Yigal Amir, who was part of the settlers' movement and in particular had been very active in Hebron, which was one of the major areas of confrontation between the Palestinians who lived there and the Jewish settlers who were using the power of the Israeli state to move in. The assassination of Rabin, on top of the shutdown of the potential for funds, ended the possibility of the success of Oslo. LaRouche has specifically stated in September 1993, after the handshake in Washington, that it's urgent that the earth start being moved for these new projects immediately. Otherwise, there was a danger that this proposal would be drowned in the blood of both sides. He specifically identified the Sharon networks in the settlers' movement as the threat to it. And that's what happened; an opportunity was lost.

As we see, just project from 1995 to today. The Palestinians still have no state; in fact, they now are divided between two groups, one of which— Hamas, which Netanyahu is now vowing to exterminate—since 2009, Netanyahu and Israel have been providing funds to Hamas to build them up as a counter to the Palestinian Authority. Why? Because the Palestinian Authority is a nationalist movement that represents the interests of the Palestinians as a nation, as opposed to Hamas, which is a religious movement. As long as you have Hamas fighting with the Palestinian Authority, you have no unified government to negotiate with. That's what Netanyahu said; he bragged about doing that. The estimate is that more than \$1 billion was

channeled from Israel through Qatar to the Hamas, which now Netanyahu says he's going to exterminate and wipe out.

So, the solution here is that you have to identify what the problem is. The problem is not Israelis and Palestinians, though they may be the ones who carry out the desperate actions. But they're not acting in their own interests; they're acting in the interests of those higher up, who want to prevent any kind of break with the old axioms. We're seeing this happening around the world. Why did this happen right now? Well, I can't speak for the decision-making process of Hamas, but the timing on this is certainly worth looking at. You have the breakdown of support for the Ukraine war in the United States Congress. You have the Ukraine war going terribly. The counteroffensive fizzled out. You may be providing more weapons to Ukraine, but as Putin pointed out, that just means that there will be more deaths of Ukrainians.

The second point is that you have the emergence of a new counter pole to the unipolar order; namely, the BRICS. The emergence of the Global South with the commitment to the kind of development projects that Lyndon LaRouche has been writing about for 50 years; which means against the International Monetary Fund, against such projects as the Great Reset and the global Green New Deal, and so on. So, if you look at this from the standpoint of a Frederick Kempe and the Atlantic Council, and the people who bankroll that, a peace settlement in the Middle East would be a horrible for them. Just as a negotiated settlement of the Ukraine war, in which what Putin proposed for the last eight years—security guarantees for both Ukraine and Russia, and a recognition for the potential for the two nations to work together—this represents a threat to the continuation of what Blinken calls the rules-based order. And so, that's why it's so revolutionary and important to grasp what LaRouche is saying; both in terms of who's manipulating this, what's the hand above the scene that's playing the two sides against each other? And secondly, how do

you defeat that? You have a movement in the Western nations—the United States and Europe—that rejects the unipolar order and the so-called rules-based order and reach out their hands to the Global South to work on joint development projects in the benefit of the other.

So, there is a solution. Those who say there is no solution are just the victims of the psychological warfare which is designed to make you depressed. But the solutions rest with what we've been trying to do; what we've been working on for years, and which is coming together now in the International Peace Coalition and the overall movement of the LaRouche Organization. We can make these solutions happen, but it depends on we, the people; not elected officials who have proven to be too corrupt and too intellectually small to take up the task at hand.

That's my presentation for today.

Schiller Instituttets dialog med Helga Zepp-LaRouche Webcast: 'Hvem guderne vil tilintetgøre...' på vej mod Tredje Verdenskrig

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 25. oktober 2023

ANASTASIA BATTLE: Velkommen til Schiller Instituttets dialog

med Helga Zepp-LaRouche. Mit navn er Anastasia Battle. Jeg er stedfortræder for Harley Schlanger. I dag er det onsdag den 25. oktober 2023. Hvis du har spørgsmål eller kommentarer, kan du sende dem til questions@schillerinstitute.org.

Der foregår meget i verden lige nu, der er sket en del ting. Vi vil meget gerne give dig et godt overblik over de ting, der sker, og hvad du kan gøre for at gribe ind i denne proces. Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen har lavet en række vigtige interventioner, som vi kan vende tilbage til, herunder et meget vigtigt andragende, der netop er blevet udsendt af koalitionen Humanity for Peace. Så med det vil jeg gerne åbne med Helga Zepp-LaRouche. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Verden er på randen af en katastrofe, og det kræver mobilisering af mange, mange mennesker rundt om i verden for at få verden i en anden retning, for jeg vil gerne diskutere dette på to niveauer: Det ene er den menneskelige faktor, hvad det gør ved folk, hvis der sker og tolereres ting, som ikke bør tolereres med hensyn til karakteren, sindet og sjælen hos folk rundt omkring i verden; og det andet er naturligvis den umiddelbare militære fare.

Lad mig starte med det sidste. Den længe ventede, i hvert fald under omstændighederne, israelske landoffensiv i Gaza er endnu ikke gået helt i gang, angiveligt fordi præsident Biden forsøger at fortælle Netanyahu, at der først skal være plads til at forhandle om at frigive gidslerne. Nu er det måske, som det er. Der er indtrængen i Gaza. I alt er mere end 5.000 palæstinensere blevet dræbt, og det mest foruroligende ved det er, at det hovedsageligt er civile, der bliver dræbt: 70% af alle de mennesker, der er blevet dræbt indtil videre, er kvinder, ældre og børn, og 40% af dem er børn. Så kan der også være nogle civile mænd blandt de dræbte. Så den faktiske skade eller drab på Hamas-krigere er relativt lille, og drab på befolkningen er høj. Og situationen i Gaza er helt utrolig! Fordi de fik at vide, at de skulle forlade området fra nord og

flytte mod syd, hvilket er praktisk talt umuligt, da man ikke kan flytte 1 million mennesker, der ikke har brændstof, vand, mad eller medicin. Og når nogle af dem så ankommer til syd, bliver de alligevel bombet der!

Dette er en menneskelig katastrofe, som selv FN's generalsekretær Guterres, som er en meget mild person, angreb Hamas' grusomheder mod Israel, men han sagde også, at det, der sker i Gaza, er helt utåleligt, det er en fuldstændig overtrædelse af humanitær lov, og for dette blev han straks angrebet af den israelske FN-ambassadør Gilad Erdan, som krævede Guterres' afgang. Og alt, hvad Guterres sagde, var sandheden om, hvad der sker!

Så dette er en utrolig situation, og der bør og skal være en øjeblikkelig mobilisering af mange mennesker for en våbenhvile. Våbnene skal gøres tavse, der skal være en forhandlingsløsning, og på trods af alle de fiaskoer med at sætte dette på dagsordenen indtil videre, hovedsageligt på grund af USA's veto – Brasilien havde for eksempel et forslag om våbenhvile i FN's Sikkerhedsråd, og alle stemte for det, bortset fra USA's veto, så det blev ikke vedtaget. Men ikke desto mindre, hvor skal dette føre hen? Indtil alle mennesker i Gaza enten er dræbt eller fordrevet, smidt ud, etnisk udrensning, hvor er grænsen for, hvad der sker der?

Så derfor må en øjeblikkelig mobilisering være at stoppe drabene, at få en våbenhvile og at bevæge sig i retning af Kinas forslag om at afholde en øjeblikkelig fredskonference i Mellemøsten, for Mellemøsten, og så sætte spørgsmålet om en tostatsløsning på dagsordenen; FN's resolution 242, som er international lov, fordi den blev vedtaget af FN's Sikkerhedsråd. Og så må der være det, som min afdøde mand, Lyndon LaRouche, foreslog allerede i 1975, nemlig en omfattende økonomisk udviklingsplan for hele regionen, det, han kaldte "Oaseplanen", som grundlæggende ville give alle parter mulighed for økonomisk udvikling, og på den måde etablere et fundament for fred.

Hvis det ikke sker, skal folk være klar over, at vi er i akut fare for en optrapning af ikke bare krigen i Mellemøsten og Sydvestasien, men også af krisen i Ukraine. I Ukraine havde USA i al hemmelighed flyttet ATACMS-missilerne ind i Ukraine, uden at offentliggøre det, men bare ved at gøre det. Det blev voldsomt angrebet af den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, som i bund og grund sagde, at USA direkte lægger op til en konfrontation med Rusland.

Og så i kombination med situationen i Mellemøsten, hvor USA har flyttet en betydelig militærstyrke til Israels kyster, nemlig de to hangarskibsgrupper, USS Gerald R. Ford og USS Dwight D. Eisenhower, og derudover kommandoskibet for den 6. flåde, USS Mount Whitney, som nu alle er under kommando af den øverstbefalende for den 6. flåde, viceadmiral Thomas Ishee. Og der er andre udstationeringer, måske også i Den Persiske Golf. Og 12.000 soldater er klar til at blive udstationeret.

Hvis der nu sker en optrapning, lad os sige, at de israelske landstyrker rykker ind i Gaza, og Hizbollah angriber Israel som følge heraf, så er alt naturligtvis rettet mod et engagement med Iran. Senator Lindsey Graham, som har en utrolig fortid som krigshaj, er lige nu i Israel sammen med ni andre senatorer, og han har opfordret til at bombe Iran for at stabilisere regionen! Hvor langt fra virkeligheden kan man komme, end at sige noget i retning af det, Lindsey Graham siger?

Jeg ved, at alle, der har bekymret sig om Mellemøsten og Sydvestasien i årtier, er klar over, at i betragtning af, at der er atomvåben i Israel, sandsynligvis 200 atomvåben, og faren for, at de på en eller anden måde vil komme i spil, hvis Iran bliver angrebet, er alle odds sat ud af spil. Det har været sandt i årtier i Sydvestasien, og især nu, med kombinationen af situationen i Ukraine. Det er vigtigt, at Putin, i anledning af at han var gæst ved Belt and Road Forum for International Cooperation i Beijing, gav en pressekonference fra gæstehuset, hvor han sagde, næsten som en

sidebemærkning: "Jeg gav ordre til at sætte MiG-31'erne, der bærer Kinzhal-missiler," som er disse hypersoniske missiler, der kan gå til Mach 9, som er ekstremt hurtige, der ikke følger ballistiske baner, men som er manøvredygtige, at han har givet ordre til, at de sættes i alarmberedskab for at flyve permanent på MiG-31'ere over Sortehavet. De kan nå både Ukraine og Middelhavet og potentielt sænke ethvert amerikansk krigsskib der.

Så hvis man ser på, hvordan hele den islamiske verden tydeligvis forbereder sig på en optrapning, har man demonstrationer i mange lande, i Indonesien, i Malaysia, selv i Europa har man haft demonstrationer, i Spanien et par meget store, selv i London mere end 100.000 mennesker, i Barcelona 70.000 mennesker.

Vi sidder på en total krudttønde, og derfor er en intervention absolut nødvendig for at sige, at vi er nødt til at gå til diplomatiet, og vi er nødt til at lægge forslagene på bordet til en øjeblikkelig fredskonference. Jeg ved, at det er meget vanskeligt, for hvis USA nedlægger veto, hvad kan man så gøre? Men jeg tror, det kræver en mobilisering af velmenende mennesker over hele verden for at ændre balancen, for alternativet fører direkte til helvede.

BATTLE: Enig Helga, tak. Hvis du har lyst til at sende Helga Zepp-LaRouche et spørgsmål, kan du enten skrive det i livechatten på YouTube eller sende det til questions@schillerinstitute.org.

Helga, jeg vil gerne stille dig et spørgsmål fra en professor i Pakistan. Han spørger: "Jeg tror, at fred kan opnås, når alle verdens lande har fred som deres nationale interesse. Jeg tror, det er den eneste måde, det kan ske på. Hvad er dine tanker? Og hvordan gør vi det?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er faktisk allerede tilfældet, for militære løsninger på konflikter er aldrig i nationens egeninteresse.

Det er i så fald helt klart i det militærindustrielle kompleks' egeninteresse. Hvis man ser på aktieværdien af de store amerikanske militærfirmaer, Lockheed-Martin, Raytheon, Northrop Grumman, alle disse store firmaer, så steg deres aktier på én dag med 9%, og andre mindre, men stadig stigende. Så de er de store profitmagere.

For eksempel i Tyskland, i Grundgesetz, som svarer til en forfatning, er der et klart krav om, at regeringen skal tilstræbe fred! Tilstræber den tyske regering nu fred? Nej, det gør de ikke. Udenrigsminister Baerbock, som kan lide, når hun ændrer retning, at gøre det til en 360 graders drejning – du kan fortælle mig, hvordan det regnestykke fungerer, men det er, hvad hun siger – men hun arbejder tydeligvis ikke for fred, fordi hun hele tiden bevæger sig i samme retning som den amerikanske regering, og derfor ikke. Det er det største problem, at disse regeringer i Vesten ikke arbejder for fred! De tager én side i Ukraine-krisen, 100% Ukraine; de tager én side i Israel-Palæstina-konflikten, 100% Israel. Og hvis der er noget, man kan lære af fredsforhandlinger, så er det, at man altid skal tage alle sider i betragtning, man skal tage hensyn til alle andres interesser. Det er læren fra den westfalske fred.

Så det, der kræves, er, at befolkningen, civile grupper, almindelige borgere, organiserer sig og arbejder for fred. Hvis regeringerne ikke er i stand til at arbejde for fred, så må befolkningen påtage sig en stærkere rolle, og jeg tror, at det virkelig er testen. På en måde bliver vi testet som en menneskelig art: Har vi den moralske egnethed til at overleve eller ej? Og jeg tror, det er det mest alvorlige spørgsmål, vi nogensinde har stået over for.

BATTLE: Tak, når vi taler om det moralske spørgsmål, får vi mange spørgsmål om, hvad vi skal gøre. Mange mennesker tænker på aktiviteter, de kan gøre. Jeg vil rapportere om en aktivitet, som blev udført, en intervention af medlemmer af Schiller Instituttet, LaRouche-ungdomsmedlemmer, Robert

Castle, José Vega og Simon Miller over for Hillary Clinton, hvor de krævede, at hun kommenterede Bidens fremdrift i verdenskrigen i sin offentlige erklæring. Det var meget veludført, og det blev set over hele verden nu, jeg tror, det er blevet set omkring 4 millioner gange (jeg kan tage fejl af tallet); sandsynligvis mere. Hvis der er noget, jeg er beskeden omkring, er det antallet. Men det er en idé om, hvad folk kan gøre, er disse interventioner. Det vil jeg bestemt gerne opmuntre til.

Men et andet spørgsmål, der er kommet ind, kommer fra et medlem af International Peace Coalition (IPC). Hun spørger, om hun skal organisere en protest i Costa Rica? Men andre folk fra IPC spørger også, om de skal organisere protester? Måske noget i retning af det, vi har gjort med fredsforslaget i underskriftsindsamlingen?

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Jeg synes, at hvis du på nogen måde kan nå ud til medlemmer af din organisation, andre organisationer, så skal det gøres så hurtigt som muligt. Men bortset fra at gøre det, synes jeg, at det mest presserende spørgsmål er at forene fredsbevægelsen. For lige nu er der, selv i én by, mange små demonstrationer, her 50 mennesker, der 200 mennesker, men de er ikke stærke nok til at blive hørt, og derfor vil jeg virkelig opfordre jer til at slutte jer til International Peace Coalition, som er et forsøg på at forene alle fredselskende mennesker over hele verden, for det er så tydeligt, at det, der først og fremmest står i vejen for at blive det flertal, som vi er – det store flertal af mennesker, hvis man spørger dem, “ønsker du Tredje Verdenskrig eller fred?”, vil sige “fred”. “, ville de naturligvis sige “fred”. Men da de ikke er forenede, bliver deres stemme ikke hørt. Og der blev faktisk lavet en meningsmåling, hvor 10% af befolkningen er for en konflikt, en militær løsning på konflikten, og de tror, at de er det store flertal, mens de 90% af befolkningen, der ønsker en fredelig løsning, tror, at de er i mindretal. Det har at gøre med det faktum, at

mainstreammedierne i overvældende grad skubber til krigsfortællingen, i hvert fald i nogle lande – i Tyskland er det for eksempel utroligt kontrolleret.

Så jeg tror, at det både er af ideologiske årsager, at folk mener, at de har andre problemer, som er vigtigere at holde adskilt fra andre mennesker, eller at det i virkeligheden handler om at dele og herske, at der er indflydelsesrige agenter, som forsøger at forhindre en forening af fredsbevægelsen, det gamle spil mellem imperier.

Så ideen om, at vi virkelig er nødt til at lægge alle forskelle til side, vi kan diskutere atomenergi, klima, grønne spørgsmål, om biler – alt kan diskuteres, hvis vi har fred. For hvis verden sprænger i luften, er det hele forgæves, og der er ingen grund til at diskutere noget som helst, for så er vi alle døde, og det mener jeg virkelig meget, meget alvorligt.

Vær med i IPC-processen: Kontakt os, så sætter vi dig på den ugentlige konference, så du kan deltage og hjælpe os med at opbygge en verdensomspændende bevægelse, der fokuserer på den ene menneskehed. Og den eneste grund til, at jeg ikke giver op og bliver pessimistisk, er, at jeg tror, at væksten i International Peace Coalition, som er mindre end tre måneder gammel, meget hurtigt spreder sig til fem kontinenter. Og det er alle mennesker, der er motiveret af ideen om den ene menneskehed, som aldrig har været mere værdifuld end lige nu: Så vær med i den proces.

BATTLE: Præcis. Jeg vil inkludere et link i YouTube-chatten, så folk kan kontakte os. Vi vil meget gerne have mere feedback fra folk og få jer involveret i frivilligt arbejde.

Helga, har du tid til et par spørgsmål mere?

ZEPP-LAROUICHE: Ja, et par minutter.

BATTLE: Okay. Jeg tror, det begynder at gå op for folk, og jeg

er stødt på det flere gange med forskellige mennesker, jeg taler med, og med nogle af de spørgsmål, vi får, at de faktisk går efter Tredje Verdenskrig, de går faktisk efter atomkrig, og før, med Ukraine-krigen, var det en masse meget specifikke samtaler om Rusland og Ukraine, og alle disse dele, der bevægede sig der, og nu er det meget klart, at dette er globalt. Vi får nogle spørgsmål fra folk, der indser dette, som siger, hvad vil de gøre, når hele verden er ødelagt – flytte til en anden planet? Hvorfor bevæger de sig mod Tredje Verdenskrig? Dette kommer fra S., som er en ny person, der slutter sig til os i chatten i dag.

ZEPP-LAROUCHE: Der er tydeligvis en fare for fejlregning. USA's nye sikkerhedsstrategi hævder for første gang, at USA vil være i stand til at udkæmpe to globale krige med store modstandere, hvilket naturligvis betyder Rusland og Kina. Det er et klart brud, for indtil nu har det i alle sikkerhedspapirer stået, at USA kan udkæmpe én stor krig med en stor modstander og derudover en regional krig. Men det er første gang, at de siger, at USA kan udkæmpe to store krige. Jeg synes, det er fuldstændig vanvittigt, for hvis bare en lille del af alle atomvåben blev brugt i sådan en krig, ville det være nok til at forårsage en atomvinter, hvor alt liv på planeten i de følgende år ville dø: Fordi det ville være isnende koldt, ingen høst, ingen planter, ingen mad, intet ville være der mere, og folk ville dø lidt senere, hvis de ikke blev dræbt i de første eksplosioner.

Så at lege med disse ideer er efter min mening et tegn på klinisk sindssyge. Jeg vil ikke udelukke, at nogle af disse militære planlæggere er ramt af sindssyge, for hvis man leger med den mulige udryddelse af den menneskelige art, kan man ikke være normal, man kan ikke være et fornuftigt menneske. Nogle af disse mennesker tror åbenbart, at man kan "vinde" sådan en krig! At man kan slå den andens forsvar ud, at man kan med en kombination af cyberkrig, rumkrig, konventionel krig, atomkrig – jeg mener, der er disse manøvrer, som Global

Lightning, der tager forfærdelige scenarier, som er relativt hemmelige, men noget er kendt om dem: De har en idé om, at man kan udkæmpe disse kombinerede krige i ugevis!

Jeg mener, at det er helt forkert. Atomeksperter som Ted Postol har skrevet lange artikler, der forklarer, at når først ét atomvåben er brugt, er sandsynligheden for, at hele arsenalet af alle atomvåbenmagter vil blive udløst, ekstremt høj.

Så der er en faktor, der hedder fejlregning. Der er også faktoren "après nous le déluge", altså at man i stedet for at opgive magten og lade et andet verdenssystem vokse frem, nedbryder det hele. Der er en faktor af sindssyge i det hele, og det er derfor, jeg tror, at det værste problem er apatien hos så mange mennesker.

Jeg er også overbevist om, at vi kan komme ud af det her, simpelthen fordi det store flertal er på en helt anden kurs: Verden har ændret sig. Den unipolære verden har længe ikke eksisteret mere, og der er ikke kun opstået en multipolær verden, men jeg vil endda sige, at der er en tendens til, at der opstår et nyt paradigme: Det betyder, at den ene menneskehed skal sættes først, og nationale interesser skal være sammenfaldende med den ene menneskehed, men ikke modsat. Og det Globale Syd er langt de fleste lande; BRIKS-landene er i vækst. Det er en af grundene til, at krisen i Mellempøsten er så ødelæggende, fordi vi var på en meget god kurs med integration mellem shiamuslimerne og sunnimuslimerne, fordi Iran og Saudi-Arabien, og det er der nu sat et stort spørgsmålstegn ved. Og det er derfor, en intervention er så meget desto mere presserende.

Men der er håb, for vi har en række lande, som ikke ønsker at gå i retning af konfrontation, som ønsker at bevare deres status som alliancefrie lande, og de er langt de fleste. Så det er ikke Rusland eller Kina, der er isolerede, det er lande som USA og Tyskland, der er fuldstændig isolerede, for selv

inden for EU er de fleste lande mere fornuftige end Tyskland lige nu.

BATTLE: Det er meget sandt. Jeg har et spørgsmål mere, jeg kan tage. Det er fra Theo, som også er medlem af International Peace Coalition og en ven fra People's Party. Jeg vil læse et par ting. Jeg tror, vi er nødt til at se på nogle af de ting, du nævner, Theo.

"1. Støtter IPC svarmarchen den 4. november i D.C.? Er de blevet kontaktet?" Måske kan du hjælpe os med at kontakte dem, så undersøger jeg det. Vi bør undersøge denne march.

"2. Skal vi lave en offentlig bøn Camps for Peace, i stil med Occupy Wall Street, på offentlige steder?" og

"3. Kan vi stoppe dem ved at afsløre stand-down i Israel den 7. oktober, som ifølge nogle kommentatorer var et falsk flag fra Deep State?"

Hvad er dine tanker, Helga?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, vi vil diskutere alle disse forslag om de forskellige marcher og aktiviteter i vores næste IPC-diskussion på fredag. Så lad os tage den deroppe igen.

Den 7. oktober er der faktisk nogle spørgsmål, som ikke er blevet besvaret på en tilfredsstillende måde. Det står nu klart, at den egyptiske regering advarede Israel om, at Hamas planlagde en operation. Det, man ikke helt ved, er, om Egypten var klar over omfanget af det kommende angreb? Måske troede de bare, at det var endnu et Hamas-angreb, som der har været mange af før. Måske var det, fordi Israel faktisk flyttede nogle af tropperne fra Gaza til Vestbredden, og de var ikke opmærksomme.

En ting, der er meget ildevarslende, er, at de israelske efterretningstjenester angiveligt er de bedste i verden, og hvis de blev overrasket på en sådan måde, at dette ikke blev

bemærket, hvad så med NSA? Det er meningen, at NSA skal vide alt og optage alt? Hvorfor opfangede de ikke disse ting?

Så jeg mener, at alt dette kræver en grundig undersøgelse, og hvis folk har konkrete oplysninger, bør de komme frem med dem. Men ellers synes jeg, at det vigtigste er at mobilisere for en våbenhvile, og der skal være en humanitær korridor! Hver time dør der mennesker i Gaza, lige nu! Så det er ikke noget, der skal ske om en måned eller to måneder. Jeg mener, at en humanitær korridor og en våbenhvile skal gennemføres med det samme, for hvis folk er dehydrerede, kan de dø meget, meget hurtigt, og det sker allerede. Jeg kan kun opfordre folk: Gå ombord i IPC, for det er lige nu den bedste mulighed i byen for at få verdensoffentligheden til at stå sammen om behovet for at gå efter en fredsløsning.

BATTLE: Jeg er helt enig. Jeg vil bare gentage over for alle, der er med i dag, at de skal skrive under på den underskriftsindsamling, som IPC netop har lavet. Den er sendt gennem Humanity for Peace, og går ud på at få en øjeblikkelig våbenhvile og håndhæve FN's resolution 242. Den blev skrevet af en række mennesker i IPC på tværs af det politiske spektrum, hvilket var meget, meget vigtigt.

Med det vil jeg gerne vende tilbage til afslutningen: Alle bedes slutte sig til os i IPC på fredag. Helga, har du nogle afsluttende bemærkninger til os her?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Det, jeg berørte i begyndelsen, er, at vi befinder os i ekstremt udfordrende tider, og der er mange mennesker, der ønsker at trække sig tilbage til privatlivet og sige "åh, jeg vil ikke gå derhen, det er for forfærdeligt. Det giver mig søvnløse nætter, så jeg vil ikke vide noget om det." Jeg synes, det er det værste, for det, der virkelig er problemet, er, at hvis du er klar over et stort onde, og du ikke gør dit bedste for at løse det, gør det noget ved dig, ved din sjæl, ved dit sind, ved den måde, du er på som person. Og jeg tror, at vi, i hvert fald i Vesten, står over for en

utrolig brutalisering af samfundet, et kulturelt forfald. Og hvis vi tolererer det, der foregår lige nu, vil det bringe os et skridt længere ind i en katastrofe, som vi måske ikke kommer os over.

Det, vi skal gøre i stedet, er alt muligt, som klassisk musik, vi vil gerne have masser af klassiske koncerter. Hvis du ønsker organiserede bedemøder, er det også meget godt: Alt, hvad der opløfter sjælen og gør folk til bedre mennesker, for civilisationen har aldrig været så konfronteret med spørgsmålet om, hvor den vil gå hen, et spørgsmål om, hvor moralske folk er, hvor meget de bekymrer sig om menneskeheden? Og lige nu er spørgsmålet om æstetisk uddannelse, om at forsøge at være bedre mennesker, end man var i går, i virkeligheden spørgsmålet om at frigøre en menneskelig kraft, som i virkeligheden er det eneste, der kan overvinde det militær-industrielle kompleks. Det lyder måske som en utopisk idé, men jeg er helt overbevist om, at skønheden i den menneskelige sjæl er stærkere end ondskaben i militær profit og krigsførelse. Men man er nødt til at handle på baggrund af den indsigt.

BATTLE: Tak, Helga. Jeg blev meget rørt over det, du sagde. Jeg tror, det er meget sandt: Så alle bedes slutte sig til os i denne organiseringsproces, og lad os skabe, hvad der ville virke som en utopi i verden. Og tak, Helga, for dine tanker.

Og vær med igen i næste uge, og også denne fredag.

ZEPP-LAROUICHE: Vi ses på fredag.

POLITISK ORIENTERING den 26. oktober 2023: Stop folkemordet i Gaza inden vi får en storkrig. Formand Tom Gillesberg.

Lydfilen:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2023/10/tg-1-26.10.23-final-mp3.mp3>

På randen af katastrofe – en løsning er stadig tilgængelig

Den 25. okt. 2023 (EIRNS) – Tænk tilbage på begyndelsen af oktober i år – for knap fire uger siden.

Ukraine-krigen fortsatte tilsyneladende i det uendelige, hvor London og Washington tyede til stadig mere provokerende ukrainske angreb på Rusland ved hjælp af avancerede vestlige våben i lyset af Ukraines “modoffensivs” fiasko. BRIKS-topmødet var blevet afholdt i Sydafrika i slutningen af august og havde igangsat kimen til en helt ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for planeten. I midten af september blev Eastern Economic Forum afholdt i Vladivostok, Rusland, hvor omfattende økonomiske samarbejdsprojekter styrkede indsatsen for et nyt økonomisk system.

Så, den 7. oktober iværksatte radikale Hamas et blodigt angreb

på det sydlige Israel og udnyttede den overraskende slappe israelske sikkerhed ved grænsen og trængte ind og dræbte anslået 1.400 israelere og tog over 200 mennesker som gidsler. Israel iværksatte straks en nådesløs bombekampagne mod Gaza, hvor IDF (Israels militære styrker) den 13. oktober instruerede "alle indbyggere i Gaza by om at evakuere deres hjem" og "flytte sydpå for at beskytte dem." IDF meddelte også, at det snart ville iværksætte et omfattende landangreb mod Gaza, som, når det udføres, næsten helt sikkert vil udløse en politisk og muligvis militær eksplosion i hele den muslimske verden – og hinsides.

Den 10. oktober ankom USS Gerald R. Ford Carrier Strike Group til det østlige Middelhav ud for Israels kyst. Den 14. oktober meddelte forsvarsminister Lloyd Austin, at han havde beordret USS Dwight D. Eisenhower Carrier Strike Group (CSG) til at slutte sig til Ford-hangarskibet. Den 17. oktober bekræftede Pentagon, at 2.000 amerikanske tropper var blevet sat i forhøjet beredskab til mulig indsættelse i Mellemøsten. Og den 18. oktober sejlede kommando- og kontrolskibet USS Mount Whitney mod det østlige Middelhav med chefen for 6. flåde, viceadmiral Thomas Ishee og hans stab ombord. Planlægningen er angiveligt i gang for at "reagere" på Irans mulige involvering.

Rusland reagerer på optrapningerne. Den 18. oktober, under et besøg i Kina til Bælte- og Vej-Forum, meddelte præsident Putin, at han havde "instrueret de russiske luftstyrker om at begynde at patruljere den neutrale zone over Sortehavet på permanent basis. Vores MiG-31-fly bærer Kinzhal-systemerne, der, som det er almindeligt kendt, har en rækkevidde på over 1.000 kilometer og kan nå hastigheder på op til Mach 9.

Og i dag, den 25. oktober, meddelte Kreml, at Putin personligt havde ledet en fuld træningssession for landets atomare afskrækkelsesstyrke. Forsvarsminister Shoigu tilføjede, at øvelsen omfattede "opgaverne med at levere et komplekst atomangreb fra strategiske offensive styrker som svar på et

fjendtligt atomangreb.”

»Verden er på randen af en katastrofe,« erklærede grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, i dag under sit ugentlige webcast Dialogen. “Folk må gøres opmærksomme på, at vi er i en akut fare for en optrapning af ikke kun krigen i Mellemøsten,” fortsatte hun. “Vi sidder på en komplet krudttønde, og derfor er en indgriben absolut nødvendigt... Vi må ændre balancen, fordi alternativet fører direkte ind i helvede.”

Zepp-LaRouche opfordrede til den bredest mulige mobilisering af mennesker af god vilje rundt om i verden og krævede øjeblikkelig handling for at stoppe drabene. Der er faktisk en bølge af protester rundt om i verden, som nu også er begyndt at sprede sig til amerikanske universitetscampusser. Zepp-LaRouche specificerede de skridt, der må tages: »Der bør og må være en øjeblikkelig våbenhvile: våbnene må gøres stille. Der skal findes en forhandlingsløsning ... og bevægelse sig i retning af Kinas forslag om at afholde en øjeblikkelig fredskonference for Mellemøsten og sætte spørgsmålet om en to-statsløsning og FN-resolution 242 på dagsordenen.”

Zepp-LaRouche fortsatte: ”Og så må der være, hvad min afdøde mand, Lyndon LaRouche, foreslog allerede i 1975, nemlig en omfattende økonomisk udviklingsplan for hele regionen, det, han kaldte 'Oase-planen', som dybest set ville give chancen for økonomisk udvikling til alle sider og på den måde etablere et fundament for fred.”

Hun insisterede på, at befolkningerne i alle nationer “skal spille en stærkere rolle. Jeg tror, at det virkelig er testen. På en måde bliver vi testet som en menneskelig art: Har vi den moralske egnethed til at overleve eller ej? Og jeg tror, det er det mest alvorlige spørgsmål, vi nogensinde har stået over for.”

Foto, Maria Orlova, Pexels CC0

At stirre ind i helvede: Dræber krig i Gaza Hamas eller børn?

24. okt., 2023 (EIRNS – Brasiliens præsident Lula da Silva satte bombekampagnen i perspektiv – det er den første krig i menneskets historie, hvor det største antal dødsfald “er børn, der ikke deltager i krigen.” Han talte i dag i sin seneste ugentlige udsendelse: “Samtale med Præsidenten”).

Dagens rapport fra sundhedsministeriet viste dødsfald blandt børn stige natten over fra 37% af de samlede dødsfald til 40%. Samlet set var det en ny daglig rekord for bombekampagnen, hvor over 700 palæstinensere blev dræbt – og 305 af dem var børn, ligeledes en ny rekord. Det svarer til, at omkring 42.000 børn dør natten over i USA.

Det bragte det samlede antal på 18 dage op på 5.791 dræbte, herunder 2.360 døde børn. Kvinder, ældre og børn udgør nu 70% af de døde. Palæstinas udenrigsminister Riyad Al-Maliki fortalte FN's Sikkerhedsråds møde i dag, at palæstinensiske børn skriver deres navne på deres hænder “så de ikke bliver ukendte lig eller begravet i kollektive grave.”

Israel hævdede for sin del, at det natten over havde ramt 400 Hamas-mål og dræbt “dusinvis” af Hamas-krigere. Tal fra sundhedsministeriet tyder på, at omkring 200 mænd mellem 18 og 60 år døde. Så Israel dræbte et sted mellem fire dusin og 200 Hamas-krigere, som omregnet i denne grusomme beregning svarer til 3,5 til 14 civile dræbte pr. Hamas kriger. Den mest

høflige beskrivelse af dette er "kollektiv straf."

Så da FN 's besindige generalsekretær indledte dagens møde i FN' s Sikkerhedsråd om Sydvestasien og udtrykte sin bekymring over "klare overtrædelser af den humanitære folkeret", sagde han, at Hamas' "forfærdelige" angreb "ikke kan retfærdiggøre den kollektive afstraffelse af det palæstinensiske folk". Selv dette faldt nogen for brystet. Israels ambassadør, Gilad Erdan, krævede, at Guterres straks trådte tilbage for at være "uegnet" til at lede FN.

Lula da Silva fortsatte med at rapportere, at han har talt med præsidenterne for Israel, det Palæstinensiske Selvstyre, Iran, Egypten, Tyrkiet, Frankrig og UAE samt lederen af den Europæiske Union; samtaler med præsidenterne for Kina, Sydafrika og Qatar kommer derefter. "Jeg taler med alle, så vi kan opnå tre ting. For det første at garantere en humanitær korridor, så folk kan modtage vand, mad og medicin. Sørg for, at der ikke er mangel på elektricitet på hospitaler, så folk kan behandles, og sørg for, at der ikke dræbes flere børn... Hvis man ikke taler om fred hver dag, hver dag, hver dag, glemmer folk, at det er muligt at opbygge fred."

Brasiliens våbenhvileforslag i FN 's Sikkerhedsråd havde fået næsten enstemmig støtte, men der blev nedlagt veto af et land – USA.

I går hævdede USA 's præsident, i løbet af få øjeblikke, at Pave Frans støttede både hans tilgang til Israel-Gaza-krisen, og at der ikke vil være nogen våbenhvile, ikke engang en diskussion om muligheden for en våbenhvile. Da han blev spurgt om at indlede våbenhvile i bytte for gidsler, snublede Biden ikke over sine ord. Han fyrede tilbage med en fuldstændig afvisning.

Udenrigsminister Blinkens budskab til det samme FN-sikkerhedsrådsmøde var, at verden skal bistå og se Israels daglige bombekampagne, og at Iran skal angribes, hvis nogen af

Israels naboer ikke retter ind. Den arrogante og skabagtige Senator Lindsey Graham førte en delegation på 10 amerikanske senatorer til Jerusalem i går for at levere budskabet om, at USA skal bombe Iran for at stabilisere regionen. Det er ikke et rationelt argument. Dette er kun klinisk adfærd (og Graham jokkede også i spindaten foran kameraet [se minutter 41:42 Til 43:27] som klinisk bevis).

Israelere og palæstinensere har den åbenlyse fælles fordel af at gøre ørkenen grøn, ligesom hele regionen. Lyndon LaRouches "Oase-plan" fra 1975 er det bedste sammendrag af denne ide, men ikke den eneste. Hvis nøglen til fred er udvikling, er konsekvenserne af at ignorere eller forbyde udvikling ret indlysende. Her er en 5-minutters video fra 2010 for at introducere den meget enkle udviklingside.

Trin # 2: Læs og omdel "Westfalen, ikke Versailles: Verden har brug for en 'Oase-plan' i Mellemøsten."

I stedet for at forbande mørket, er det bedre at tænde et lys.

Foto: Dhivakaran S. , Pexels CC0

Dem guderne ville ødelægge ...' på vej til tredje verdenskrig, af Helga Zepp- LaRouche

23. oktober 2023 (EIRNS) – Det bør være klart for enhver opmærksom person, at vi potentielt er på randen af en global atomkrig på kort sigt, som kan udløses af en yderligere

eskalering af en af de to konflikter – Ukraine-krigen og Israel-Hamas-konflikten. Hvad der umiddelbart gør denne situation så enestående farlig, er det faktum, at vestlige ledere ikke presser på for en øjeblikkelig våbenhvile og diplomatisk løsning, men tager ensidigt parti. Og USA forbereder sig tydeligvis på mellemlang sigt på at føre samtidige krige med Rusland og Kina, som uundgåeligt ville blive atomare.

I betragtning af denne eksistentielle trussel mod hele menneskeheden har vi brug for: En global mobilisering for en øjeblikkelig våbenhvile i begge konflikter, støtte til det kinesiske forslag om en fredskonference i Sydvestasien og en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der definitivt lægger geopolitikken til side, sætter hele menneskehedens interesse først, og som tager hensyn til interesserne for enhver nation på denne planet. Med andre ord er der presserende brug for et helt nyt paradigme som grundlag for international politik.

I går sagde den israelske forsvarsminister, Gallant, at en offensiv på jorden var nært forestående og ville være "lang og intens". Samtidig forbereder Israels naboer sig på en regional optrapning, der kunne se åbningen af en anden front mellem Israel og Hizbollah i Libanon og i værste fald ville involvere Iran. På det tidspunkt vil alle beregninger være værdiløse.

USA har allerede to hangarskibsgrupper, Gerald R. Ford Group og Gerald R. Ford Group, samt kommandoskibet USS Mount B., flagskibet for den amerikanske 6. flåde, og dermed i alt ti krigsskibe og 12.000 soldater, som alle snart vil være under fælles kommando af kommandanten for 6.flåde, viceadmiral Thomas Ishee, og dermed, så at sige, "kanonklar" til intervention i konflikten i Sydvestasien.

I mellemtiden leverede Biden-administrationen i stilhed ATACMS-missiler til Ukraine, hvilket markerede en yderligere optrapning mod Rusland. Den russiske ambassadør i USA, Anatoly

Antonov, gav derefter et skarpt svar: "Konsekvenserne af denne handling, som bevidst blev skjult for offentligheden, vil være af den mest alvorlige art... Vi har udtalt, at den fulde udrustning af Kiev-regimet med våben alvorligt underminerer strategisk og regional sikkerhed. USA ansporer til en direkte konfrontation mellem NATO og Rusland."

Som svar på denne udvikling meddelte den russiske præsident Putin på en pressekonference fra regeringens gæstehus i Beijing afslappet, at russiske fly nu flyver på permanent patrulje over Sortehavet og er udstyret med det hypersoniske kinzhal-missil, som kan flyve med hastigheder op til Mach 9.

Han sagde: "Og endelig er en større og meget betydningsfuld, omend hidtil ubemærket fejl, at USA bliver mere direkte involveret i denne konflikt... Jeg vil gerne sige – hvad jeg vil sige og informere dem om er ikke en trussel – at jeg har instrueret de russiske Luftstyrker om at begynde at patruljere det neutrale område over Sortehavet permanent. Vores MiG-31-fly bærer Kinzhal-systemerne, der som bekendt har en rækkevidde på over 1.000 kilometer og kan nå hastigheder på op til Mach 9."

Præsident Putin gentog senere: "jeg understregede, at dette ikke er en trussel. Men vi vil udføre visuel kontrol og våbenbaseret kontrol over, hvad der sker i Middelhavet."

Dette betyder, at missilerne, som der i øjeblikket ikke er noget forsvar mod, med kort flyvetid kunne ramme alle militære mål i Ukraine og sænke den amerikanske hangarskibsgruppe ud for den israelske kyst. Præcis hvornår Kinzhal-missilerne kunne blive indsat, for eksempel hvis russiske allierede som Syrien eller Iran skulle blive involveret i at udvide militære operationer, er kun kendt af planlæggerne.

Samtidig forsøger Biden at rejse yderligere 100 milliarder dollars til forskellige operationer, på trods af at USA er massivt gældsatt, til en værdi af 33.628.038.748.492 dollars i

begyndelsen af oktober, og at få dette igennem Kongressen på trods af enorme økonomiske og sociale problemer i landet: Omkring 60 milliarder dollars til Ukraine, 10 milliarder dollars til Israel, resten til Taiwan og forsvaret mod flygtninge ved grænsen til Mexico. Og finansminister Janet Yellen, på trods af alle tegn på et stort tab i dollarens omdømme og den tilhørende af-dollarisering, er stadig afhængig af evnen til mirakuløst at trykke penge, og understreger at det slet ikke er noget problem for USA at finansiere to krige på samme tid.

Uanset alle realiteterne på slagmarken – den mislykkede ukrainske modoffensiv indrømmes nu af selv af de etablerede medier – en tidlig afslutning på krigene i både Ukraine og Israel-Hamas-affæren er udtrykkeligt udelukket: Udenrigsministeriet har nu udstedt instruktioner til amerikanske diplomater og andre for at undgå enhver brug af ord som “de-eskalering”, “fredsforhandlinger”, “afslutning på vold” eller “våbenhvile”. Disse “andre” inkluderer tilsyneladende også forbundskansler Scholz, for hvem dette åbenlyst er fremmede ord – i klar kontrast til den tyske forfatning, lovgivningsmandatet fra Artikel 26 i grundloven, som i sammenhæng med artikel 24 og 25 og præambelen til Grundloven repræsenterer Forbundsrepublikken specifikke forpligtelse til at fremme fred.

Spørgsmålet er, om trafiklyskoalitionen [en henvisning til de røde/gule/grønne farver i Tysklands nuværende regerende partier–*red.*] vil stadig gøre ” alt sammen ” med USA, når det kommer til en fremtidig strategisk retning. USA’s nye militære strategiske plan forudser en samtidig konflikt med Rusland og Kina, hvilket repræsenterer en betydelig afvigelse fra den tidligere vurdering, hvorefter USA i bedste fald kunne styre en krig med en supermagt og en samtidig regional konflikt.

Og så er der den bemærkelsesværdige formulering, som Biden brugte den 15. okt. på CBS’s nyhedsprogram “60 Minutes”: “Forestil dig hvad der sker, hvis vi faktisk forener hele

Europa, og Putin endelig pilles ned, hvor han ikke kan forårsage den slags problemer, han har forårsaget. "Denne sætning kan forstås enten som "aflives" (et dyr) eller "lægge til at sove", men er ligefrem hårrejsende, når den bruges i forbindelse med øverstkommanderende for verdens stærkeste atommagt.

Putins svar, da han blev bedt om at kommentere Bidens bemærkning, var forholdsvis roligt: "vi har et velkendt ordsprog i Rusland: Lev længe, lær meget. Og det gælder ikke kun for præsident Biden, men for hele den politiske elite i USA Vi skal lære at respektere andre, og så er der ingen grund til at pille nogen ned... Respekt for andre folkeslag, andre lande, andre nationer ligger i noget andet, nemlig at tage hensyn til deres interesser."

Indtil videre ser det imidlertid ikke ud til, at der er taget hensyn til nogen nations interesser, men snarere til det militærindustrielle kompleks i USA og Tyskland. Efter udbruddet af Israel-Hamas-konflikten steg Lockheed Martins aktier med 9% på en enkelt dag, og de andre store våbenproducenter fik også store overskud.

At være ubetinget på Israels side, som Scholz gentagne gange understreger, svarer imidlertid ikke på spørgsmålet om hvilket Israel. Er det Israel, hvis borgere i månedsvis gik på gaden mod Netanyahus retsreform, eller det Israel, der ønsker at få de sidste rester af muligheden for en palæstinensisk stat til at forsvinde, eller det Israel, hvor det drøftes om Netanyahu skal stemmes ud så hurtigt som muligt? Disse ville resultere i helt forskellige perspektiver. Og ville det ikke også være passende, hvis medierne i Tyskland rapporterede om det, der offentliggøres i Israel, nemlig Netanyahus bevidste støtte til Hamas for at eliminere muligheden for en palæstinensisk stat en gang for alle?

Alle kræfter, der er interesseret i at forhindre, at de to kriser i Ukraine og Sydvestasien eskalere til en verdenskrig,

bør lægge pres på deres regeringer for at tage de aktuelle fredsinitiativer op. Ikke mindst af disse ville være fredskonferencen for Sydvestasien foreslået af Kina. "Oaseplanen" foreslået af Lyndon LaRouche i 1975 giver det nødvendige økonomiske udviklingsprogram, der må være grundlaget for enhver fredelig udvikling i regionen. De principielle forordninger fra den Westfalske Fred kræver også, at FN's Resolution 242 fra 22. november 1967, vedtaget af FN og accepteret af Israel selv, endelig gennemføres.

Det fremgår klart af det, der er blevet sagt her, at vi i øjeblikket er på en bane, der før eller senere vil føre til den endelige katastrofe. Så vi har brug for en øjeblikkelig vending, ikke på 360 grader, men på 180. Ethvert skolebarn burde forstå forskellen.

Fodnote:

"360 graders drejning" er en henvisning til det forkerte ordvalg, som den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock brugte den 18. februar på sikkerhedskonferencen i München.

Reference:

Haarets, Feb. 13, 2019, " Gants' videoer beskylder Netanyahu for at have betalt Hamas, fordrevet jøder."][(<https://www.haaretz.com/israel-news/elections/2019-02-13/ty-article/gantz-videos-accuse-netanyahu-of-paying-off-hamas-evicting-jews/0000017f-dc41-d3ff-a7ff-fde1f1d30000>)]

The Times of Israel, 8. oktober 2023, " I Årevis Støttede Netanyahu Hamas..."][(<https://www.timesofisrael.com/for-years-netanyahu-propped-up-hamas-now-its-blown-up-in-our-faces/>)]

Jerusalem Post, 12. marts 2019, " Netanyahu: penge til Hamas er en del af strategien for at holde palæstinenserne splittede."][(<https://www.jpost.com/arab-israeli-conflict/netanyahu-money-to-hamas-part-of-strategy-to-keep-palestinians->

Én menneskehed, ét budskab: Ikke mere krig!

20. oktober 2023 (EIRNS) – Præsident Joe Bidens netop afsluttede “mission til Mellemøsten” var en strategisk, militær og moralsk katastrofe for verden – som han så yderligere forværrede i sin tale torsdag aften den 19. oktober til det amerikanske folk. Som en ludoman, der tigger sin kone om at bruge huslejepengene, “fordi jeg ved, at jeg kan vinde”, bad Biden et smuldrende Amerika, verdens mest forgældede nation, om 100 milliarder dollars mere til at kaste sig ud i en tredje verdenskrig med Rusland og Kina, som ikke kan vindes.

Den 18. oktober sagde Vladimir Putin, stadig i Beijing, til russiske journalister: “Og endelig er en større og meget betydningsfuld, men indtil videre umærkelig fejltagelse, at USA bliver mere direkte involveret i denne konflikt... Jeg vil gerne sige – og det, jeg vil sige og informere jer om, er ikke en trussel – at jeg har instrueret de russiske luftstyrker om at indlede en permanent patruljering af den neutrale zone over Sortehavet. Vores MiG-31-fly bærer Kinzhal-systemer, der som bekendt har en rækkevidde på over 1.000 kilometer og kan nå hastigheder på op til Mach 9.” Senere gentog Putin: “Jeg understregede, at dette ikke er en trussel. Men vi vil udføre visuel kontrol og våbenbaseret kontrol over, hvad der sker i Middelhavet.”

Kreml-ekspert-veteranerne Gilbert Doctorow og Ray McGovern

drog lignende konklusioner, selvom McGovern's udmelding kom før Putins meddelelse. Den 20. oktober sagde Doctorow: "Min ufærdige sætning om de russiske fly, der nu er på permanent patrulje i Sortehavet og medbringer Ruslands hypersoniske Kinzhal-missiler, ville have endt med følgende: De russiske missiler kan ramme det amerikanske hangarskibs taskforce ud for Israels kyster, og to af dem er tilstrækkelige til at sende Gerald Ford til havets bund." Nogle dage tidligere, søndag den 15. oktober, og udelukkende på baggrund af det tåbelige i selve den amerikanske hangarskibsudstationering – den "fejltagelse", som Vladimir Putin beskrev på sin pressekonference – havde Ray McGovern tweetet: "Ind i dødens dal sejlede de 10.000, ombord på hangarskibene Ford og Eisenhower – skydeskiver for sværmende droner og andre våben, som de, der gjorde kort proces med "Den lette brigades angreb", ikke havde drømt om. Måske ønsker Blinken/Nuland/Austin det? Eller er de bare dumme?"

Den, som guderne vil tilintetgøre, gør de først rigtig, rigtig dum. Hvordan går det for eksempel med Bidens diplomati i Mellemøsten? Financial Times citerede en unavngiven G7-diplomat, som udtalte: "Vi har helt sikkert tabt slaget i det Globale Syd. Alt det arbejde, vi har gjort med det Globale Syd [om Ukraine], er gået tabt... Glem alt om regler, glem alt om verdensorden. De vil aldrig lytte til os igen."

Egypten, Palæstina og Jordan aflyste et møde med Biden efter bombningen af Al-Ahli Baptist Hospital i Gaza, da det stod klart, at der ikke var noget at diskutere, og ingen at diskutere det med. Nu har regeringen afvist et forslag om en uafhængig undersøgelse af, hvad der skete med bombningen – et træk, der helt sikkert vil støde ikke bare hele den islamiske verden fra sig, men også dem i det Globale Syd, som allerede spørger, hvorfor det ikke betragtes som en krigsforbrydelse at afskære mad, vand og elektricitet til 2,3 millioner palæstinensere.

Hvad med Bidens slagplan på 100 milliarder dollars torsdag

aften? Overvej kun ét aspekt af den sammenhæng, hvori den bliver foreslået. USA betalte 660 milliarder dollars i renter på sin gæld i finansåret 2023, en stigning fra 475 milliarder dollars året før. I maj 2022 "anslog" Biden-administrationens Kongressens Budgetkontor, at rentebetalingerne i regnskabsåret 23 ville falde til 442 milliarder dollars – 33 milliarder dollars lavere. I stedet var de 185 milliarder dollars større end året før, og 218 milliarder dollars større end CBO's "skøn". Det amerikanske folk ved ikke, og fik ikke lov til at vide, hvor de første mere end 100 milliarder dollars til Ukraine gik hen, men alligevel har Biden lige bedt om yderligere 60 milliarder dollars, som USA ikke har, til at betale for en krig, der ikke kan vindes, som en del af en fond på 100 milliarder dollars, der også skal bruges til at skabe en krig i hele Sydvestasien, måske med næsten hele den islamiske verdens befolkning, som heller ikke kan vindes, og som også vil ødelægge "USA's vigtigste allierede" Israel i processen – og så er Bidens og City of Londons anden kommende krig med Kina ikke medregnet.

Hvorfor sker dette?

Selvom man kan finde sandsynlige økonomiske og politiske forklaringer, er det i en vis forstand bedre at betragte det som et religiøst problem. "They Sense Their Own Doom," var temaet for gårsdagens Fireside Chat med Lyndon LaRouche, som blev holdt af Gerald Rose, der diskuterede John Keats' (1795-1821) ufuldendte digt Hyperion. Anglosfæren frygter ikke det kaos, de er ved at kaste verden ud i, fordi de, ligesom alle de imperier, der er gledet ind i mørket før dem, har en hedensk religiøs tro på "den kejserlige viljes triumf". De ser deres system fejle, og det, de kalder "Kinas fremgang", "Brasiliens fremgang", kan kun ses som deres eget fald, fordi der kun er "win-lose", aldrig "win-win". I BRIKS-landenes nye verden, som kræver et principfællesskab, oplever de derfor, uanset hvad de gør, en stigende isolation, som det ses i afstemningen i FN's Sikkerhedsråd den 18. oktober om

Brasiliens resolution om Gaza-krise. USA nedlagde veto og var den eneste af 15 nationer, der modsatte sig Brasiliens resolution, som "ville have fordømt al vold og fjendtlighed mod civile og alle terrorhandlinger og utvetydigt have afvist og fordømt Hamas' terrorangreb, der fandt sted i Israel fra den 7. oktober. Den ville også have opfordret til øjeblikkelig og betingelsesløs frigivelse af alle gidsler og til beskyttelse af alt medicinsk personale og humanitært personale samt hospitaler og medicinske faciliteter i overensstemmelse med international humanitær lov," står der i FN's pressemeddelelse. Der var engang, hvor det ville have været et forslag, der ville være kommet fra USA. Hvad er vi blevet til?

Menneskeheden, den Globale Majoritet, har valgt en anden retning. Det kan man se på de mere end 140 nationer, der i sidste uge var samlet til Beijing Bælte- og Vej-Forum for internationalt Samarbejde. Som Michele Geraci, arkitekten bag Kina-Italien-aftalememorandummet i 2019 om Bæltet og Vejen, forklarer: "BVI handler ikke kun om økonomiske relationer mellem Kina og et enkelt land som Italien, men det er relationerne mellem alle de deltagende lande, der betyder mere, eller Italiens relationer med de andre over 140 lande. Hvis Italien trækker sig, hvad skal landet så gøre med de andre lande? Kina leder initiativet, men BVI tilhører hele verden."

Det "åbne menneskesyn" kommer nu også til udtryk i en betydelig modstand mod den kommende ødelæggelse af Gaza. Det ses i Jewish Voice for Peace's overtagelse af Cannon Building, i en demonstration med flere tusinde deltagere i Washington, D.C. Det ses i Knesset-medlemmernes afvisning af at støtte den forestående invasion af Gaza, på trods af at de er suspenderet. Det ses i José Vegas indgriben over for Rachel Maddow i Temple Beth-El, New York Citys største synagoge.

Denne "én menneskehed, ny retning"-tilgang er løbende blevet diskuteret på de 20 ugentlige møder, som Den Internationale

Fredscoalition, iværksat af Schiller Instituttets Helga Zepp-LaRouche, har afholdt indtil videre. I går blev der fremsat flere forslag om konkrete skridt, der skal tages i de kommende dage. Der blev vedtaget et andragende om at støtte landenes handlinger i FN for at bringe denne institution tilbage til det, som Franklin Roosevelt oprindeligt havde tænkt sig, ved at holde FN ansvarlig for at gennemføre sin resolution 242, som en våbenhvile og en tilbagerulning af evakueringen og ødelæggelsen af Gaza. Andre ting vil blive besluttet i de kommende dage.

Men det "musikalske pedalpunkt", der skal informere alle om, hvad der må gøres, er dette 10. princip i Zepp-LaRouches "Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur": "Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af en mangel på udvikling og derfor kan overvindes." Det er den mest sande, og også den mest kontroversielle, udtalelse om den metode, som enhver succesfuld politik til at afslutte krig nødvendigvis må følge.

Skriv under på Implementering af en Global tilgang til at afslutte Voldscyklussen i Sydvestasien

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/implementing_a_global_approach_to_ending_the_cycle_of_violence_in_southwest_asia

Foto: Pixabay, CC0

Schiller-koret hædret for “urokkeligt engagement i at formidle kunstens kraft til meningsfuld samfundsforandring

19. oktober 2023 (EIRNS) – Schiller Instituttets NYC Chorus (SINYCC) er blevet nomineret til at modtage 2023 Motif Award Fine Arts Medal of Honor for Humanitarianism. Motif Awards vil overrække medaljen ved en prisuddeling i Carnegie Hall, hvor medlemmer af SINYCC-koret og bestyrelsen er blevet inviteret til at deltage. Her er et uddrag af det brev, som bestyrelsesformand Jen Pearl modtog fra Motif Awards:

Kære Jennifer Ann Pearl og The Schiller Institute NYC Chorus,

Vi er glade for formelt at kunne meddele jer, at I af Advocacy Awards International Selection Committee og Board of Governors er blevet valgt som modtagere af den fornemme MOTIF AWARD FINE ARTS MEDAL OF HONOR 2023.

Dette certificerede valg står som den fornemste udmærkelse og verdens mest fremtrædende symbol på global anerkendelse inden for områderne Børns Vilkår og Humanitære Indsatser. Det betragtes universelt som den højeste ære, der kan tildeles en civilperson eller institution for deres ekstraordinære bidrag til bemærkelsesværdige humanitære bestræbelser i USA.

Årsagen til denne fornemme anerkendelse er den dybe indflydelse, som jeres kor har haft på både det kunstneriske og humanitære landskab. Schiller Instituttets NYC Chorus har konsekvent fremvist ikke bare exceptionelt musikalsk talent, men også et urokkeligt engagement i at formidle kunstens kraft til meningsfuld samfundsforandring. Korets humanitære indsats

har efterladt et uudsletteligt mærke, der giver trøst og inspiration til både enkeltpersoner og samfund. Gennem musikkens universelle sprog har I skabt sammenhold, kæmpet for mangfoldighed og formidlet budskaber om håb, medfølelse og forståelse. Jeres pligttroskab til at bruge musik som en kanal til helbredelse, opløftelse og brobygning er intet mindre end prisværdig.

Som anerkendelse af jeres eksemplariske engagement i både de skønne kunstarter og humanitære formål ønsker vi Schiller Instituttets NYC Chor hjerteligt tillykke med MOTIF AWARD FINE ARTS MEDAL OF HONOR, landets højeste udmærkelse for børns rettigheder og humanitær indsats.

Embedsmand i USA's udenrigsministeriet fratræder på grund af Bidens politik over for Israel

19. oktober 2023 (EIRNS) – Den første offentlige uenighed i opposition til præsident Joe Bidens carte blanche-politik over for Israel inden for den amerikanske regering er dukket op. New York Times rapporterede i nat om Josh Pauls opsigelse, direktør for Kongres- og offentlige anliggender i udenrigsministeriets kontor for politisk-militære Anliggender gennem de sidste 11 år, i protest mod administrationens fulde støtte til Israel, herunder våbenleverancer. I sit afskedsbrev sagde Paul, at Biden-administrationens "blinde støtte til den ene side" førte til politiske beslutninger, der var

“kortsigtede, destruktive, uretfærdige og i modstrid med de værdier, vi offentligt bekender os til.”

“Det svar Israel giver, og dermed den amerikanske støtte både til dette svar og til besættelsens status quo, vil kun føre til flere og dybere lidelser for både det israelske og det palæstinensiske folk,” skrev han ifølge Times. “Jeg frygter, at vi er ved at gentage de samme fejl, som vi har begået de sidste årtier, og jeg nægter at være en del af det længere.”

I et interview fortalte Paul Times, at Israels afskæring af vand, mad, lægehjælp og elektricitet til Gaza, et område med 2 millioner mennesker, burde udløse beskyttelse i en række mangeårige føderale love, der har til formål at holde amerikanske våben ude af hænderne på menneskerettighedsovertrædere. Men disse juridiske værn svigter, sagde han. “Problemet med alle disse bestemmelser er, at de hviler på den udøvende magts beslutning om, at der er sket en krænkelse af menneskerettighederne,” sagde Paul. “Beslutningen om at træffe en afgørelse ligger ikke hos en upartisk akademisk enhed, og der er ikke noget reelt argument for, at præsidenten skal træffe en afgørelse.”

Siden han offentliggjorde sin afskedsbegæring online i går, sagde Paul, at han havde modtaget et væld af støtte fra kolleger i udenrigsministeriet og kongresmedlemmer. “Mange mennesker kæmper med, at det er den nuværende politik og finder den dybt problematisk,” sagde han. “Jeg er virkelig blevet rørt over nogle af de folk, der har kontaktet mig for at sige, at de forstår, hvor jeg kommer fra. De respekterer min beslutning. Det har været meget støttende.”

Israels Knesset forbyder lovgiver at modsætte sig massakre på palæstinensere

19. oktober 2023 (EIRNS) – Det israelske Knesset har bandlyst den valgte lovgiver Ofer Cassif i 45 dage, fordi han har udtalt sig om den forsætlige nedslagtning af palæstinensere, som nu er omkring tre gange større end den nedslagtning, som

Hamas udførte den 7. oktober. Cassif][(<https://twitter.com/dancohen3000/status/1714707750645604667>) nægter at lade sig bringe til tavshed:

“Den etiske komité’s beslutning er endnu et søm i kisten for politisk ytringsfrihed i Israel. I hvert af mine interviews fordømte jeg stærkt og direkte og udtrykte min dybe afsky for Hamas’ kriminelle massakrer. Mine politiske udtalelser mod besættelsen og krigen er ikke udtalelser mod staten Israel, da fred og retfærdighed også tjener den og dens borgere. Alle israelere lider alvorlig skade af de evige blodsudgydelser og indskrænkningen af det demokratiske rum.

“Den israelske regering udfører faktisk en massakre i Gaza og ønsker krig og vold for at forfølge sin politik. Mine udtalelser er lovlige og legitime politiske udtalelser. Min straf er en form for politisk forfølgelse. “Grusomhedernes regering” bringer en katastrofe over både det israelske folk og det palæstinensiske folk og fører nu også en McCarthy-agtig klapjagt på de kritiske røster i det israelske samfund.

“Selv i disse svære dage vil jeg ikke være tavs og vil fortsætte med at kæmpe for de principper, som jeg blev valgt til at realisere – fred, lighed og retfærdighed for alle.”

Foto: Hailey Black, Pexels CC0

**Erklæring fra Jacques
Cheminade om den israelsk-**

palæstinensiske konflikt

Den 16. oktober 2023 (EIRNS) – Forfatteren er formand for det franske politiske parti Solidarité et Progrès. Han har været officiel præsidentkandidat i Frankrig tre gange, i 1995, 2012 og 2017. Han er lederen af LaRouche-bevægelsen (og Schiller Instituttets samarbejdspartnere) i Frankrig.

– *“Fra den stærke [kom] noget sødt.” (Dommerne 14:14)*

– *Bed om natten, så folk kan sove. (Hadith)*

Paris, 10. oktober 2023.

Situationen i Mellemøsten er en skændsel for alle. En skam, fordi ingen virkelig har kæmpet for at afslutte den israelsk-palæstinensiske konflikt. Vi har tilladt et folk, der lever og føler sig omgivet af fjender, at omringe et andet folk, der lever i et fængsel under åben himmel. Ud af denne ondskab, som har eksisteret så længe, må vi i dag, mod alle odds, sikre, at der kommer et større gode ud af det.

Ethvert menneske kan kun blive chokeret over billederne af de israelske ofre for Operation Al-Aqsa Flood og den behandling, som palæstinenserne har været udsat for af de skiftende israelske regeringer. Ud over ofrenes forfærdelige lidelser er vores udfordring at finde en løsning, der vil sætte en stopper for dette. Det er en udfordring, der vedrører os alle, fordi denne lille del af verden er et vigtigt centrum for civilisation, som ikke kan overlades til barbari.

Det værste er gidseltagningen af alle, af Hamas, men også af de virkelige racistiske angreb på Vestbredden, og drab på civile under særligt grusomme forhold.

Det første, vi kan gøre, er at inspirere disse fjender til at tænke og til at sætte sig i den andens sted, uanset hvor smertefuldt det måtte være. Martin Luther King guider os i

denne indsats ved at forklare, hvorfor vi skal elske vores fjender for at forvandle dem til venner og for at forvandle os selv.

Disse refleksioner vil utvivlsomt virke utopiske og virkelighedsfjerne for dem, der søger modsætninger uden at søge fred. På den anden side kræver denne refleksion to ting: at granske sin samvittighed og at forestille sig et større gode ud over betingelserne for den nuværende tragedie.

Denne samvittighedsundersøgelse er en opfordring til palæstinenserne. Vi kan ikke opnå fred ved at proklamere udslettelsen af jøderne og ødelæggelsen af Israel. Målet helliger aldrig midlet, og terrorismens midler ødelægger ikke kun den anden, men også en selv. Fanatisme fører til uhæmmet terrorisme. De områder, der rammes af Hamas, er således dem, hvor mange aktivister fra den sekulære israelske venstrefløj, der går ind for fred uden besættelse, bor. Det er værre end en forbrydelse at ødelægge dem, man en dag skal tale med.

Denne granskning af samvittigheden er ligeledes en opfordring til israelerne. At tillade en del af befolkningen, især bosættterne, at behandle palæstinensere som hunde, i strid med Israels egne love, er en næsten daglig forbrydelse. At gøre Gaza til en udendørs fangelejr fremprovokerer uundgåeligt vold og fortvivlelse blandt indbyggerne. Endnu værre er det, at det er en vederstyggelighed at ville belejre det fuldstændigt. Ved at hævde: "Ingen elektricitet, ingen mad, ingen gas, vi kæmper mod dyr, og vi handler derefter," overtræder den israelske forsvarsminister Yoav Gallant, desværre i kølvandet på mange andre, de grundlæggende principper i jødedommen og menneskerettighederne. Den totale belejring af Gaza-striben (og vi må nu tilføje: intet vand!) er forbudt ifølge international humanitær lov. Ved gentagne gange at erklære, at "Den Palæstinensiske Myndighed er vores byrde, Hamas er vores mulighed", har finansminister Bezalel Smotrich, ligesom alle israelske embedsmænd før ham, der har støttet Hamas, kynisk leget med ilden for at miskreditere de legitime repræsentanter

for den palæstinensiske sag. Vi formoder, at det var disse tvivlsomme spil, der i det mindste delvist førte til, at de israelske myndigheder ikke kunne beskytte en grænse, der ikke desto mindre er fyldt med sensorer, kameraer og vagter.

En offensiv af denne art kan sammenlignes, ikke med 11. september, som mange gentager uden at tænke over det, men med "Tet-offensiven" under Vietnam-krigen, og man må afveje de forfærdelige konsekvenser, den vil få, hvis der ikke findes rimelige kompromiser for at undslippe dilemmaet.

I virkeligheden kender vi den formelle løsning: Stop blodsudgydelserne med en retfærdig og varig fred, med oprettelsen af en palæstinensisk stat. De to folk kunne så, om ikke komme tættere på hinanden, så i det mindste respektere hinanden, om ikke institutionelt, så gennem økonomisk samarbejde i hele Sydvestasien. Men denne løsning kan ikke anvendes i en kontekst, der er begrænset til selve konfliktområdet, fordi begge parter opfatter den anden som en eksistentiel trussel. Eksterne påvirkninger forværrer konflikten mellem to folk, der betragtes som eksemplariske, men reduceres til "kort", der skal spilles i en stedfortræderkrig. Først Storbritannien, så USA og alt for ofte Frankrig har spillet et dobbeltspil for at kontrollere regionens olieressourcer og på det seneste de tekniske færdigheder i Israels avancerede industrier. Det er derfor primært en destruktiv udenlandsk indblanding, der skal ophøre og omdannes til en katalysator for udvikling og gensidig sikkerhed, som skaber betingelserne for en løsning og garanterer, at den opnås for begge parter.

Frankrig alene kan ikke spille denne rolle. Men Kina har netop præsenteret en erklæring om et "globalt samfund med en fælles fremtid", og præsident Putin har under Valdai-diskussionen den 5. oktober fremmet betingelserne for en "retfærdig multipolaritet: hvordan man sikrer sikkerhed og udvikling for alle i et nyt globalt system".

Global Times, den halvofficielle kinesiske regeringsavis, påpegede, at "enhver plan med geopolitiske motiver er i sagens natur dømt til at mislykkes, når det gælder om at fremme en gensidig og fredelig udvikling i Mellemøsten. Det er muligheder, der skal gribes, især fordi de russiske og kinesiske interventioner indtil videre har udvist reel moderation.

Men vi må gå længere. Eftersom den israelsk-palæstinensiske konflikt kun er ét element i en global økonomisk krise, vil vi kun kunne løse dette blodige dilemma ved at inkludere det i en international løsning, ligesom det gælder for at afslutte krigen i Ukraine.

Landene i det Globale Syd ønsker ikke at blive trukket ind i krige, hvor de har alt at tabe, og derfor ønsker de at slippe ud af den koloniale og neokoloniale fælde.

Ved at tage et skridt i deres retning kan Frankrig spille en hidtil uset rolle i ånden fra den Alliancefri Bevægelse i Bandung, som er ved at genopstå i dag, og i ånden fra general de Gaulles afspænding, forståelse og samarbejde. En enorm opgave? Naturligvis, men uden en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i hver nations interesse kan sammenbruddet af det nuværende vestlige finanssystem kun føre til et sammenstød mellem blokke og i sidste ende til en verdenskrig, først økonomisk og derefter militær. Operation "Al-Aqsa Flood" ville i så fald kun være den første storm.

Frankrig skal vise politisk vilje til at leve op til sin historiske rolle, og med ryggen mod muren giver det, der sker i Israel og Palæstina, os paradoksalt nok en sådan mulighed.

Det er op til os at genopdage en "borgerånd" for at ændre magtens retning herhjemme, synkront med det, der skal ændres i verden. Ved at gå sammen med andre på vejen til en kollektiv løsning. For at gøre dette må vi hver især løfte debatten ud over Mellemøsten, som er dens prøvesten.

I dag går mine tanker til min ven Maxim Ghilan (1931-2005), direktør for International Jewish Peace Union, digter og chefredaktør for Israel & Palestine, ven af Nahum Goldmann, Pierre Mendès-France og Abou Nizen.

Schiller Instituttets dialog med Helga Zepp-LaRouche LaRouches løsning på krigsfaren i Sydvestasien

Ikke korrekturlæst.

Onsdag den 18. oktober 2023

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 18. oktober 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende os dine spørgsmål eller kommentarer, de kan sendes til questions@schillerinstitute.org.

Helga, din advarsel i sidste uge om faren for, at krisen i Sydvestasien kunne eksplodere til en hurtigt voksende fare for verdenskrig, ser desværre ud til at gå i opfyldelse. Raketangrebet på Al-Ahli Baptist Hospital i Gaza i går, som har dræbt hundredvis af mennesker, har givet næring til demonstrationer i alle Israels nabostater. Der har været kommentarer fra mange arabiske regeringer og fra andre regeringer fra hele verden, Den Afrikanske Union og så videre, og alligevel er det store spørgsmål stadig, om Israel vil gå videre med en invasion på landjorden? Tysklands kansler Scholz

var den første regeringsleder, der besøgte Israel og gav sin velsignelse til Netanyahu's "hævnkrig", som Netanyahu selv kalder det; og så er Joe Biden der i dag og lover ubetinget støtte. Og i går blev Ruslands forsøg på at få en resolution igennem FN, der opfordrede til våbenhvile, skudt ned af USA, ligesom USA har skudt forslag til en diplomatisk løsning i Ukraine ned.

Så du, Helga, har en masse erfaring i denne region. Du arbejdede meget tæt sammen med din mand Lyndon LaRouche, som var meget vidende og meget indflydelsesrig med sine skrifter og præsentationer om en løsning på denne krise. Hvad er din nuværende vurdering af, hvor det står, og hvad der skal til for at stoppe optrapningen og undgå en krig i fuld skala?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Den samtidige forværring af Ukraine-krisen og krisen i Mellemøsten eller Sydvestasien bør virkelig være en alarm for alle, for hvis vi ikke gør noget for at ændre dynamikken, kan det komme ud af kontrol meget hurtigere og ende i en verdenskrig. Og det er grunden til, at jeg, før jeg går i gang med vurderingerne, vil sige, at vi er nødt til – alle, der ønsker fred og at forhindre en optrapning af denne krise, bør virkelig gå sammen med os om at lægge vores tre forslag på bordet: Det ene er, at vi absolut alle, alle bevægelser, alle mennesker, alle individer rundt om i verden, bør støtte det initiativ, som jeg tror, oprindeligt kom fra Kina, og som derefter blev støttet af Brasilien, af præsident Lula, og jeg tror, at det nu stort set er på dagsordenen: At afholde en øjeblikkelig fredskonference for Sydvestasien for at stoppe krisen gennem forhandlinger. Derefter skal den økonomiske substans inddrages i en sådan konference, hvilket min afdøde mand, Lyndon LaRouche, allerede skrev om i 1975, da han opfordrede til en såkaldt "oaseplan" for Mellemøsten: Det betyder, at man skal skabe masser af nyt vand, nyt ferskvand, få ørkenen til at blomstre for at skabe den form for økonomisk udvikling for alle landene og alle folkene i regionen, som er den absolut nødvendige forudsætning for en fred i

Sydvestasien. Og så, for det tredje, at den resolution, der blev vedtaget, faktisk flere gange af FN's Sikkerhedsråd, resolution 242, skal implementeres. Og naturligvis en tostatsløsning – Palæstina skal have en uafhængig stat som en del af denne proces.

Så der er en løsning. Det bør også være indlysende, at Sydvestasien kun er en del af verdenskrisen, fordi det ikke udelukkende er dynamikken i regionen, der virker, men det er den større kontekst af den geopolitiske konfrontation mellem det såkaldte Vesten, det neoliberale finansielle system, især under ledelse af USA, som ønsker at bevare en dominerende position i verden, og som dybest set har reduceret Europa til en koloni (det er en tragedie, men det er, hvad det er), mod den nye økonomiske verdensorden omkring BRIKS, BRIKS-Plus, det Globale Syd, den Globale Majoritet, hvor det ville være så nemt at løse det, men de besluttede at fastholde konfrontationen. Og den dynamik er den underliggende dynamik, selv i Sydvestasien og naturligvis i Ukraine: Og derfor kan en fredsplan, en fredskonference for Mellemøsten kun være det første springbræt til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hele verden, som skal tage hensyn til sikkerhedsinteresserne for alle, samtlige nationer på planeten.

Og jeg tror, det er noget, jeg virkelig gerne vil starte diskussionen eller tankeprocessen med, for der er dem, der kræver, at man nu helt, fuldstændigt – i Tyskland for eksempel – skal tage Israels parti, at forsvaret af Israel er Tysklands statslige eksistensberettigelse.

Jeg vil gerne minde folk om, at en af de store lærdomme fra Den Westfalske Fred, efter 150 års religionskrig og efter 4 års kedelige forhandlinger, før man nåede frem til en løsning, var erkendelsen af, at en fredsløsning altid kræver, at man tager hensyn til den andens interesser. Og når man på en eller anden måde forsøger at skabe en situation, hvor man siger: "Nej, den ene side har absolut ret," så udelukker man en fred!

Forskellen mellem freden i Westfalen og Versailles-traktaten var, at freden i Westfalen skabte grundlaget for fremkomsten af international lov, af folkenes internationale lov. Mens Versailles-traktaten, fordi den ikke tog hensyn til den andens interesser, ikke tog hensyn til den historiske sandhed eller Tysklands eller Kinas interesser, og derfor lagde kimen til det, der kort tid efter skulle blive til Anden Verdenskrig. Og hvis man ønsker at afslutte dette, må man anvende princippet om den andens interesse.

Så vi sidder på en komplet krudttønde. Jeg kan kun sige, at situationen er superfarlig, fordi det faktum, at USA nu har sendt de langtrækkende missiler, ATACMS, som straks er blevet karakteriseret af den russiske side som en meget farlig eskalering af krisen, og som vil føre til en direkte konfrontation mellem NATO og Rusland. Så har vi situationen i Sydvestasien, hvor du nævnte muligheden for en israelsk landoffensiv. Det er stadig en meget farlig mulighed, for hvis det sker, vil det blot øge den helt utrolige situation i Gaza til et punkt, hvor den eksploderer – det er jeg sikker på. Ikke i Gaza, fordi folk har meget få midler, men det ville blive en meget ubehagelig og langtrukken konfrontation, fordi Hamas har skabt tunneller og bunkere. Jeg har ikke engang lyst til at forestille mig, hvad der ville ske, hvis det fandt sted. Det ville være et mareridt.

Men jeg har læst, at visse eksperter er ret tøvende over for den mulighed, fordi det kræver en intensiv kamp, og det er ikke sikkert, at de israelske væbnede styrker på nuværende tidspunkt er parate til det, fordi Hamas tydeligvis har været i stand til at forberede sig på noget lignende i meget lang tid; de har en masse tunneler og meget udbyggede forsvarssystemer. Og så ville det naturligvis efterlade flanken til Libanon åben. Men jeg siger ikke, at det ikke vil ske, jeg siger bare, at der er eksperter, der mener, at Israel måske ikke ønsker at gøre det, fordi modreaktionen ville være enorm.

Men på den anden side er muligheden for, at det kan ske, absolut stadig til stede, for det har også været i planerne hos nogle mennesker i lang tid.

Så jeg tror, vi befinder os i en ekstremt farlig situation. Jeg har ikke engang lyst til at tænke på, hvad der sker med de mennesker, der er spærret inde i Gazastriben lige nu. Der er rapporter om, at 600.000 mennesker er flygtet fra nord, men der er ingen faciliteter, der er ingen mad, intet brændstof, intet vand, ingen medicin; hospitalerne er tomme, eller i dette tilfælde, nu, er et blevet bombet med over 600 døde. Mange veje kan man ikke længere køre på, fordi de er fulde af murbrokker fra bombardementerne. Situationen ved det eneste sted, hvor folk før kunne forlade landet, ved grænsen til Egypten, er lukket. Egypten har tilsyneladende truffet en beslutning om, at de ikke vil acceptere, at palæstinensiske flygtninge kommer til Egypten: Så situationen for disse mennesker er utrolig – jeg kan slet ikke forestille mig, hvad folk går igennem i sådan en situation!

Nu mener jeg, at alle, der er fornuftige, virkelig må mobilisere alt, hvad vi kan, for at sige, at en diplomatisk løsning, en våbenhvile, forhandlinger, er den eneste vej ud af denne situation, og virkelig må mobilisere for det. Alt andet, alt, hvad der opmuntrer enten den ene eller den anden side til at fortsætte kampen, tror jeg, er en trussel om, at denne sag kommer helt ud af kontrol og fører til en verdenskrig: Og det ville være enden på alt.

SCHLANGER: Helga, som du nævner, er en del af mobiliseringen den nye folder, som Schiller Instituttet har udgivet, og som er et nødopråb under overskriften "Westfalen, ikke Versailles: Verden har brug for en 'oaseplan' i Mellemøsten!" Det er tilgængeligt på Schiller Instituttets hjemmeside, og jeg vil opfordre folk til at læse det og cirkulere det, for det rammer lige ned i kernen af det, I lige diskuterede.

Nu er der kommet en række spørgsmål om situationen i

Sydvestasien, men jeg vil gerne have lidt tid til at udvide det til andre områder. Men lad mig starte med kommentarer fra to personer, som har samarbejdet med os i mange år. Den ene er en meget god supporter, men ret demoraliseret, og spurgte: "Er det ikke for sent at insistere på en tostatsløsning for Israel og Palæstina lige nu?" Og så spurgte en anden, mere håbefuldt tilhænger: "Har vi endnu ikke lært, at en voldelig reaktion bare avler mere vold?" Så jeg spekulerer på, om du har kommentarer til de to spørgsmål?

ZEPP-LAROUCHE: På det andet spørgsmål er svaret naturligvis ja, så længe man bliver ved med at svare på denne hævn, med, selv om det kan være forståeligt, og folk har alle grunde til at sige, at lidelserne blev for meget, du ved, vil enhver fortsættelse af politikker, der er baseret på hævn og had, avle mere af det! Og den eneste måde, hvorpå man kan bryde ud af det, er ved drastisk at anvende princippet fra Den Westfalske Fred: De kom til den konklusion, efter 150 års religionskrig, at hvis de fortsatte, ville der ikke være nogen i live til at nyde sejren, og de kom til den konklusion, at som et udenrigspolitisk princip skal had erstattes af kærlighed.

Anvendt på situationen i Sydvestasien lyder det naturligvis meget langt væk – men det er ikke desto mindre sandt! At kærlighed ikke behøver at være en mærkelig romantisk idé om, hvad kærlighed er. Kærlighed i dette tilfælde ville betyde at skabe de økonomiske betingelser for, at den anden side kan få et anstændigt, tilfredsstillende liv; og fattigdommen i regionen er helt utrolig.

Så Oasis-planen, som blev foreslået af Lyndon LaRouche allerede i 1975, er stadig en ekstremt levedygtig idé. For den siger dybest set, at man er nødt til at skabe infrastrukturen, have landbrug, man er nødt til at gøre ørkenerne grønne. For at gøre ørkenerne grønne, må man producere meget mere ferskvand; og hvordan gør man det? Man gør det ved hjælp af fredelig atomenergi, som er energikilden til afsaltning af

enorme mængder havvand, som man kan bruge til at bygge kanaler og overrisle landbruget med osv. Man har grundvandsmagasiner, som er tilgængelige på kort sigt. De bruges allerede i Israel og andre lande i regionen; ionisering af atmosfæren for at forårsage nedbørsmønstre. Alle disse ting kunne anvendes til at ændre situationen fuldstændigt og faktisk få landbrugsudvikling, industriel udvikling, grundlæggende infrastruktur.

Nu, hvor Belt and Road Initiative (BRI) potentielt udvides til hele Sydvestasien, hvilket var planen efter tilnærmelsen mellem Iran og Saudi-Arabien, kan det stadig komme på bordet igen. Selv IMEC, India-Middle East Economic Corridor, som blev annonceret for nylig, og som havde en lille geopolitisk undertone, fordi den var imod BRI – den behøver ikke at være imod BRI! Disse infrastrukturprojekter har en tendens til at vokse ind i hinanden, når først de er udviklet, og de kan være grundlaget for fred for alle.

Så jeg tror, at den idé, at man skal stoppe hadet og erstatte det med kærlighed, og at kærlighed er at gøre det gode for den anden, er den eneste mulighed! Og kloge mennesker på alle sider bliver opfordret til at handle på det grundlag.

Nu til en tostatsløsning: Jeg ved, at det er meget vanskeligt nu. Man har forsøgt at ødelægge den mulighed med alle disse bosættelser, hvilket naturligvis er et kæmpe problem. Men hvis der er en overordnet tilgang, og måske er Mellemosten bare det første skridt, og du har brug for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur: Jeg mener, hvis USA, Rusland og Kina til at begynde med bliver enige, så kan alle problemer løses! Den eneste grund til, at disse regionale problemer ikke kan løses, er, at de er stedfortrædere for den større sammenhæng i det strategiske opgør mellem USA/NATO, Rusland og Kina. Men lige nu er der en helt anden verden, der er ved at opstå, med BRIKS, med tiårsdagen for BRI, som fejres lige nu i Beijing – det er en utrolig succeshistorie, på trods af de vestlige mediers beskedne forsøg på at sige “åh, det er sådan en

fiasko". Den ti år gamle BRI har forvandlet mange lande i verden: De har fuldstændig ændret dynamikken, hvor landene i det Globale Syd for første gang ser muligheden for at overvinde underudvikling. Den ånd kan endda bringes ind i Sydvestasien!

Og det er ikke sådan, at alle i Israel ønsker at fortsætte på konfrontationens vej. Se på verden, der er mange jødiske organisationer rundt om i verden, der demonstrerer, i Washington og andre steder. Så det er ikke et spørgsmål mellem religioner, det er et spørgsmål mellem de mennesker, der er enige om, at vi absolut må afslutte krigen og overvinde geopolitikken med en fredelig løsning, der tillader overlevelse og velfærd for alle.

SCHLANGER: Helga, jeg tror, du overbeviste en af vores spørgere, som spurgte: "Hvordan undgår vi at falde i en følelsesmæssig modrefleks og opretholder enhed og forhindrer samfund i at gå imod hinanden?" Og så svarer han på sit eget spørgsmål: "Oasis-planen virker som et eksempel."

Her er to spørgsmål, som dybest set er de samme. Et fra Facebook, hvor nogen spørger: "Vil israelerne rejse sig og besejre Netanyahu, så han bliver erstattet af en, der er villig til at søge fred med palæstinenserne?" En anden skrev: "For seks uger siden var der hundredtusinder af israelere på gaden, som protesterede mod Netanyahus såkaldte 'retsreformer'. Afbøjer denne krise al modstand mod ham?"

Så hvad kan du sige om det, der sker i Israel?

ZEPP-LAROCHE: Den konflikt, som var emnet i lang tid, og hvor folk demonstrerede mod retsreformen, den konflikt er ikke væk. Den er blevet dækket over på grund af den nuværende krise og, efter min mening, den kortsigtede såkaldte "nationale enhedsregering", som inkluderer Benny Gantz, den inkluderer nogle andre; men den inkluderer ikke det største oppositionsparti, for en gangs skyld Yesh Atid. Så jeg tror

ikke, det vil holde ret længe, og israelere og jøder over hele verden befinder sig lige nu i en absolut mareridtssituation, men jeg tror, at når eftertænkksomheden sætter ind, vil ideen om, at vi absolut må finde et højere niveau af fornuft, sætte ind; og i så fald tror jeg heller ikke, at Netanyahus politiske fremtid er en, man kan se frem til, for han har nogle meget personlige grunde til at gøre, som han gør. Og jeg tror, at israelerne vil finde en måde at håndtere det på, når vi har denne overordnede ramme for at løse krisen.

SCHLANGER: Helga, du nævnte situationen i Ukraine, og vi har et spørgsmål fra en, der spurgte om det faktum, at Zelenskyy nu har rapporteret, at amerikanske ATACMS-missiler er blevet leveret til Ukraine, og Zelenskyy siger, at det kan være en game-changer. Biden havde tidligere sagt, at han ikke ville sende dem, og så ser det ud til, at han har gjort det ad bagdøren, meget stille og roligt. Det ser ud til at signalere, at USA ikke giver op, og NATO heller ikke, med hensyn til at bruge stedfortræderkrigen til at skade Rusland alvorligt. Hvad vil du sige til det?

ZEPP-LAROUCHE: Biden kom med denne utrolige bemærkning, det var på "60 Minutes", hvor han sagde, at man er nødt til at (citater) "lægge Putin ned". Jeg mener, for en præsident i et land at sige det om den stærkeste atommagt i verden – jeg mener, jeg vil ikke kommentere på Biden; folk har allerede sagt en masse om det. Men at sige sådan noget! Det er så grænseoverskridende, utroligt! Putin svarede på det, og han var relativt afslappet og generøs omkring det, i betragtning af udtalelsens enorme omfang.

Men desværre ligger der bag alt dette – jeg hader virkelig at sige det – men jeg tror, at der bag alt dette ligger en klar intention om at eskalere situationen – at eskalere situationen betyder, at de ikke accepterer – først og fremmest de vestlige eliter, de reflekterer ikke engang et eneste minut over, at hele krisen er en afspejling af deres egen politik, og der er ingen intention om at reflektere over, at de måske har begået

en fejl; Måske var det deres idé om at skabe verdensdominans, en unipolær verden, udvidelse af NATO, omringning af Kina, bygning af 800 militærbaser rundt om i verden og så videre og så videre, at det alt sammen ville give et tilbageslag. Og det tilbageslag er lige nu, og det må ikke stoppes! Ideen om at sætte ånden tilbage i flasken og gå tilbage til en unipolær verden, tror jeg er udelukket. Jeg tror også, at ideen om at vinde konfrontationen med Rusland og Kina er udelukket, og jeg synes, at det var en meget klar demonstration af, at de på Belt and Road Forum – jeg så det på kinesisk tv – havde en banket aftenen før Belt and Road Forum, og de åbnede en stor dør, og ud af den kom Xi Jinping og Putin sammen. Og det var en klar demonstration af, at forholdet mellem de to lande er en meget dyb, dyb strategisk alliance, og at de to mænd er et voksent politisk venskab, som har udviklet sig over mange år.

Så uanset hvem der tager imod en, nemlig Putin i dette tilfælde, eller Rusland, skal man regne med, at det ikke kun er Rusland, det er også hele det nye arrangement af lande, som nu er blevet BRIKS-Plus – det er de oprindelige BRIKS-lande, plus de seks, der skal blive medlemmer den 1. januar, og 40 lande, der også ønsker at være en del af BRIKS. Så det er størstedelen af verdens befolkning. Og selvom det ikke lyder sandsynligt, bliver jeg ved med at sige, at det er den eneste måde, vi kan komme ud af denne krise på, hvis vi får kræfter i Europa og USA til at sige: "Lad os ændre kurs": BRI har været en mulighed for alle fra begyndelsen; der er stadig en chance for, at hvis USA og de europæiske lande siger, at vi ønsker at samarbejde med BRI om at udvikle Latinamerika, Asien og Afrika, så vil døren være åben – det er jeg hundrede procent sikker på.

Og hvad ville være så problematisk ved det? Hele fortællingen om de "gode", demokratierne, mod de "onde", autokratierne, det er bare en myte! Det er et narrativ – et narrativ er et eventyr. Det er ikke sandheden! Nu bliver det næsten risikabelt at sige det, jeg siger her, men dette vanvid må

stoppe, og vi må finde en orden for alle nationer, hvor vi kan leve fredeligt sammen. Og geopolitik er en mental sygdom, som vi må slippe af med.

SCHLANGER: Det er jeg helt enig med dig i!

Nu, Helga, har vi et par spørgsmål om Belt and Road Forum-konferencen i Beijing. Det ene er mere en kommentar fra en person fra Singapore, som sagde: "Den kinesiske regering ser ud til at følge den afdøde legende Lyndon LaRouches ideer om økonomisk udvikling og infrastruktur med Bælte & Vej Initiativet." Og han vil gerne have din kommentar til det.

Men det andet spørgsmål er fra en, der tydeligvis prøver at finde ud af det, og som er frustreret. Han sagde: "Hvordan kan Putin, Xi og 140 regeringer deltage, og vi kan ikke finde det i den vestlige presse? Hvor kan vi finde oplysninger om, hvad der foregår i Beijing i forbindelse med denne konference?"

ZEPP-LAROCHE: Ja, det er virkelig utroligt. Jeg lyttede også til medierne her i Tyskland, og der er den ene rapport efter den anden om, at Belt and Road Initiative er en komplet fiasko, at det bare skaber en gældsfulde for de deltagende lande, og så videre og så videre. Og igen, intet er mere løgn end det, for Bælte & Vej Initiativet, som nu er ti år gammelt, er faktisk det største infrastrukturprojekt i historien. Det har fuldstændig ændret dynamikken! Hvis man er blind for det, er man simpelthen ikke villig til at se kendsgerningerne i øjnene.

Udviklingslandene, i form af den alliancefri bevægelse, har forsøgt at få retfærdighed til at overvinde kolonialismen i et halvt århundrede eller mere. I begyndelsen, måske startende med Bandung-konferencen i 1955, som var mellem Asien og Afrika, var der håb om, at dette kunne realiseres meget hurtigt. Men så viste det sig, at uafhængighedskampene, hvor mange lande vandt uafhængighed, ikke rigtig gav dem reel uafhængighed, fordi IMF's betingelser, for eksempel den

manglende adgang til kredit til udvikling, indførelsen af betingelser, som ville tvinge lande til ikke at investere i sundhedsinfrastruktur for at betale gælden – gældsfølden var længe før Kina overhovedet spillede en væsentlig rolle – til IMF, til Verdensbanken. Og mange af disse lande blev viklet ind i en fuldstændig umulig situation.

Mange af deres ledere blev myrdet! Hvis en leder i et udviklingsland for alvor begyndte at kæmpe for sin nation, var der mange episoder, hvor folk blev elimineret! Der er en lang historie om det.

Men det, som min afdøde mand, Lyndon LaRouche, og de mennesker, der var forbundet med ham i et halvt århundrede, kæmpede for, sker naturligvis nu. Men vi har lavet disse økonomiske udviklingsprogrammer i meget lang tid. Du kan læse dem alle: Gå ind i vores arkiver, og du kan læse historien om det.

Men grunden til, at disse lande i det Globale Syd nu føler sig i stand til rent faktisk at gennemføre det, vi foreslog, er Kina! Fordi du nu har den næststørste økonomi, som meget vel allerede kan være den største, hvad angår købekraft, hvad angår fysisk økonomi, hvad angår værktøjsmaskiner – hvad angår reel fysisk økonomi, er Kina sandsynligvis allerede den største økonomi; og de har forvandlet sig fra et meget fattigt land, du ved, på tidspunktet for kulturrevolutionen var Kinas økonomiske niveau ikke bedre end nogle afrikanske nationer i Sahel-zonen, meget, meget fattige. Men så, især på grund af Deng Xiaopings reform- og åbningspolitik (det er en lang historie), men i de 40 år, der er gået siden, har de skabt det største økonomiske mirakel nogensinde i menneskehedens historie. De løftede 850 millioner af deres egne folk ud af fattigdom og udryddede ekstrem fattigdom ved udgangen af 2020, tror jeg, eller måske 2021. Men den er blevet udryddet gennem en enorm indsats for at nå ud til selv de mest afsidesliggende landområder og tænke over, hvordan hver eneste familie kunne deltage i disse programmer, e-handel for landmænd, produktion,

uddannelse, alle mulige måder. Og det eksempel har i høj grad opmuntret landene i Afrika, Latinamerika og Asien til at tro på, at de også kan overvinde deres egen fattigdom. Og det er noget, man ikke kan vende.

Så i stedet for at være fuldstændig hysteriske over det og forsøge at undertrykke det, burde landene i Vesten tænke over, hvorfor de ikke udviklede Afrika, Latinamerika og Asien med samme slags infrastrukturprojekter: bygning af jernbaner, havne, lufthavne, vandveje – det kunne de have gjort i hele perioden efter Anden Verdenskrig – men det gjorde de ikke.

Så Kina er nu populært blandt disse lande, fordi Kina har noget at tilbyde. Og hvis du har valget mellem enten økonomisk udvikling og udvikling af dine egne ressourcer, hvor du faktisk kan blive et mellemkomstland på kort til mellemlang sigt, eller bare at være en del af et hangarskib til nogle regionale krige og sikkerhedsopbygning – det er klart, hvorfor disse lande i det Globale Syd foretrækker at arbejde med Rusland og Kina. Og også Rusland, fordi Rusland tilbyder dem en masse engagement, for eksempel i udviklingen af atomenergi. Så det er meget tydeligt, hvorfor landene i det Globale Syd nægter at blive trukket ind i denne konflikt, og hvorfor de nægter at fordømme Rusland, fordi de ved, at denne fortælling ikke er sand, og at den ikke svarer til deres egne erfaringer.

Det er stadig sådan, at vi er nødt til at overbevise USA og de europæiske lande om at stoppe deres modstand og samarbejde, og så kan vi finde en løsning.

SCHLANGER: Helga, vi har et par spørgsmål om den politiske situation i USA, men jeg tror, vi kan udskyde dem til næste uge. Men jeg har et, som jeg tror, du vil finde interessant: Jeg talte ved et arrangement forleden, og en person kom hen til mig og sagde: "Jeg er så glad for at møde en, der kender Lyndon LaRouche. Jeg hørte ham tale for en del år siden, og jeg tænkte: 'Den mand er genial, men han er for filosofisk til at forstå'." Og han sagde: "Men jeg er nu lykkeligt involveret

i at forsøge at tænke på den måde selv, men hvordan kan jeg inspirere andre mennesker til at tage så dybe ideer op?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at spørgeren allerede har den rigtige tilgang ved selv at være et filosofisk sind. Hvis vi lever i sådan et kedeligt miljø, hvor, hvis du sammenligner vores nuværende politiske klasse med selv folk i efterkrigstiden – man havde Nehru, man havde Sukarno, man havde de Gaulle, man havde Adenauer, man havde Indira Gandhi, og mange andre. Eller selv i Tyskland, hvis du ser på Franz Josef Strauss, Herbert Wehner, Helmut Schmidt – det var mennesker, som man måske ikke kunne lide eller var enig med alle sammen, men de var kraftfulde begavelser! De ville virkelig kræve respekt, for selv om de havde forskellige synspunkter, var de tænkere, de var intellektuelle, de var giganter sammenlignet med den nuværende flok politikere! Og på grund af denne bestræbelse på Gleichschaltung, hvor alle aviser kun publicerer den officielle fortælling, bliver man udstødt, hvis man siger noget, der ikke er præcis den foreskrevne datalinje.

Se på, hvad der sker på bogmessen i Frankfurt lige nu, i denne uge: De havde udvalgt en palæstinensisk forfatter, en kvinde, fordi hun havde skrevet en bog, der diskuterede en skæbne for en palæstinenser, der blev kidnappet og til sidst myrdet i begyndelsen af 1950'erne eller deromkring. Det var meningen, at hun skulle have en pris, og nu har de smidt hende ud, hun får ikke prisen, hun får ikke engang et rum til diskussion, fordi det angiveligt ikke passer til den nuværende situation. En anden person, en prismodtager, vovede at sige, at Hamas' angreb er modbydeligt og forfærdeligt, men man er også nødt til at forstå palæstinenserne side – og han blev fuldstændig angrebet!

I dette klima, hvor det minder så meget om, hvad der skete i 1930'erne, hvor Goebbels til sidst triumferede, og i efterkrigstiden sagde den britiske efterretningstjeneste, at de måtte lære at "overgå Göbbels": Og jeg tror, det er præcis, hvad der er ved at ske. Og i et miljø som dette er der

brug for borgermod. Hvis du er et filosofisk sind, kan du inspirere folk omkring dig, fordi du ikke tilpasser dig denne forfærdelige middelmådighed! Jeg mener, man kan angribe visse politikere, fordi de er onde, men det, der er endnu mere kvælende, er det faktum, at de er så absolut, forfærdeligt middelmådige! Og i det miljø skal du være et filosofisk sind!

Hav modet til at diskutere store ideer, og diskutér min afdøde mands ideer, for han var en visionær. Han forudså det nuværende kollaps af det finansielle system. Han havde en vision for, hvordan vi kunne skabe en bedre verden, og det sker lige nu!

Mange gange tænker jeg, om han bare ville være i live til at se, hvad der sker, for det ville være opfyldelsen af det, hele hans liv handlede om. Og han kunne ikke leve til at se det, hvilket på en måde fylder mig med en vis tristhed. Men måske er han et sted, hvor han stadig er i stand til at se, hvad der sker – jeg vil ikke spekulere i det – men jeg tænker: Vær modig! Læs Friedrich Schillers æstetiske breve, hvor han på et tidspunkt diskuterer det spørgsmål: Hvad gør man, når regeringerne er korrupte, og masserne er apatiske? Hvor skal løsningen komme fra? Og jeg tror, at Schiller i det ottende eller niende brev siger, at Athena, da hun kom ned på Jorden, var fuldt bevæbnet, hun var klædt i rustning, og hendes første sætning var: "Vær modig for at være vis." Og jeg synes, det er et rigtig godt råd, og jeg synes, at folk, der har de rigtige idéer og er klar over, hvor farlig situationen er lige nu, bør have civilcourage til at sige deres mening. For alt for mange siger: "Ja, jeg er enig med dig privat, men du skal ikke forvente, at jeg siger noget, for så vil jeg straks blive udstødt af alle mine venner, som alle har tilpasset sig den offentlige fortælling." Så vær snu.

SCHLANGER: [griner] Og et godt sted at starte ville være at tage Schiller Instituttets folder om " Westfalen, ikke Versailles: Verden har brug for en 'oaseplan' i Mellemøsten!" og lave lidt research, da Helga har talt om det westfalske

princip, hvor det kom fra, hvad der skete med det, og forskellen mellem det og Versailles: Det er et godt udgangspunkt lige nu, for ellers er vi på vej ind i en forfærdelig krise, som der ikke er nogen vej ud af, internt. Man er nødt til at komme ud af den.

Så Helga, tak fordi du var med os i dag, og vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, det håber vi!

Schiller Instituttets hasteudtalelse: Westfalen, ikke Versailles: Verden har brug for en 'Oase- Plan' i Mellemosten!

17. oktober 2023 (EIRNS) – “Valget står ikke længere mellem vold og ikke-vold. Valget står mellem ikke-vold og ikke-eksistens.”

-Dr. Martin Luther King, Riverside Church, 4. april 1967.

17. oktober – FN's særlige rapportør, Francesca Albanese, advarede 14. oktober om, at: “I selvforsvarets navn forsøger Israel at retfærdiggøre, hvad der ville svare til etnisk udrensning... Israel har allerede udført etnisk masseudrensning af palæstinensere i krigens tåge.” Sydvestasien er nu skueplads for det, der er den seneste fase i den Tredje Verdenskrig, som nu udkæmpes mod Rusland og Kina. Nogle gange

kaldes denne krig "Ukraine/Rusland"; engang blev den kaldt "Afghanistan"; i dag kaldes den "Mellemøsten". Kun få tør kalde den ved dens rigtige navn. Som J. Robert Oppenheimer bemærkede i et interview: "Nu er jeg blevet Døden, ødelæggeren af verdener."

Millioner af menneskers liv – 2 millioner mennesker i Gaza og millioner af andre fra forskellige trosretninger og nationer i nærheden – hænger i en tynd tråd. Menneskeheden må handle; det er allerede næsten for sent. Nationen Kina, som nu er vært for 140 nationer ved Belt and Road Forum, udtrykte i sidste uge et synspunkt, som alle fornuftige mennesker ville være enige i: "FN har ansvaret og forpligtelsen til at spille sin rolle i det palæstinensiske spørgsmål," og at Kina "støtter Sikkerhedsrådet i at afholde et hastemøde om den palæstinensisk-israelske konflikt, er enig i at mødet bør fokusere på humanitære bekymringer, kræve en våbenhvile, et stop for vold og beskyttelse af civile, opnå en bindende international aftale og iværksætte konkrete foranstaltninger."

Vil denne tankegang sejre? Eller vil den anglo-amerikanske "NATO"-finansalliance og krigsparti, gennem sin intrigante, arrogante dårskab, ødelægge sig selv og det meste liv på planeten gennem en "utilsigtet" atomkrig, udløst af religiøs fanatisme og det udbrudte orgie af "gengældelsesvold" i Sydvestasien, ellers stadig kendt under sit britiske koloninavn som "Mellemøsten"? FN's troværdighed og endda overlevelse står nu på spil.

Den evige voldscyklus, der fortærer generation efter generation, forurener og vanhelliger endnu engang de hellige steder og monumenter i det fælles mødested for jødedom, kristendom og islam. Det rapporteres nu bredt af anerkendte publikationer, at der var en pagt mellem premierminister Benjamin Netanyahu og elementer inden for Hamas for at underminere freden. Det israelske dagblad Haaretz rapporterede den 9. oktober, at "mellem 2012 og 2018 gav Netanyahu Qatar tilladelse til at overføre et samlet beløb på omkring en

milliard dollars til Gaza, hvoraf mindst halvdelen nåede Hamas, herunder dets militære fløj." Haaretz citerer også Netanyahu "ifølge Jerusalem Post" for følgende udtalelse den 11. marts 2019: "'Enhver, der ønsker at forpurre oprettelsen af en palæstinensisk stat, må støtte op om Hamas og overføre penge til Hamas,' sagde Netanyahu til sit Likud-partis Knesset-medlemmer i marts 2019, 'Det er en del af vores strategi.'"

Hvad der virkelig skete den 7. oktober, er stadig ikke blevet undersøgt. Timingen for angrebet kunne ikke have været værre – eller bedre. Igangværende diskussioner mellem flere nationer i regionen, herunder mellem Saudi-Arabien og Israel, såvel som med Kina og andre nationer uden for området, søger at erstatte dybtliggende, langsigtede konflikter med en ny æra af internationalt økonomisk samarbejde, gennem tiltag som Bælte- og Vej-Initiativet (BVI). Uanset hvilken motivation, der lå bag Hamas-angrebet, har det haft den effekt, at det har forstyrret udviklingen af denne meget følsomme proces. Disse initiativer er nu truet. Ligesom med begivenhederne den 7. oktober er meget nu uklart.

Det der står klart, er de grusomheder, der fandt sted den dag og siden, og de grusomheder, der vil komme. Vil verden se passivt til, som den gjorde under den første Irak-krig i 1991 og dens efterspil, og se på det nådesløse drab på børn, som den gjorde dengang, da 500.000 irakiske børn blev myrdet gennem sanktioner og krig i løbet af fem år? Den 12. maj 1996 svarede USA's udenrigsminister Madeleine Albright korrespondenten Lesley Stahl, at "det er flere børn, end der døde i Hiroshima", og sagde: "Jeg synes, det er et meget svært valg. Men prisen, den synes vi, er det værd."

Hvem er det "vi", som Albright talte om? Omfattede det befolkningen i USA eller Europa dengang? Omfatter det dig nu? Tror du virkelig, eller accepterer du, at civilbefolkningen i Gaza, eller hvor som helst, skal fjernes og sendes til et andet land som følge af et "9/11"-lignende angreb på Israel af

styrker, som vi har fået at vide blev støttet økonomisk og på anden vis af Netanyahu, m.fl.

I en makaber "skæbnens ironi" skal næsten 2 millioner mennesker nu fordrives af hærene i den nation, hvis forfædre selv blev fordrevet, og hele deres samfund udryddet, igen og igen, stort set overalt i verden. De britiske kolonialister fra det 19. og 20. århundrede, som tegnede linjerne for denne nuværende konflikt på kort i 1916 og 1917, kunne ikke være mere tilfredse. Men kolonialismen er forbi – eller burde være det. Militært fremtvungne folkevandringer skal bekæmpes kraftigt overalt i verden, uanset den tilsyneladende begrundelse. Den ene grusomhed burde ikke svare til den anden. Den barbariske "udrensningssvold", som Hamas udøvede den 7. oktober, må fordømmes af alle – men at dræbe tusindvis af syge, ældre og unge som "følgeskader i forbindelse med retfærdig gengældelse" er en modgift, der er værre end sygdommen. Det vil sikre, at sygdommen ikke bliver kureret, men i stedet vil sprede sig.

Da Yitzhak Rabin, der som israelsk forsvarsminister kæmpede mod palæstinenserne under intifadaen i 1987-93, indså, som en af hans ledende officerer udtrykte det, at "dybt i mit hjerte ved jeg, at det vi gør vil få andre til at reagere voldsomt mod os som hævn," ændrede han sin tilgang. Rabin sagde i sin tale i juli 1992, efter at han var blevet premierminister en måned tidligere: "Sikkerhed er ikke en kampvogn, et fly eller et missilskib. Sikkerhed er også en mands uddannelse, bolig, skoler, gaden og nabolaget, det samfund, han er vokset op i. Og sikkerhed er også den mands liv. Og sikkerhed er også den mands håb."

Premierminister Rabin og udenrigsminister Shimon Peres begyndte den hemmelige Oslo-fredsforhandlingsproces med Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation og underskrev en erklæring i Det Hvide Hus den 13. september 1993. Der sagde Rabin: "Vi, som er kommet fra et land, hvor forældre begraver deres børn, vi, som har kæmpet mod jer, palæstinenserne, vi

siger til jer i dag med høj og klar stemme: Nok blod og tårer, nok!" Rabins mest varige ord blev udtalt senere, i hans berømte skål for hele menneskeheden: Lad os skåle for "dem, der har modet til at ændre deres aksiomer."

Rabin blev myrdet af israelske religiøse ekstremister – eller var det "International Assassination Bureau", de mennesker, der dræbte Mohandas Gandhi, John F. Kennedy, Martin Luther King og mange, mange andre? Mindet om Yitzhak Rabin bør præge efterforskningen af begivenhederne den 7. oktober. Der er noget andet, der bør gøres i den martrede Rabins navn og i den martrede fredsproces, som han gav sit liv for.

Der må være en fredspakke, en "Oase-Plan", som i stedet for at sprede våben giver økonomisk stabilitet og endda velstand til befolkningen i Sydvestasien, herunder palæstinenserne. Medmindre man sætter, ikke støvler på jorden, men skovle i jorden, vil man aldrig få rødderne til had og splittelse i hele området rykket op med rode, rødder, der går forud for og er endnu dybere indlejret end dagens Israel-Palæstina-konflikt. Avanceret energi-, vand- og transportinfrastruktur for hele Sydvestasien vil være et centralt element, som håbet kan samles om.

Vi må tage ved lære af den nye "Kolonialismen er forbi"-bevægelse, som er BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika) -Plus-nationerne i verden. De sydvestasiatiske og afrikanske nationer Egypten, Saudi-Arabien, De forenede arabiske Emirater, Etiopien og Iran er alle på vej til at tilslutte sig BRIKS. Det vil bidrage til at give det Globale Syd en stemme i stedet for kun det "Globale NATO", som er domineret af Europas gamle imperialisme plus USA's selvdestruktive udenrigs- og finanspolitik.

Vi må øjeblikkeligt gøre det, som Kina og andre nationer foreslår. Vi må stoppe den tvungne migration fra Gaza. Vi må stoppe de daglige drab gennem en våbenhvile, og endog før dette, med alle tilgængelige midler. FN skal håndhæve sin

resolution 242, som blev vedtaget den 22. november 1967 og bekræftet af Israel den 1. maj 1968, og som består af to forslag: "(i) Tilbagetrækning af Israels væbnede styrker fra territorier besat i den seneste konflikt; (ii) Ophør af alle krav eller tilstande af krigsførelse og respekt for og anerkendelse af suverænitet, territorial integritet og politisk uafhængighed for alle stater i området og deres ret til at leve i fred inden for sikre og anerkendte grænser uden trusler eller magtanvendelse."

Men lad det være klart: Der er ingen mulighed for rent faktisk at løse den britiske imperialismes "Mellemøstkrise" uden den slags langsigtede, omhyggelige, endog kedelige overvejelser, der fandt sted fra 1644-48 i Westfalen, Tyskland, for at afslutte den morderiske Trediveårskrig i Europa.

I en tale på Central Connecticut State University i 2009 udtrykte økonom og statsmanden Lyndon LaRouche det på denne måde:

"Der er en løsning, en principiel løsning. Og løsningen er: Gør en ende på dette forbandede imperialistiske system! Og forstå at vi som folk må udvikle vores åndelige kultur, det vil sige menneskehedenes kreative kræfter, for at videreudvikle menneskeheden fra en eller anden brutal karakter ved et lejrbål for en million år siden eller deromkring, til menneskeheden, som vi ønsker, at menneskeheden skal udvikle sig i dag. Det er det, det drejer sig om."

LaRouches løsningskoncept kræver en ændring i aksiomerne. Princip ti i Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouches "Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur", skrevet i november 2022 efter udbruddet af krigen mellem NATO og Rusland i Ukraine, gentager det: "Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet,

hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af manglende udvikling og derfor kan overvindes." Det er det princip, der skal erstatte de selvmorderiske aksiomer, som nu opretholdes af de dødsdømte stridende parter i "Israel-Palæstina-konflikten", der ikke kan vindes.

Men Lyndon LaRouche advarede også: "I mellemtiden vil vi kæmpe. Vi vil gøre alt for at få fred i dette område, for vi ønsker at stoppe drabene. Men vi vil ikke sige til nogen, at vi har en løsning, som vil blive accepteret, og som vil fungere. Vi vil sige, at vi har en håbløs sag, og at vi vil fortsætte med at kæmpe for den."

Den håbløse sag er fredens sag. En anden kriger for fred, den amerikanske præsident John F. Kennedy, sagde det på denne måde på American University den 10. juni 1963: "For det første: Lad os undersøge vores holdning til selve freden. Alt for mange af os tror, at det er umuligt. Alt for mange tror, det er uvirkeligt. Men det er en farlig, taberagtig tro. Den fører til den konklusion, at krig er uundgåelig – at menneskeheden er dødsdømt – at vi er grebet af kræfter, vi ikke kan kontrollere.

"Vi behøver ikke at acceptere det synspunkt. Vores problemer er menneskeskabte – derfor kan de løses af mennesket. Og mennesket kan være lige så stort, som det vil. Intet problem i menneskets skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde. Menneskets fornuft og ånd har ofte løst det tilsyneladende uløselige – og vi tror på, at de kan gøre det igen."

Alternativet til John F. Kennedys, Yitzhak Rabins, Martin Luther Kings, Mahatma Gandhis og andres "tåbelige" stræben efter fred er Tredje Verdenskrig, en krig, som allerede er begyndt nu. Vi er allerede "blevet Døden, ødelæggeren af verdener." Spørgsmålet er: Har vi, ligesom Yitzhak Rabin, modet til at ændre vores aksiomer i tide til at vende det, vi

allerede har påbegyndt?

Skriv under: Schiller Instituttets opdateret underskriftsindsamling: Indførelse af en global tilgang for at afslutte voldscyklussen i Sydvestasien

Få det til at ske

Schiller Instituttet har udsendt en underskriftsindsamling, der anerkender behovet for, at menneskeheden finder sammen som én for at afslutte den evige voldsspiral i det, der er kendt som Mellemøsten. Erklæringen støtter det kinesiske forslag om et møde i FN's Sikkerhedsråd for at "kræve en våbenhvile" og "et stop for volden" og opfordrer til gennemførelsen af FN's resolution 242, som beskriver en fredelig to-statsløsning.

17. oktober 2023 (EIRNS) – Den evige voldscyklus i Sydvestasien, også kendt som Mellemøsten, fortærer generation efter generation i dødbringende krig. Vi må stå sammen som en menneskehed for at stoppe dette. Vi må straks føje vores stemmer til det, som Brasilien, Kina og andre nationer fra den Globale Majoritet foreslår FN.

Kina har udtalt, at det "støtter Sikkerhedsrådet i at afholde

et hastemøde om den palæstinensisk-israelske konflikt, er enig i at mødet bør fokusere på humanitære bekymringer, kræve våbenhvile, et stop for vold og beskyttelse af civile, danne en bindende international konsensus og foretage konkrete næste skridt." Vi mener, at dette indikerer den rette fremgangsmåde.

Vi foreslår også følgende trin:

- Trin 1: Vi må stoppe den tvungne migration fra Gaza.
- Trin 2: Vi må stoppe de daglige drab gennem en våbenhvile, og selv før det, med alle tilgængelige midler.
- Trin 3: FN skal finde måder at håndhæve sin resolution 242, som blev vedtaget den 22. november 1967, og resolutionens to punkter: "(i) Tilbagetrækning af Israels væbnede styrker fra territorier besat i den seneste konflikt" og "(ii) Ophør af alle krav eller tilstande af krigsførelse og respekt for og anerkendelse af suverænitet, territorial integritet og politisk uafhængighed for alle stater i området og deres ret til at leve i fred inden for sikre og anerkendte grænser uden trusler eller magtanvendelse."

At tage disse skridt vil hjælpe med at bringe det postkoloniale Globale Syds stemme i spil, i stedet for kun "Globale NATO's".

Hele menneskehedens rette bekymring er at sikre fred, ikke global krig, og vi fremkalder således FN-pagtens oprindelige hensigt, som skal opretholdes:

"VI DE FORENEDE NATIONERS FOLK BESLUTTEDE PAA

at frelse kommende generationer fra krigens svøbe, som to gange i vor levetid har bragt usigelige lidelser over menneskeheden,

paany at bekræfte troen paa fundamentale menneskerettigheder, paa menneskets personlige værdighed og værd, paa mænds og kvinders saavel som store og smaa nationers lige rettigheder,

at skabe vilkaar, hvorunder retfærdighed og respekt for de forpligtelser, der opstaar ved traktater og andre kilder til mellemfolkelig ret, kan opretholdes, og

*at fremme sociale fremskridt og højne levevilkårene under større frihed..." ***

For at stoppe den forpligter vi, undertegnede, os til at finde det som den israelske premierminister Yitzhak Rabin kaldte "modet til at ændre vores aksiomer", og til at søge og vinde fred i Sydvestasien.

Skriv gerne under her på Schiller Instituttets hjemmeside i USA.

** oversættelse fra: De forenede Nationers pagt (unric.org)

Retfærdighed kommer fra fremtiden

17. oktober 2023 (EIRNS) – Selvom beslutninger oftere retfærdiggøres med henvisning til fortidens nødvendigheder end med kravene fra det, der kommer, kan retfærdighed kun opnås med henvisning til fremtiden. Ansvar er lettere at tildele end at tage, men den nuværende skræmmende krise kræver, at vi tager ansvar for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for verden.

Kontrasten mellem at se tilbage på fortiden og at se fremad mod fremtiden kommer tydeligt til udtryk i den aktuelle historie. Mens det tredje Bælte- & Vej-Forum for Internationalt Samarbejde skydes i gang i Beijing, slippes nye rædsler løs i det, der betegnes som Melleløsten.

Hver time bringer nye hjerteskrærende begivenheder i Israel-Palæstina. Grænseovergangen Rafah mellem Gaza og Egypten er blevet bombet, hvilket forhindrer konvojen af lastbiler fyldt med nødhjælp i at nå frem til de nødlidende. Al-Ahli Baptist Hospital i Gaza blev ødelagt og hundredvis af mennesker dræbt. [Hvem der er ansvarlig, er nu omstridt.]. "Dette er en kamp mellem lysets børn og mørkets børn, mellem menneskeheden og jungleloven," lød det i et tweet fra Israels premierminister Netanyahu, som siden er blevet slettet.

CIA-veteranen Paul Pillar skriver om Israels ondsksfulde reaktion på Hamas' morderiske angreb: "Israel har nu indledt en voldelig offensiv mod Gaza-striben og dens indbyggere. ... [D]et er for en stor dels vedkommende en rå hævnaktion. Det er en national katarsis midt i en atmosfære af intens sorg og vrede," skriver han. Mens forargelsen over Hamas' angreb er forståelig, "er det at være forstående ikke det samme som at være klog eller effektiv, hverken for Israel selv eller for regional fred og sikkerhed."

Det var gennem krisestyring – at reagere på nutiden snarere end en plan for fremtiden – at USA blev ført ind i sin nedtur efter indsættelsen af George W. Bush-regeringen og 11. september. I januar 2001 advarede Lyndon LaRouche om "provokationer, som vil blive brugt til at skabe diktatoriske kræfter og følelser i krisestyriings navn."

"Der vil blive udløst små krige i forskellige dele af verden," sagde han, som den nye regering ville reagere på "med krisestyriingsmetoder i form af provokationer. Det er, hvad man vil få... I er nødt til at kontrollere denne proces nu, mens I stadig har magten til at gøre det."

En strøm af diplomatisk aktivitet er i gang for at mane til ro i situationen. Lederne af Saudi-Arabien, Tyrkiet, Kina og Rusland har foretaget bemærkelsesværdige interventioner og rakt hånden ud til ledere i hele regionen. Rusland introducerede mandag den 16. oktober en humanitær resolution i

FN's Sikkerhedsråd, som ikke vedtog den. Organisationen for Islamisk Samarbejde mødes onsdag den 18. oktober, og Egypten er vært for et fredstopmøde lørdag den 21. oktober i Cairo. Kina har opfordret til våbenhvile og en to-statsløsning. Xinhua giver denne rapport om udenrigsminister Wang Yis diskussion med USA's udenrigsminister Antony Blinken: "Kina mener, at beskyttelse af ens egen sikkerhed ikke bør ske på bekostning af at skade uskyldige civile, at militære tiltag ikke fører til noget, og at gengældelse af vold med vold kun skaber onde cirkler," sagde [Wang Yi]... Den grundlæggende vej ud af det palæstinensiske spørgsmål ligger i at gennemføre to-statsløsningen og etablere en uafhængig palæstinensisk stat, så man kan realisere en fredelig sameksistens mellem Palæstina og Israel... Uden forsoning mellem det arabiske og det israelske folk, vil der ikke være fred i Mellemøsten, bemærkede han."

Bælte- og Vejforummet, der nu finder sted i Beijing, samler deltagere fra hele verden, herunder fra de mere end 140 nationer, der på den ene eller anden måde har deltaget i Kinas Bælte- og Vej-Initiativ. Kina står til at bidrage med en tredjedel af den globale økonomiske vækst i år.

Den kinesiske præsident Xi Jinping holdt tirsdag bilaterale møder med præsidenterne eller premierministrene fra en lang række lande: Indonesien, Kasakhstan, Ungarn, Chile, Serbien, Usbekistan, Etiopien og Papua Ny Guinea. Andre fornemme gæster, der var ankommet tirsdag aften, omfatter FN's generalsekretær og præsidenter og premierministre fra Rusland, Argentina, Vietnam, Mongoliet, Mozambique, Pakistan, Thailand, Kenya, Cambodja, Laos, Sri Lanka og Republikken Congo.

Foto: cottonbro studio, Pexels CC0

Kina opfordrer USA: Tid til at afholde en international fredskonference

Den 16. oktober 2023 (EIRNS) – Uden indgriben er den palæstinensisk-israelske situation optakten til Tredje Verdenskrig. Den strategiske situation i Sydvestasien er utrolig farlig og eskaleres nu på en måde, så afsmittningen kan antænde en global storbrand.

I weekenden understregede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi under et opkald til den amerikanske udenrigsminister Antony Blinken, at de store nationer nu må støtte en international konference om krisesituationen. USA er blevet informeret.

Forslaget om en fredskonference går tilbage til juni sidste år, hvor den kinesiske præsident Xi Jinping fremlagde behovet for en international fredskonference om Israel-Palæstina-konflikten. Det forslag er nu tilbage på dagsordenen, og det haster på liv og død.

Forslaget blev rejst af Kina over for Brasilien i sidste uge. Det kinesiske udenrigsministeriums talsmand, Wang Wenbin, sagde den 13. oktober, at Wang Yi koordinerer forslaget om fredskonferencen med embedsmænd fra Brasilien. Bemærk, at Brasilien har det roterende formandskab for FN's Sikkerhedsråd i denne måned. Wang konfererede den 12. oktober med den brasilianske præsident Lula da Silvas udenrigspolitiske chefrådgiver, Celso Amorim, om den palæstinensisk-israelske konflikt. Wang sagde til Amorim: "Kina opfordrer til en international fredskonference med større autoritet og gennemslagskraft så hurtigt som muligt for at mobilisere en mere bredt funderet international konsensus med to-statsløsningen som grundlag og for at formulere en tidsplan og køreplan til det formål." Wang Yi tilføjede, at FN både har et

ansvar og en forpligtelse til "at spille sin rolle i det palæstinensiske anliggende."

Situationen på stedet for de 2,3 millioner mennesker i Gazastriben er en situation, der kan føre til massedød. Det anslås, at 1 million mennesker er fordrevet i Gaza; blandt dem er mere end 500.000, der forsøgte at tage fra nord til syd. Verdenssundhedsorganisationen WHO har udsendt en erklæring, hvor de kalder Israels ordre om at evakuere folk fra nord til syd for en "dødsdom". Dette påvirkede 22 hospitaler, hvor mange af de 2.000 patienter var for syge til at blive flyttet. Der er hverken vand eller sanitet til hundredtusindvis af mennesker. Elektriciteten er for det meste afbrudt. Fødevarer manglen er akut.

På den militære side ramte IDF (Israels forsvarsstyrker) Gaza 250 steder søndag den 15. oktober og fortsatte angrebene i dag, også i det sydlige Gaza, hvor indbyggerne i det nordlige Gaza blev beordret af Israel til at flytte. Hamas' raketter fortsætter ind i Israel med mellemrum. Israel har samlet styrker på to fronter – grænsen til Gaza og grænsen til Libanon, hvor man står over for Hizbollah. Israel har evakueret 28 landsbyer langs sin nordlige grænse.

Hangarskibet USS Gerald R. Fords kampgruppe er fortsat i det østlige Middelhav. Den 13. oktober forlod USS Dwight Eisenhower havnen i Norfolk, Virginia, for at tage til Middelhavet med yderligere styrker til det, som det amerikanske militær kalder "afskrækkelse". Fregatter fra Italien og Storbritannien er blevet beordret til at slutte sig til de amerikanske styrker. Det dramatiske aspekt ved denne samlede styrke er, som mange militærekspertter har bemærket, at blot nogle få droner kan forårsage stor skade på flåden, før flyene overhovedet når at lette.

Den erfarne amerikanske efterretningsanalytiker Ray McGovern sendte søndag en skarp X-besked om det maritime vanvid: "Ind i dødens dal sejlede de 10.000 ombord på hangarskibene Ford og

Eisenhower – som skydeskiver for sværmende droner og andre våben, som dem, der gjorde kort proces med Den Lette Brigades angreb, ikke havde drømt om. Måske ønsker Blinken/Nuland/Austin dette? Eller er de bare tåbelige?”

Minister Blinken var tilbage i Israel i dag, efter en tur rundt til seks arabiske lande siden hans første hastebesøg i Israel i sidste uge. Imidlertid ikke blot uden en løsning, men med en forværring af krisen. Også EU-kommissionens formand, Ursula von der Leyen, var på besøg. Præsident Biden drager til Israel onsdag, ifølge nye forlydender her til aften. Den tyske præsident Olaf Scholz sagde i dag, at han måske snart kommer på besøg. Deres gentagne opremsning: “Israel har ansvaret og forpligtelsen til at gøre, hvad det vil for at beskytte sig selv.”

I modsætning hertil spiller Den Internationale Fredskoalition (IPC), som kun har været i gang i fem måneder, en afgørende rolle for at mobilisere afgørende handling internationalt til at gribe ind for sikkerhed i alle henseender, for alle nationer. Fredag den 20. oktober afholdes det andet åbne (online) IPC-møde med internationale personer og netværksledere for fred, efter den indledende dialog sidste fredag.

Der vil være en verdensomspændende vigtig platform for tanker, forslag og samarbejde om nødsituationen i Sydvestasien på Bælte- og Vej-Initiativets 10-års jubilæumsforum i Kina den 17.-18. oktober. Allerede i dag er mange statsoverhoveder ankommet, og vigtige bilaterale møder har fundet sted, bl.a. mellem den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov og udenrigsminister Wang Yi. Blandt de tusindvis af mennesker, der deltager, vil delegationer repræsentere 140 lande, og 200 af deltagerne vil være på ministerniveau eller højere. Præsident Xi Jinping forventes at byde deltagerne velkommen i begyndelsen af sessionerne og også holde en større tale onsdag på plenarmødet.

Der har været masseprotester over hele verden i den forgangne weekend med krav om humanitære nødforanstaltninger i Palæstina og forhandlinger om fred i Sydvestasien. Tusinder var på gaden i byer over hele verden. I dag mødte folk op udenfor Det Hvide Hus i Washington, D.C., for at kræve et stop for udslettelsen af Gaza og tiltag for retfærdighed og fred.

Schiller Instituttets stifter og medinitiativtager til IPC, Helga Zepp-LaRouche, konfererede i dag med samarbejdspartnere om fokus for de umiddelbare krav. Der må være en øjeblikkelig afslutning på volden. Der er brug for en proces med en forhandlet løsning, som skal finde sted i forbindelse med en fredskonference. Hvis det skal lykkes, må den Globale Majoritet spille en ledende rolle i denne proces. Alt dette haster, og det kan ses som det første skridt mod en sikkerheds- og udviklingsarkitektur på verdensplan.

Foto: Harley Black, Pexels, CC0

Risikoen for verdenskrig, og hvad der kan stoppe den

Den 15. oktober 2023 (EIRNS) – Den voksende BRIKS-gruppe omfatter fem vigtige nationer i regionen Mellempøsten-Nordafrika, herunder tre af verdens største producenter af fossile brændstoffer – Iran, Saudi-Arabien og De forenede arabiske Emirater – samt Egypten og Etiopien. Blandt disse nationer udvikles nu kernen i teknologioverførsel på

verdensplan – for atomenergi, hurtig transport, rumteknologier – med skabelsen af produktiv kredit ledet af Kinas Bælte- og Vej-Initiativ. Den fremtidige udvikling af verdensøkonomien er til stede, hvis USA og de europæiske nationer vil slutte sig til den.

Midt i denne region er der udbrudt krig mellem Israels væbnede styrker og palæstinensiske Hamas, som har alle muligheder for at sprede sig. BRIKS-nationerne Kina og Brasilien har påbegyndt organiseringen af en international fredskonference for at stoppe krigene både i Sydvestasien og i Europa, og for at bruge kredit til udvikling til dette formål.

Schiller Instituttets grundlægger og leder, Helga Zepp-LaRouche, der organiserer verdensomspændende støtte til sådanne fredsinitiativer, advarede den 11. oktober: "Faren er nu, at en meget blodig konflikt vil udspille sig med potentiale til at gå ud over regionen og føre til verdenskrig – for hvis det involverer Iran, tænker jeg, at vi er helt ude i tovene."

Men USA har sendt en hangarskibs-angrebsgruppe og udenrigsminister Antony Blinken ind i krisen. Hvad siger Blinken – som arbejder sammen med Saudi-Arabien, De forenede arabiske Emirater, Kuwait, Jordan, Qatar, Bahrain, Tyrkiet – og andre amerikanske topembedsmænd inden for sikkerhed og militær til disse regeringer og regeringerne i Iran og Syrien?

Biden-administrationens ord til medierne har været, at den advarer regionen (i særdeleshed Iran og Syrien) om ikke at udvide krigen. Den nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan talte søndag morgen om "hemmelig kommunikation" videregivet til Iran.

Men baseret på al amerikansk militærhistorie siden 1944-45 er det meget muligt, at denne hemmelige kommunikation indeholder en trussel om at angribe Iran og/eller Syrien med "alle militære midler" (dvs. inklusive taktiske atomvåben), hvis

disse lande går i krig mod de israelske forsvarsstyrker eller støtter libanesiske Hizbollah i at gøre det.

Den amerikanske regering har – som regel i al hemmelighed – fremsendt sådanne trusler om første brug af atomvåben mod andre atommagter og/eller ikke-atommagter i mere end 25 forskellige militære kriser siden bombningen af Hiroshima og Nagasaki. Lige siden udviklingen af atomvåben er amerikanske præsidenter kommet med specifikke trusler om at bruge atomvåben først: fra Trumans faktiske brug af atombomber i 1945 for at true Rusland; til hans offentlige udtalelse i 1950: “Der har altid været aktive overvejelser om at bruge dem” i Korea; til George W. Bushs og Dick Cheney’s atomtrusler til Iran i 2006; til Donald Trumps meget offentlige trusler i 2018 om at ødelægge Nordkorea med atomvåben.

Hele USA’s 75-årige militærhistorie er dokumenteret i afdøde Daniel Ellsbergs rystende bog fra 2017, Dommedagsmaskinen: Tilståelser fra en atomkrigsplanlægger. Krigen mellem Israel og Hamas ligner 25-30 krigskriser siden 1945, hvor den amerikanske regering har brugt, offentligt antydnet og/eller hemmeligt truet med at bruge atomvåben mod både atommagter og ikke-atommagter for at foregribe “modstanderes” handlinger.

Præsident Joe Bidens påstand om, at han havde til hensigt at ændre USA’s atomvåbenpolitik til kun at være afskrækkende, er simpelthen blevet droppet, siden han tiltrådte. Og nu har Kongressens kommission om USA’s strategiske holdning udgivet en rapport, der opfordrer til at opbygge atomvåben og fremføringskapacitet til at udkæmpe en atomkrig mod både Rusland og Kina. Rapporten truer Rusland og Kina med atomkrig under påskud af, at de på en eller anden måde vil fremprovokere den.

Igen, som Helga Zepp-LaRouche advarede om, er faren “verdenskrig – for hvis den involverer Iran, tror jeg, at vi er ude over alle grænser.”

Langt de fleste amerikanere, og de fleste andre i nationer over hele verden, har sjældent været klar over de trusler om "forebyggende" atombombning, som amerikanske ledere og militære embedsmænd fremsatte. Rapporten fra Kongressens kommission er en advarsel. Vi er nu ansvarlige for at handle, så denne tragedie ikke udvikler sig til en verdenskrig. Den voksende gruppe af BRIKS-nationer, midt i hvilken denne krig er blevet udløst, er vores allierede i dette, da de tager dette ansvar – både for fred og for finansiering af reel, fysisk-økonomisk udvikling.

National sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan om 'privat kommunikation' til Iran

15. oktober 2023 (EIRNS) – Den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, blev i "Face the Nation" søndag morgen den 15. oktober spurgt om den anden hangarskibsstyrke (USS Dwight D. Eisenhower-gruppen), som Biden sendte – hvorfor en anden hangarskibsstyrke? Biden-administrationen havde allerede beordret USS Gerald R. Ford Battle Group til det østlige Middelhav den 9. oktober.

Sullivan svarede bl.a.:

"Libanesiske Hizbollah, en stedfortræder for Iran, befinder sig der, et angreb på Israels nordlige grænse med betydelig militær kapacitet og en historie med at angribe staten Israel. Og faktisk har vi i de sidste par dage set træfninger på tværs af den nordlige grænse, som kun øger risikoen for en optrapning. Men vi kan selvfølgelig ikke udelukke, at Iran vælger at engagere sig direkte på en eller anden måde; vi er nødt til at forberede os på alle tænkelige hændelser...

"Vi har midler til at kommunikere fortroligt med Iran. Og vi har benyttet os af disse midler i løbet af de sidste par dage for at gøre det forståeligt rent privat, hvad vi har sagt offentligt."

General Frank McKenzie (fhv.), tidligere øverstbefalende for

CENTCOM (2019-2022), var den sidste gæst i programmet og svarede på et spørgsmål om Sullivans bemærkninger: "Så jeg tror, at det andet hangarskib er tiltænkt at sende et stærkt budskab til Iran om, at ... de ikke vil være i stand til at handle med ond vilje for at komme ind i denne konflikt. Vi vil gerne holde dem ude af den."

Iranske og Hizbollah-embedsmænd mødtes 14. oktober; iransk budskab i FN?

15. oktober 2023 (EIRNS)-Irans udenrigsminister Hossein Amir-Abdollahian fortalte pressen den 14. oktober i Beirut, at han den 13. oktober havde mødtes med Hizbollah-lederen Sayyed Hassan Nasrallah, ifølge AP. AP citerede Amir-Abdollahian for at sige: "Jeg kender til de scenarier, som Hizbollah har sat i værk. Ethvert skridt, som modstandsbevægelsen (Hizbollah) tager, vil forårsage et stort jordskælv i den zionistiske enhed." Amir-Abdollahian tilføjede: "Jeg ønsker at advare krigsforbryderne og dem, der støtter denne enhed, før det er for sent at stoppe forbrydelserne mod civile i Gaza, for det kan være for sent om få timer."

Nyhedsmediet Axios rapporterede i går, at Amir-Abdollahian også brugte et møde den 14. oktober med FN's særlige koordinator for fredsprocessen i Mellemøsten, Tor Wennesland, til at sige, at hvis den israelske militæroperation fortsætter – og især hvis Israel gennemfører sit løfte om en landoffensiv i Gaza – bliver Iran nødt til at reagere. Axios' rapport citerede to diplomatiske kilder, som hævdede at have kendskab til sagen.

Foto: Ömer Faruk Yıldız, Pexels CC0

Bliver man narret én gang, er det en skam.

Narres man to gange, får man måske ikke en tredje chance

Den 12. oktober 2023 (EIRNS) – I løbet af de sidste par dage er vestlige regeringer og samfund blevet stillet op bag forsvaret af Israel på en måde, der ville få selv en eksercits-sergent til at rødme. Som den amerikanske udenrigsminister Antony Blinken sagde, da han ankom til Israel i dag: "Vi står bag det israelske folk. Vi står bag dem i dag. Vi vil støtte dem i morgen. Vi vil bakke dem op hver dag." Selv Blinken blev dog overgået af den tyske kansler Olaf Scholz, som pådrog sig skylden den 12. oktober, da han sagde: "Vores egen historie, vores ansvar som følge af Holocaust, gør det til en uophørlig opgave for os at forsvare staten Israels sikkerhed."

I hvert fald i Tyskland, Frankrig, Canada og Storbritannien er enhver pro-palæstinensisk manifestation blevet erklæret ulovlig, og overtrædere kan blive arresteret. I USA, hvor det endnu ikke er så ekstremt, bliver selv de mest beskedne opfordringer til våbenhvile og spørgsmålstejn ved Israels ufejlbarlighed fordømt. Og dette mens Israel belejrer Gaza og har lukket for alt vand, brændstof og elektricitet til området – foruden en nådesløs bombekampagne.

Det er klart, at Hamas' angreb på Israel siden sidste weekend har været afskyelige, og spændingerne er forståeligt nok skyhøje. Men der er et problem med denne fastlåste fortælling: Hvilket Israel bliver vi bedt om at støtte? Hvilken hjemlig fraktion, som hver især har drastisk forskellige syn på, hvordan krisen skal løses, udgør det korrekte Israel? Som det er blevet bemærket af denne artikel og andre, er der en intern

kamp i Israel og et enormt raseri mod premierminister Benjamin Netanyahu, som mange giver skylden for den dødelige optrapning. Der er mange i Israel, som ikke mener, at det er i Israels bedste interesse at lancere et fuldt angreb på Hamas og for evigt ødelægge deres arabiske naboer. Hvorfor nævner vestlige diplomater ikke det?

Derfor er det egentlige spørgsmål: Hvem ønsker at få jer med i en altomfattende krig i Sydvestasien, og i hvis interesse vil det være?

Ligesom krisen i Ukraine har dette bevæget sig ind på geopolitikkens domæne. Den nuværende krise og de efterfølgende reaktioner har mindre og mindre at gøre med interesserne og aktørerne hos dem, der tilsyneladende er på scenen foran os, og mere og mere med helt andre interesser. En propagandakampagne uden fortilfælde er i gang over hele verden, hvor der bliver rusket op i folks hjerter for at få dem til at støtte mere krig. Dette er fyldt med forfærdelige videoer og optagelser af grusomheder, som ikke opnår andet end at fremkalde de mest umiddelbare følelser.

Kan du huske Bucha, Izyum og de ukrainske forældreløse børn? På samme måde som det nu sker med Israel, har det hovedkulds spring ind i en broderkrig i Ukraine efterladt nationen i opløsning med hundredtusindvis af døde borgere. Ukraines fremtid er dystert, hvis landet og verden overhovedet overlever den eskalerende stedfortræderkrig, som NATO fører mod Rusland. Kun en tåbe kan forestille sig, at det er i Ukraines egentlige interesse.

En sand statsmand eller -kvinde lader sig ikke slå ud, når følelserne bliver ophedede. Tag kommentarerne fra den franske udenrigsminister Catherine Colonna, som den 11. oktober sagde, at en uafhængig palæstinensisk stat er "den eneste løsning, som efter vores mening vil sikre, at begge folk [israelere og palæstinensere] kan leve i fred og sikkerhed på lang sigt... Når tiden er inde, må vi tilbage til arbejdet for at skabe

løsninger, der muliggør politisk dialog for at genoprette en politisk horisont og, om muligt, skabe fred.”

Colonna blev bakket op af den tidligere franske premierminister Dominique de Villepin, som den 12. oktober sagde, at to-statsløsningen “mere end nogensinde i dag er den eneste,” og at den “med hensyn til sikkerhed er den bedste garanti, Israel kan få.” Villepin understregede også, at “Israel har et ansvar for dette, fordi det har gjort alt for at opnå splittelse.”

Stop op og tænk over det: Hvordan reagerer andre regeringer i regionen, hvis dørtrin konsekvenserne af denne krig vil blive efterladt på? Styrter de fremad og forsøger at “vælge side”? Den Arabiske Liga indkaldte til et hastemøde den 11. oktober, hvor deres udenrigsministre opfordrede til en øjeblikkelig våbenhvile, akut humanitær hjælp og en to-statsløsning. Derudover har der været en strøm af diskussioner mellem statslederne i Tyrkiet, Saudi-Arabien, Algeriet, Iran og Jordan og sandsynligvis mange andre, som alle har opfordret til en nedtrapning af konflikten og hurtige skridt til forhandlinger af hensyn til begge sider. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov sagde efter et møde i Commonwealth of Independent States i Kirgisistan, at det også er nødvendigt at fokusere på “problemets kerne”.

I modsætning til dette, og fornuft, har USA udstationeret en hangarskibsgruppe i regionen og ser også ud til at have udsendt endnu en marineenhed.

Endnu mere ydmyge var kommentarerne fra den russiske præsident Putin, som identificerede behovet for at have medfølelse med begge sider og anerkende, at den endeløse cyklus af uretfærdigheder aldrig vil løse problemet. I en tale i går ved den Russiske Energi-Uges plenarmøde sagde Putin: “Vi forstår, at bitterheden er enorm på begge sider, men uanset hvor stor den er, bør man gøre alt for at minimere eller reducere tabene blandt civilbefolkningen til nul.... Man kan ikke løse problemet

i sin helhed uden at tage fat på grundlæggende politiske spørgsmål, hvoraf det vigtigste er oprettelsen af en suveræn palæstinensisk stat med hovedstad i Østjerusalem,” sagde han.

Men løsningen ligger på et endnu højere plan. Som Helga Zepp-LaRouche har insisteret på, vil kun en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur på verdensplan, som tager alle nationers interesser i betragtning, kunne løse denne slags konflikter, der strækker sig over flere generationer. Det vil aldrig blive løst inden for en given region eller den nuværende fejlslagne ramme, men kun ved at ændre den faktiske ramme, inden for hvilken problemet eksisterer – i dette tilfælde et døende oligarkisk system, som geopolitiske konflikter i det såkaldte Mellemøsten blot er et udslag af.

I en tale på Central Connecticut State University i 2009 italesatte Lyndon LaRouche problemet i Sydvestasien:

“Se ikke Mellemøsten som noget, der har sin egen historie, men Mellemøsten som noget, der er en del af historiens proces.

“Og ... lad være med at se på den israelsk-arabiske konflikt. Ignorer den ikke, men lad være med at se på den. For konflikten er ikke bestemt af israelerne eller araberne. Den bestemmes af internationale kræfter, som har øje for denne region. Hvordan det? Som et krydsfelt mellem Middelhavet og Det Indiske Ocean, Europas forhold til Asien, Europas forhold til Østafrika og så videre.

“Derfor er det du ser, netop det.”

“Gå nu tilbage og spørg, hvor briterne fik den idé fra – som de gjorde med Sykes-Picot – hvorfra fik de den lyse idé at holde den arabiske befolkning, og det, der blev til den israelske befolkning, i permanent splid med hinanden? At slå hinanden ihjel over land, der ikke var værd at kæmpe om, hvad angår dets kvalitet.

“... Og man sidder der med fortvivlelse, og man siger, vil disse

mennesker bare begå selvmord og uddø? Dræbe hinanden til udryddelse? Hvad er der galt her?

“Jamen, der er nogen, der manipulerer dem. Nogen udnytter og orkestrerer situationen...”

“Vi er derfor nødt til at gå fra at tænke på konflikt mellem nationer og regioner til alternativet til konflikt, ved at finde det der forener os gennem vores fælles formål som uafhængige suveræne nationer, i stedet for at søge en løsning på den konflikt, vi nu har indbyrdes. Det er den eneste chance, vi har. Og når man ser på mulighederne for denne region, ligesom Sydvestasien, så vil den eneste chance ikke opstå inde fra Sydvestasien. Vi vil gøre, og må gøre, hvad vi kan for det område, for at forsøge at stoppe blodsudgydelserne, pinen, for at forhindre krigen. Men det vil ikke lykkes, før vi ændrer historien, ændrer den verden, som denne region er en del af.”

I næste uge begynder Kinas tredje Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, hvor 130 lande vil være repræsenteret for at diskutere økonomisk udvikling på tværs af kontinenter og civilisationer. Det vil være et godt sted at starte for at få verden til at bevæge sig i en anden retning.

2. del: Skab fred mellem nationer og en ny retfærdig

Økonomisk verdensorden, 7. oktober 2023

1. Lyndon LaRouches og Helga Zepp-LaRouches 50 år kampagne for en retfærdig ny økonomisk verdensorden v/ Michelle Rasmussen: næstformand, Schiller Instituttet i Danmark.

2. Afrika på vej væk fra kolonitiden og et perspektiv for økonomisk udvikling (på engelsk) v/ Andrews Nkansah, Ph.d.: fra Ghana, undergeneralsekretær for den internationale African Diaspora Congress (ADC), ekspert i bl.a. vandressourcer og landbrug.

3. Forandringer i Indien, og Indiens rolle som en leder af det Globale Syd v/ Mrutyuanjai Mishra: fra Indien, skriver artikler og debatindlæg om Asien og Indien i bl.a. Politiken og Times of India, antropolog, konsulent og underviser.

Kontakt os: +45 53 57 00 51;

si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem Udvikling: <https://www.youtube.com/watch?v=hJPD7...>

Andre vigtige hjemmesider:

English: www.schillerinstitute.com

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

www.larouchepub.com/eiw